

ISSN 1398-2826 ISBN 978 87 7532 586 3

4

Enhed i Kristus

Oktober • November • December 2018

Dansk Bogforlag

BIBELSTUDIUM

FOR SABBATSSKOLEN

4. kvartal

Enhed i Kristus

Forfatter

Denis Fortin

BIBELSTUDIUM FOR SABBATSSKOLEN

Udgiver: Adventistkirken, sabbatsskoleafdelingen

Hovedforfatter: Denis Fortin

Oversættelse: Marit Birch Petersen

Aktiviteter og dialog: Paul Birch Petersen

Korrektur: Elsebeth Daugaard

Grafisk opsætning: Bente Skov Schledermann

Tryk: TopTryk Grafisk

© 2018 General Conference of Seventh-day Adventists®. Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af *Bibelstudium for sabbatsskolen* må redigeres, ændres, omformes, tilpasses, oversættes, gengives eller udgives af nogen enkeltperson eller organisation uden forudgående skriftlig godkendelse fra The General Conference of Seventh-day Adventists®. Divisionskontorerne under The General Conference of Seventh-day Adventists® har ret til at sørge for oversættelse af *Bibelstudium for sabbatsskolen* efter særlige retningslinjer. Ophavsretten til sådanne oversættelser og deres udgivelse forbliver hos Generalkonferensen. *Seventh-day Adventist*, *Adventist* og flammelogoet er registrerede varemærker tilhørende The General Conference of Seventh-day Adventists® og må ikke benyttes uden forudgående godkendelse af Generalkonferensen.

	INDLEDNING TIL 4. KVARTAL	4
6. oktober	1. Skabelse og syndefald	6
13. oktober	2. Årsager til uenighed	16
20. oktober	3. "At de må være ét"	26
27. oktober	4. Nøglen til enhed	36
3. november	5. Den tidlige kirkes oplevelse af enhed	46
10. november	6. Billeder på enhed	56
17. november	7. Når konflikter opstår.....	66
24. november	8. Enhed i tro	76
1. december	9. Det allerstærkeste bevis.....	86
8. december	10. Enhed og brudte forhold	96
15. december	11. Enhed i tilbedelse	106
22. december	12. Kirkens organisation og enhed	116
29. december	13. Den endelige genoprettelse af enhed	126

Vores enhed i Kristus

Kirken er Guds familie på jorden og skal tjene, studere og tilbede sammen. Idet den ser hen til Jesus som dens leder og forløser, er kirken kaldet til at bringe de gode nyheder om frelse til alle folk.

I nummer 12 af vores tros punkter siges det bl.a.: "Menigheden er det samfund af troende, der bekender Jesus Kristus som Herre og Frelser. Ligesom Guds folk på Det Gamle Testaments tid er vi kaldt ud fra verden, og vi slutter os sammen for at tilbede, for at nyde fællesskabet, for at få vejledning i ordet, for at fejre Herrens nadver, for at kunne tjene menneskeheden og for at kunne forkynde evangeliet over hele verden."

Men hvad menes der med menighed? Hvem tilhører menigheden? Svaret på disse to spørgsmål er til dels afhængige af, hvordan vi definerer menighed.

En menighed er helt afgjort det lokale fællesskab af dem, der tror på Jesus og adlyder Herren, og som samles til gudstjeneste, tilbedelse og tjeneste. De kan mødes som husmenigheder eller som store forsamlinger (Rom 16,10-11). Kirke betegner også den bygning, hvor kristne samles. Men det er ikke det samme som en menighed eller et kirkesamfund. Kirke eller menighed handler om mennesker, ikke bygninger.

I Det Nye Testamente henviser menighed nogle gange til en gruppe troende i et bestemt geografisk område. Så da Paulus henvendte sig til menighederne i Galatien, henviste han til mange lokale forsamlinger i byer og landsbyer i det område (Gal 1,12; se også 1 Pet 1,1). Menighed eller kirke kan også betyde en gruppe mennesker, som tilhører et bestemt kirkesamfund, eller som kalder sig med et bestemt navn, der henviser til deres tro og oprindelse.

Men alle disse definitioner er ufuldstændige. Kirken/menigheden er Guds folk i hele verden. Og selv om Kristus har trofaste efterfølgere i forskellige kirkesamfund, hvoraf mange i de sidste kriser vil tilslutte sig Guds rest (Åb 18,1-4), vil vi i dette kvartal fokusere på vores egen kirke, Syvende Dags Adventistkirken, og hvad enhed i Kristus betyder for os.

Vores trospunkt nummer 14, som hedder "Enhed i Kristi legeme", siger: "Menigheden er et legeme med mange lemmer, kaldet fra alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. I Kristus er vi en ny skabning. Særpræg i race, kultur, uddannelse og nationalitet eller forskel på høj og lav, rig og fattig, mand og kvinde må ikke skabe splittelse blandt os. Vi er alle lige i Kristus, der med en Ånd har bundet os sammen i et fællesskab med ham og med hinanden. Vi skal alle tjene og lade os tjene uden partiskhed eller forbehold. Gennem åbenbaringen af Jesus Kristus i Skriften er vi fælles om samme tro og håb, og vi aflægger det samme vidnesbyrd over for alle. Dette fællesskab har sin oprindelse i den treenige Gud, der har antaget os som sine børn."

Hensigten med denne række bibelstudier er at give undervisning fra Bibelen om emnet kristen enhed for os som syvende dags adventister, som nu møder udfordringer, som vi altid har gjort, når det gælder denne enhed, og det vil vi blive ved med at møde helt til tidens afslutning. Men i Skriften finder vi megen indsigt og undervisning om, hvordan vi i praksis skal leve i den enhed i Kristus, som er en gave fra Gud. Denne indsigt og undervisning om at udtrykke og omsætte i vores liv og menighed den enhed, vi er blevet givet, er dette kvartals fokus.

Denis Fortin er professor i teologi ved syvendedags adventisternes præsteseminarium ved Andrews University i Berrien Springs, Michigan, USA. Denis, som blev en del af lærerstaben ved seminariet i 1994, har også været leder af Master of Divinity programmet (1999-2001), seminariets vicedekan (2000-2004), leder af afdelingen for Teologi og kristen filosofi (2006) og seminariets leder (2006-2013).

Skabelse og syndefald

Ugens vers

"Så tog han ham udenfor og sagde: "Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan." Og han sagde: "Så mange skal dine efterkommere blive." Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed" (1 Mos 15,5-6).

Introduktion

Guds folks historie begynder med skabelsen af menneskene og deres tragiske syndefald. Ethvert forsøg på at forstå, hvad enhed i menigheden er, må begynde med Guds oprindelige plan ved skabelsen og dernæst behovet for en genoprettelse efter syndefaldet.

Bibelsens første kapitler viser, at Gud havde til hensigt, at alle mennesker skulle forblive én familie. Men desværre blev denne enhed ødelagt efter syndens tragedie. Det var gennem synd alene, at roden til splid og adskillelse opstod. Det var endnu en af ulydighedens frygtelige konsekvenser. Vi får et hint om denne adskillelse i den umiddelbare dialog mellem Adam og Eva, da Gud første gang henvendte sig til dem, efter at de havde spist frugten fra det forbudte træ (se 1 Mos 3,11). Blandt alle de ting, som frelsesplanen vil udrette, er genoprettelsen af denne oprindelige enhed også et afgørende formål. Abraham, Guds folks fader, blev en nøglespiller i Guds frelsesplan.

Abraham beskrives i Skriften som det store eksempel på "retfærdiggørelse ved tro" (se Rom 4,1-5), den slags tro, som forener Guds folk med hinanden og med Herren selv. Gud arbejder gennem mennesker for at genoprette enhed og for at gøre sin vilje kendt over for den fortabte menneskehed.

Ugens tekster

- 1 Mos 1,26-27
- 1 Joh 4,7-8.16
- 1 Mos 3,16-19
- 1 Mos 11,1-9
- Gal 3,29
- 5 Mos 7,6-11

Kærlighed som et grundlag for enhed

Et tydeligt budskab i skabelseshistorien i 1 Mosebog 1 og 2 er den generelle harmoni, som eksisterede ved afslutningen af skabelsesugen. Guds afsluttende ord om, at alt var godt (1 Mos 1,31), henviser ikke kun til den æstetiske skønhed, men også fraværet af ethvert element af ondskab eller uenighed, da Gud var færdig med at skabe denne verden og de mennesker, som skulle befolke den. Guds oprindelige hensigt i skabelsen indbefattede en harmonisk sameksistens og et gensidigt afhængighedsforhold mellem alle livsformer. Det var en smuk verden, skabt til den menneskelige familie. Alt var fuldkomment og Skaberen værdig. Guds ideal og oprindelige hensigt for verden indbefattede harmoni, enhed og kærlighed.

1 Mos 1,26-27

Hvad lærer disse vers os om menneskenes enestående stilling i forhold til resten af skaberværket på jorden, som det beskrives i 1 Mos 1-2?

Første Mosebog siger, at Gud skabte mennesket i sit billede; det siges ikke om noget andet i skabelsesberetningen. "Gud sagde: "Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os!" ... Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem" (1 Mos 1,26-27). Selv om teologer i århundreder har debatteret, hvori dette billede helt nøjagtigt består, og hvordan Gud er, præsenterer mange skriftsteder Guds natur som kærlighed.

1 Joh 4,7-8.16

Hvordan kan disse vers hjælpe os til at forstå, hvordan vi oprindeligt blev skabt, og hvilken indvirkning det må have haft på den oprindelige enhed ved Skabelsen?

Gud er kærlighed, og fordi mennesker også kan elske – og på måder, som resten af skaberværket på jorden ikke kan – må det at være skabt i Guds billede indbefatte evnen til at elske. Men kærlighed kan kun eksistere i forhold til andre. Hvad det ellers måtte indbefatte at være skabt i Guds billede, må det indbefatte evnen til at elske og elske inderligt.

Syndefaldets følger

Følgerne af syndefaldet var enorme. Adams og Evas ulydighed startede ødelæggelsen af et harmonisk gensidigt afhængighedsforhold mellem alle livsformer. Og endnu værre, det startede den uenighed, strid og splittelse blandt mennesker, som eksisterer også i dag. Disharmonien viste sig øjeblikkeligt ved, at Adam og Eva forsøgte at give andre skylden for syndefaldet (1 Mos 3,12-13). Og det er kun blevet værre siden.

1 Mos 3,16-19;
4,1-15

Hvad i disse vers viser resultaterne af synd og dens følger for den harmoniske verden, Gud havde skabt?

Adams ulydighed blev kilden til mange begivenheder og følger, som med tiden ramte hele Guds skaberværk. Selv naturens verden begyndte at lide under syndens følger. Medmenneskelige forhold blev også påvirket. Kain og Abel, to brødre, som burde have elsket og vist omsorg for hinanden, blev uvenner, fordi den ene ønskede at følge sine egne selviske tilbøjeligheder i stedet for den måde, hvorpå Gud havde bedt dem om at tilbede. Denne fremmedgørelse førte til vold og død. Men Kains reaktion var mere rettet mod Gud end mod Abel. Han var vred på Gud (1 Mos 4,5), og den vrede førte til fjendtlighed over for Abel. Ulydighed ødelagde medmenneskelige forhold endnu mere.

"Herren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt" (1 Mos 6,5). Den ondskab førte til sidst til Syndfloden og den ufattelige ødelæggelse af Guds oprindelige skaberværk, som var en følge af over-svømmelsen. Men selv ikke da havde Gud opgivet menneskeheden; han frelste en rest, Noa og hans familie, til at begynde på ny.

Efter Syndfloden gav Gud et løfte til Noa og hans familie. Regnbuen på himlen skulle altid minde dem om Guds omsorg og løfter, om hans godhed og barmhjertighed (1 Mos 9,12-17; Es 54,7-10). Gud indstiftede en pagt med Noa og genindførte sin oprindelige plan om at have en forenet menneskelig familie, der var tro mod ham og hans ord.

Til at
tænke over

På hvilke måder fører synd til disharmoni? Hvilke valg kan du foretage for at genoprette harmoni blandt dem, der påvirkes af dine valg?

Endnu mere uenighed og adskillelse

1 Mos 11,1-9

Hvad skete her, som forstærkede problemet med adskillelse og uenighed?

De næste begivenheder, som Bibelen fortæller om efter Syndfloden, er opførelsen af Babelstårnet, forvirringen af sprog og spredningen af folkene, som indtil da havde talt et og samme sprog. Måske på grund af landets skønhed mellem floderne Eufrat og Tigris og på grund af den rige jord, havde nogle af Noas efterkommere besluttet at bygge en by og et højt tårn i Sinear, vore dages sydlige Irak (1 Mos 11,2).

Arkæologien har vist, at Mesopotamien var et tæt befolket område fra de tidligste tider. Blandt de folk, der boede der, var sumererne, som siges at være dem, der opfandt kunsten at skrive på lertavler. De byggede solide huse og var mestre i at producere smykker, værktøj og forskellige redskaber. Udgravninger har også afdækket mange tårnlignende templer, der var indviet til tilbedelse af forskellige guder.

De af Noas efterkommere, der slog sig ned i Sinear, glemte snart Noas Gud og det løfte, han havde givet om aldrig mere at ødelægge verden ved en oversvømmelse. Opførelsen af Babelstårnet var et vidnesbyrd om deres overlegne visdom og evner. Deres ønske om berømmelse og ry, om at "skabe [sig] et navn" (1 Mos 11,4), var et af motiverne for dette byggeprojekt. "Det var Guds hensigt, at mennesker skulle have bevaret enhed gennem den sande religions fællesskab. Da afgudsdyrkelse og flergudereri brød denne indre åndelige forbindelse, mistede de ikke alene religionens enhed, men også samhørighedens ånd. Et projekt som Babelstårnet, som ved hjælp af ydre ting skulle forsøge at bevare den indre enhed, der var gået tabt, kunne aldrig lykkes." (*The SDA Bible Commentary*, 1. bind s. 284-285).

Adams og Evas fald havde knust menneskenes enhed og Guds oprindelige plan. Det førte til forvirring med hensyn til tilbedelse, stor udbredelse af ondskab og umoral på hele jorden og i sidste ende til menneskehedens opdeling i mange forskellige kulturer, sprog og racer, som ofte har været på kant med hinanden lige siden.

Til at tænke over

Hvilke praktiske ting kan vi gøre for at være med til at hele opdelingen i raser, kulturer og sprog, som skader os også inden for kirken?

Abraham, Guds folks fader

De tre store monoteistiske religioner, jødedommen, kristendommen og islam, betragter Abraham som deres fader. For de kristne er denne forbindelse et åndeligt fællesskab. Da Abraham blev kaldet til at forlade sit land i Mesopotamien, fik han at vide, at "I dig skal alle jordens slægter velsignes" (1 Mos 12,3; se også 1 Mos 18,18; 22,18). Velsignelsen kom gennem Jesus.

Hebr 11,8-19
Rom 4,1-3
Gal 3,29

Hvilke sider ved Abrahams tro omtales i disse tekster, og hvilken forbindelse har de med tanken om kristen enhed? Hvad kan vi med andre ord finde i disse tekster, som kan hjælpe os i dag til bedre at forstå, hvad en afgørende del af kristen enhed bør være?

Som alle de troendes far giver Abraham os nogle af de grundlæggende elementer i kristen enhed. For det første udviste han lydighed. "I tro adlød Abraham kaldet til at bryde op og drage til et sted, som han skulle få i eje, og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen" (Hebr 11,8). For det andet fandt han håb i Guds løfter. "I tro slog han sig ned i det forjættede land som i et fremmed land og boede i telte sammen med Isak og Jakob, medarvingerne til det samme løfte; for han ventede på byen med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud" (Hebr 11,9-10). For det tredje troede han, at Gud ville give ham en søn, og at hans efterkommere en dag ville blive ligeså talrige som stjernerne. Og på grund af denne respons, retfærdiggjorde Gud ham ved tro (Rom 4,1-3). For det fjerde stoled han på Guds frelsesplan. Den største prøve på Abrahams tro kom, da Gud bad ham om at ofre Isak på Morijabjerget (1 Mos 22,1-9; Hebr 11,17-19).

Det Gamle Testamente omtaler Abraham som Guds ven (2 Krøn 20,7; Es 41,8). Hans liv i tro, hans urokkelige lydighed og hans tillid til Guds løfter gør ham til et eksempel på, hvad vores kristenliv bør være i dag.

Til at tænke over

Tænk de næste par dage over dine handlinger og ord. Hvordan kan du forsøge at sikre dig, at alt, du siger og gør er et udtryk for din tro?

Guds udvalgte folk

Med Abrahams kald udvalgte Gud et folk, som skulle repræsentere ham over for verden. Kaldet og udvælgelsen var en kærligheds- og nådeshandling fra Guds side. Israel var central i Guds plan for genoprettelse efter den splittelse, syndefaldet havde forårsaget.

5 Mos 7,6-11

Hvorfor kaldte Gud Israel som sit folk? Hvorfor udvalgte han Abrahams efterkommere som sit folk?

Guds kærlighed til menneskene står centralt i udvælgelsen af Israel som hans folk. Gud indgik en pagt med Abraham og hans slægt for at bevare kundskaben om Gud gennem hans folk og for at gennemføre menneskehedens forløsning (Sl 67,3). Abrahams efterkommere havde intet at rose sig af, som kunne gøre dem fortjent til Guds kærlighed. "Det er ikke, fordi I er større end alle andre folk, at Herren fattede kærlighed til jer og udvalgte jer; for I er det mindste af alle folk" (5 Mos 7,7).

Mennesker ser på magt, visdom og selvtillid, når vi vælger ledere, men Gud bytter om på værdierne og vælger ikke de stærke og mægtige, men dem, der indser deres svaghed, dårskab og intethed, så ingen har noget at rose sig af for ham (1 Kor 1,26-31).

Men se alligevel på det privilegium, Israels folk havde: "Gud ønskede at gøre Israel til et prisværdigt og herligt folk. De fik tildelt enhver åndelig fordel. Gud nægtede dem intet, der kunne hjælpe at danne den karakter, der ville gøre dem til hans sande repræsentanter.

Deres lydighed mod Guds lov ville give dem en fremgang og velstand, som ville vække forundring blandt nationerne i verden. Han, som kunne give dem visdom og dygtighed til al slags kunstfærdigt arbejde, ville vedblive at være deres lærer og ville forædle og højne dem, når de adlød hans love. Hvis de var lydige, ville de også blive skånet for de sygdomme, som plagede andre folk, og blive velsignet med gode forstandsevner. Herrens herlighed, hans majestæt og kraft skulle åbenbares i alt, hvad der hørte til deres fremgang og velstand. De skulle være et rige af præster og fyrster. Gud udrustede dem med alt, hvad der krævedes, for at de kunne blive den største nation på jorden." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 2. bind, s. 88-89).

Til at
tænke over

Hvilke paralleller kan vi finde mellem det, Gud gjorde for det gamle Israel og det kald, han gav dem, og hvad han har gjort for os og det kald, han har givet os som syvendedags adventister? Del dit svar med klassen på sabbatten.

Til videre studium

Læs Ellen White, *Patriarker og profeter: "Skabelsen"*, s. 17-21 og "Abrahams kald", s. 62-65.

Guds oprindelige hensigt med at skabe mennesket ses også i oprettelsen af familien (1 Mos 2,21-24) og sabbatten. Sabbatten var tiltænkt hele menneskeheden. Det fremgår tydeligt af Jesu ord i Mark 2,27-28. Dens universelle karakter ses også i selve skabelsesberetningen, da Gud satte den syvende dag til side helt fra begyndelsen, før synden opstod i verden. Det var den dag, som Gud havde tænkt skulle minde Adams og Evas efterkommere om deres fælles forbindelse med ham og med hinanden. "Både sabbatten og familien blev indstiftet i Eden, og i Guds hensigt er de uløseligt knyttet til hinanden. På den dag, mere end på nogen anden, er det muligt for os at opleve Edens tilværelse. Det var Guds plan for familiemedlemmer, at de skulle være sammen i arbejde og studium, i tilbedelse og adspredelse. Faren skulle være familiens præst, og både far og mor skulle være børnenes lærere og venner." (Ellen White, *Child Guidance*, s. 535).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvordan viser skabelsesberetningen den nærhed og intimitet, der skulle være mellem mand og hustru, når den fortæller, at kvinden blev skabt fra Adams side? Hvad siger det os om, hvorfor Gud i hele Bibelen bruger billedet på mand og hustru som et eksempel på den nærhed, han ønsker med sit folk?**
- 2. Selv om beretningen om Babelstårnet fortæller, at menneskenes etniske og sproglige forskellighed ikke var Guds oprindelige plan, hvordan kan vi hæve os over disse adskillelser i dag? Hvordan kan kirken opleve enhed og harmoni, selv om den består af mennesker fra mange nationer med så mange kulturer og sprog?**
- 3. Del nogle af de paralleller, I fandt mellem Guds kald af det gamle Israel og hans kald til os som syvendedags adventister. Hvad kan vi lære af dem, som kan hjælpe os til at være tro mod vores hellige kald i Kristus?**

Resume

Guds oprindelige plan ved Skabelsen var, at alle mennesker skulle leve sammen i harmoni og enhed som én familie. Vores første forældres ulydighed forårsagede en afbrydelse i Guds plan. Men Gud kaldte Abraham til at grundlægge et folk gennem hvem han kunne holde løftet i live om en genoprettelse, som kun kan findes i Kristus.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Med et nyt kvartal begynder nye muligheder for klassen. Emnet er enhed, og det kan være meget personligt. Vi skal studere enhed i lyset af en lang række bibelske tekster, men også forsøge at lære og anvende det, vi lærer, i vores dagligdag. Ved kvartalets begyndelse kan klassen fx:
 - Begynde at samle specifikke spørgsmål til de bibelske tekster, som man enten ikke får besvaret umiddelbart, eller som det kræver lidt ekstra studium at sætte sig ind i. Klassen kan så forberede svar til en senere anledning.
 - Prøve at notere sig nogle områder, hvor klassen, dens medlemmer eller menigheden har specifikt behov for at styrke enheden.
 - Som kvartalet skrider frem, kan man evt. sætte tid af til at drøfte disse specifikke praktiske områder.

Guds Ord

- Hvad karakteriserer Evas og Adams reaktion, da de blev afsløret?
 - Kan du/I finde eksempler på, at vi i dag reagerer på en tilsvarende måde?
 - Hvorfor gør vi det?

Uddybende
spørgsmål

- Drøft, på hvilke måder familielivet og sabbatten, institutioner fra Edens have, i dag kan være med til at styrke og fremelske enhed.
 - Hvilke faktorer gør, at familie ofte virker splittende, eller i det mindste ser ud til at skabe splittelse snarere end enhed?
- Kom med konkrete forslag til, hvordan din menigheds sabbatsaktiviteter evt. kan hjælpe med at bringe større enhed og fællesskab i menigheden.
 - Skabes enhed kun ved at lytte til det teologiske budskab?
 - Hvordan skaber vi rent praktisk større enhed i menigheden på tværs af
 - Generationer?
 - Forskellig kulturbaggrund?

Personligt
kristenliv

- Føler du stærkest enhed med menigheden eller med din familie?
- Eller for at være mere konkret: tænk for dig selv over, hvilke familiemedlemmer i din "storfamilie", altså ikke blot far, mor og børn, du føler dig stærkest knyttet til?
 - Er dit fællesskab med menigheden større eller mindre?
- Hvilke områder af din tilværelse afgør, om du føler enhed med familie, venner eller menighed?
 - Føler du enhed på nogle områder, men ikke på andre?

Til eftertanke

- Kender du medlemmerne af din menighed? Hvor ofte er du i personlig kontakt med nogle af dem i ugens løb? Taler I sammen om andet end de opgaver, som evt. skal løses i menigheden?

Årsager til uenighed

Ugens vers

"At frygte Herren er begyndelsen til visdom, at kende den Hellige fører til forstandighed" (Ordsp 9,10).

Introduktion

Det Gamle Testaments profeter formanede igen og igen Israels folk til at adlyde Guds befalinger. Ulydighed og ligegyldighed førte til frafald og splittelse. Det var meningen, at lydighed mod Guds love skulle bevare folket mod syndens naturlige konsekvenser og hellige dem midt iblandt alle de andre nationer. At følge Guds vilje ville skabe harmoni blandt folket og styrke deres fælles vilje til at modstå hedenske og onde tilbedelseskikke, som omgav dem i næsten alle retninger. Det var Guds hensigt for sit folk, at de skulle være hellige og et vidne for folkene omkring dem.

Efter at Gud havde befriet israelitterne fra Egypten, sagde han: "Se, nu lærer jeg jer love og retsregler, sådan som Herren min Gud har befalet mig; dem skal I følge i det land, som I skal ind og tage i besiddelse. I skal følge dem omhyggeligt! Så vil andre folk få øjnene op for jeres visdom og indsigt, for når de hører om alle disse love, vil de sige: 'Hvor dette store folk dog er et klogt og forstandigt folk!'" (5 Mos 4,5-6).

Der er ingen tvivl. Hvis de forblev trofaste, ville Guds folk blive rigt velsignet og ville have været en velsignelse for andre. Men troløshed ville føre til mange problemer, hvoraf splittelse kun var et af dem.

Ugens tekster

- 5 Mos 28,1-14
- Jer 3,14-18
- Dom 17,6
- 1 Kong 12,1-16
- 1 Kor 1,10-17
- ApG 20,25-31

”Vend tilbage, I frafaldne sønner”

Israels folks historie er fuld af beretninger om ulydighed og anarki efterfulgt af, at de vendte tilbage til Gud, igen efterfulgt af mere ulydighed og flere konflikter. Dette mønster gentager sig igen og igen. Hver gang Guds folk fulgte hans vilje, blev de velsignet med fred og liv. Hver gang de var ulydige og gik deres egne veje, blev deres liv elendigt, fyldt med krig og stridighed. Selv inden Israel kom ind i det lovede land, havde Gud forudsagt dette mønster og tilbudt en løsning, så de kunne undgå de frygtelige konsekvenser.

5 Mos 28,1-14

Hvilke velsignelser ville Israel opleve, hvis de var lydige mod Guds vilje?

Jer 3,14-18

Hvad lærer vi af Guds kald til Israel om at angre og vende tilbage til ham? Hvad fortæller det om Guds kærlighed og tålmodighed?

Det er noget fantastisk i Jeremias' Bog, at Gud beskrives som kærlig, nådig og gavmild over for sit folk på trods af deres oprør, splid og afgudsdyrkelse. Gud bliver ved med at indbyde sit folk til at vende tilbage til ham og angre deres egensindige handlinger. Igen og igen lovede Gud genoprettelse og håb for fremtiden.

”Vend tilbage, du utro Israel, siger Herren. Jeg vil ikke længere se vredt til jer, for jeg er trofast, siger Herren, min vrede varer ikke evigt. Men erkend din skyld, at du har brudt med Herren din Gud. Du strøede din elskov ud til fremmede under alle grønne træer. Mig adlød I ikke, siger Herren“ (Jer 3,12-13).

Jeremias' ord blev talt på et tidspunkt, hvor Guds Ord generelt blev forsømt. Selv om der foregik en vis reform under kong Josias, følte de fleste ingen åndelig trang til at blive ved med at være lydige mod Gud. Deres synder, afgudsdyrkelse og selvoptagne liv blev årsag til åndelig og politisk ruin. Jo længere de fjernede sig fra at gøre Guds vilje, jo frygteligere så deres fremtid ud. Alligevel tryglede Gud dem gennem profeten Jeremias. Gud havde en bedre fremtid i sinde for dem, og han længtes efter at føre dem tilbage til fremgang, enhed og sundhed. Men det kunne kun ske, hvis de ville leve i tro og alt det, sand tro medfører.

Til at tænke over

Hvilken forskel har lydighed og ulydighed haft for dit eget liv?

Enhver gjorde, hvad han fandt for godt

Beretninger fra Dommerbogen viser de utallige negative følger af, at Israel ikke fulgte Guds vilje. Kort tid efter, at Israel var kommet ind i Kana'an, begyndte folk at bygge deres åndelige liv på kana'anæernes falske religioner, som omgav dem. Det var lige netop, hvad de havde fået at vide, at de ikke skulle gøre! Desværre var det ikke det eneste problem, de stod over for.

Dom 17,6;
21,25

Hvad lærer disse vers om andre problemer, der opstod blandt Guds folk?

Snak om en opskrift på splittelse og disharmoni blandt Guds folk! Nationens enhed skulle findes i folkets trofaste lydighed mod pagtens Herre, den pagt, de havde indgået med Gud. Men ved at gøre, hvad enhver fandt for godt, især medens de blev påvirket af de omkringliggende folkeslag, var de direkte på vej ud i ulykke. Vi er alle syndige mennesker, og hvis vi overlades til os selv og vores hjertes tilbøjeligheder, vil vi med sikkerhed gå bort fra den sti, Gud kalder os til at følge.

Dom 2,11-13
Dom 3,5-7

Hvad siger disse skriftsteder om Israels åndelige og sociale forhold i dommertiden?

"Herren havde ved Moses meddelt folket, hvad der ville blive følgen af troløshed. Hvis de nægtede at holde hans pagt, ville de afbryde livsforbindelsen med Gud og miste hans velsignelse. I visse perioder rettede folket sig efter disse advarsler med det resultat, at både den jødiske nation og nabofolkene blev rigt velsignet. Men Israels historie viser, at folket i de fleste tilfælde glemte Gud og deres høje kald som hans repræsentanter. De forholdt ham den tjeneste, han forlangte af dem, undlod at yde deres medmennesker åndelig vejledning og viste dem ikke et helligt eksempel. De ville selv have frugterne af den vingård, som de var blevet sat til at passe. På grund af deres begærlighed og griskhed blev de endog foragtet af hedningerne, som derved fik en forkert forståelse af Guds karakter og hans rige love." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 13).

Til at
tænke over

Hvilken indflydelse har vores egne handlinger som en menighed på dem omkring os? Hvad ser de hos syvendedags adventisterne, som bør gøre et positivt indtryk på dem?

Den jødiske nations splittelse

Frafald og dets frygtelige følger skete ikke pludseligt. Men forkerte valg og beslutninger, som hobede sig op over flere århundreder, fik nogle forfærdelige konsekvenser for Guds folk.

1 Kong 12,1-16

Læs beretningen om kong Rehabeam. Hvad var årsag til denne frygtelige splittelse blandt Guds folk?

"Hvis Rehabeam og hans uerfarne rådgivere havde forstået Guds vilje med Israel, ville de have rettet sig efter folkets ønsker om gennemgribende reformer inden for statsadministrationen. Men de udnyttede ikke det gunstige øjeblik under mødet i Sikem; de sluttede ikke fra årsag til virkning og svækkede derved for bestandig deres indflydelse over en stor del af folket. Deres faste beslutning om at videreføre og forværre det tvangsregimente, som var blevet indført under Salomon, var i direkte strid med Guds plan med Israel, og folket havde god grund til at betvivle ægtheden af kongens og hans rådgiveres motiver. Dette ukloge og ubarmhjertige forsøg på at udøve magt viser, at kongen og hans rådgivere var stolte og higede efter at bruge myndighed." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 48).

Ordsp 4,1-9

Ordsp 9,10

Jak 1,5

Hvad siger udtalelserne i disse tekster om behovet for visdom til at træffe de rette beslutninger? Hvor findes kilden til sand visdom?

Beretningen om Rehabeam og hans hårde og ukloge beslutning om at pålægge folket mere tvangsarbejde er et trist kapitel i kongeriget Israels historie. Kongen søgte råd fra to grupper rådgivere; men hans endelige beslutning om at følge rådet fra de mindre erfarne unge mænd på hans egen alder medførte en katastrofe for det rige, som hans far Salomo og bedstefar David havde opbygget i de foregående firs år. Rådet om, at kongen skulle skræmme folket med en erklæring om, at han var hårdere end sin far, var et tåbeligt råd. De unge rådgivere mente, at det ikke burde være kongens ledelsesstil at være mere eftergivende for folkets krav om mindre hårdt arbejde. I stedet, sagde de, burde han fremstå som en nådesløs og ond hersker. Det viste sig også, at han var en tyrann, som ikke var sit folks troskab og trofasthed værdig. Der skete derfor en splittelse blandt Guds folk, som aldrig burde have fundet sted, og som aldrig havde været Guds plan for sit folk.

Splittelse i Korinth

Desværre ophørte problemet med splittelse blandt Guds folk heller ikke i Det Nye Testamente.

De første fire kapitler i Paulus' første brev til korintherne er fx en appel om enhed. Mens Paulus opholdt sig i Efesos, havde han hørt, at der var opstået forskellige splittelser i menigheden i Korinth. Han begynder derfor sit brev med en lang udlægning om enhed i menigheden og behovet for at undgå splittelse. Paulus er bekymret over denne udvikling, og han forsøger at komme med inspireret rådgivning for at løse den uheldige situation.

1 Kor 1,10-17

Hvad var tilsyneladende årsagen til deres uenighed, splittelse og skænderier?

Paulus blev bekymret for sine brødre og søstre i Korinth, da nogle af Kloes folk fortalte ham om den splittelse og strid, der var blandt dem. Hans indledningsord viser, hvor stor hans bekymring var: "Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, til at enes, så der ikke er splittelser iblandt jer, men så I holder sammen i tanke og sind" (1 Kor 1,10). Hvad det end var, der skabte denne strid og splittelse, ønskede Paulus, at det skulle standse.

Paulus minder korintherne om, at kristne er kaldet til at følge Kristus, ikke et menneske, uanset hvor talentfuld eller evnerig eller kaldet en sådan person måtte være. Det ser ud til, at de havde opdelt forsamlingen i forskellige partier, men apostlen erklærer klart, at sådanne opdelinger ikke var efter Kristi vilje. Han fastholder, at kristen enhed er centreret om Kristus og hans offer på korset (1 Kor 1,13).

Kristen enhed finder sin kilde i sandheden, som den findes i Jesus Kristus og ham korsfæstet, og i ingen anden, uanset hvor "værdig" en lærer, prædikant eller leder vedkommende måtte være. Ved korsets fod står vi alle på samme niveau. Vi blev døbt i Jesu navn, som er den eneste, der kan rense os fra synd. Men vi må arbejde hen imod denne enhed i Kristus på en praktisk måde.

Dette bør sige os som syvende dags adventister, at vi ikke kan tage vores enhed i tro og mission for givet. Medmindre Kristus er herre i vores liv og hans kærlighed forener os med ham, kan splittelser og skænderier underminere vores kirkes enhed i dag.

Hvordan kan vi lære at undgå den slags farer, som Paulus behandler her? Hvorfor må vi altid være forsigtige med, hvor stor loyalitet vi viser overfor en enkelt person ud over Kristus?

Til at tænke over

Der vil komme glubske ulve

ApG 20,25-31

Hvad advarede Paulus lederne fra Efesos om? Hvad skulle de gøre for at undgå, at det skete?

Paulus mødte ofte modstand i sit arbejde, og han vidste, at det ville blive svært at bevare evangeliets renhed. I sin afskedstale til lederne fra Efesos benyttede han lignelsen om vægteren fra Ez 33,1-6 til at fortælle lederne, at de også var ansvarlige for at beskytte evangeliet. De skulle være trofaste hyrder for deres forsamling.

ApG 20,29
Matt 7,15

Paulus bruger af udtrykket "glubske ulve" for at beskrive falske lærere. Det minder om Jesu advarsel om falske lærere i fåreklæder. Kort efter Paulus' advarsel gik falske lærere til angreb på menighederne i Asien. I Ef 5,6-14 og Kol 2,8 finder vi nogle af Paulus' advarsler til menighederne i Lilleasien.

I sit andet brev til Timotheus advarer Paulus også Timotheus, som har ansvaret for menigheden i Efesos, mod vildfarelser i menigheden og gudløshed i de sidste tider.

2 Tim 2,14-19;
3,12,17

Hvad siger Paulus til Timotheus om, hvordan man skal modstå falske lærere og bevare menighedens enhed?

For det første skulle Timotheus kende sin Bibel og gå "lige på med sandhedens ord" (2 Tim 2,15). Modgiften mod meningsløse diskussioner og spekulationer er en korrekt forståelse af og undervisning i Guds Ord. Bibelens sandheder må fortolkes, så ingen del af Skriften står i modstrid med Bibelsens overordnede billede, så man ikke mister troen på Jesus. Paulus' andet råd er til Timotheus selv om at holde sig "fra den ugudelige, tomme snak" (2 Tim 2,16). Ligegyldige og spekulative emner skal ikke være en del af Timotheus' undervisning. Den slags samtaler fører kun til ugudelighed og stadfæster ikke troen (2 Tim 2,16). Kun sandhed fører til fromhed og harmoni blandt de troende. Grunden til at Timotheus selv skal undgå og også formane sine medlemmer om at undgå den slags fejl er, at de breder sig i menigheden som kræft (2 Tim 2,17). Når det kommer til stykket, er det lydighed mod Guds Ord, der er modgiften mod de falske lærere (2 Tim 3,14-17), der kunne true menighedens enhed.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi som en kirke beskytte os mod mennesker, som gennem falsk lære skaber splittelse iblandt os?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Profeter og konger*, "Riget deles", s. 68-76 og *The Acts of the Apostles*, "A Message of Warning and Entreaty", s. 298-308.

"Herren ønsker, at hans udvalgte tjenere skal forene sig i harmonisk indsats. Nogle synes måske, at forskellen mellem deres gaver og deres medarbejderes gaver er for stor til, at de kan forenes i harmonisk indsats; men når de husker, at der er forskellige sind, der skal nås, og at nogle vil afvise sandheden, som den præsenteres af en arbejder, kun for at åbne deres hjerte for Guds sandhed, som den præsenteres på en anden måde af en anden arbejder, vil de forhåbentlig søge at arbejde sammen i enhed. Hvor forskellige deres talenter end er, kan de alle styres af den samme Ånd. Venlighed og kærlighed vil vise sig i hvert ord og handling; og når enhver arbejder trofast udfylder sin bestemte plads, vil Kristi bøn om enhed blandt hans efterfølgere blive besvaret, og verden vil vide, at de er hans disciple." (Ellen White, *Gospel Workers*, s. 483).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Tanken om at gøre, hvad man selv finder for godt, er ikke ny. Postmodernismen protesterer mod en overordnet intellektuel eller moralsk autoritet. Denne tankegang kan bane vej for moralsk anarki. Hvordan møder vi som kristne og som kirke denne type udfordring?**
2. **Tænk over beretningen om Rehabeam og delingen af Israel (1 Kong 12). Er der en lærdom for os i dag?**
3. **Hvad kan vi gøre for at forhindre strid og kliker i menigheden? Hvad kan vi lære af menigheden i Korinth? Sammenlign også med Ordsp 6,16-19.**

Resume

I Bibelen finder vi situationer, som førte til splittelse. Når Guds folk levede i trofast lydighed, blev farerne for splid i stor grad formindsket. Eksempler fra dommertiden såvel som fra Rehabeams regeringstid viser, hvordan splittelse kan opstå. Selv på Det Nye Testaments tid var der muligheder for splittelse. En rigtig forståelse af Guds Ord og en helhjertet indsats for at adlyde Skriften er den bedste beskyttelse mod splittelse og splid blandt os.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- I Milet taler Paulus til ledere.
 - Beskriv ud fra hans tale i ApG 20,18-35 nogle af de karaktertræk, som en ideel leder bør have.
- Læs sammen Ef 4,1-6 og drøft betydningen af indtrykket "Åndens enhed"
 - Find evt. andre tekster fra Det Nye Testamente, hvor Helligåndens arbejde medfører større enhed.
 - Hvordan kan det mon være, at der forekommer så store splittelser blandt kristne, der lægger meget vægt på Ånden?

Uddybende spørgsmål

- Prøv sammen at opsummere årsager til splittelse:
 - I folket, blandt lederne, i dag
 - Kulturelle, psykologiske osv.
- Overvej forskellige ledelsesformer
 - Enmandsvælde/diktatur, ekspertvælde, demokrati, anarki osv.
- Hvordan er ledelsesformen i menigheden? (drøft ikke de specifikke personer, men den principielle ledelsesform)?
 - Kunne menigheden styres anderledes? (Jf. en af de ovenstående)
 - Hvad er de positive sider ved vores ledelsesstruktur? Hvad synes du/I evt. er bivirkningerne?
 - Hvor vigtig er strukturen i forhold til personerne?
 - Gør strukturen nogen forskel, hvis lederne er gudhengivne mennesker?

Personligt kristenliv

Hvis du har en lederfunktion i menigheden (eller andre steder) – eller gerne vil have det (hvilket ikke er forkert), hvad synes du så, at du bør arbejde på at forbedre, så du kan blive en bedre leder?

Mødet med dagligdagen

Har du i dagligdagen mødt eksempler på god eller dårlig ledelse, som du evt. er i stand til at dele med klassen?

Forstå det bedre

Paulus' tale i Milet er enestående i Det Nye Testamente netop fordi den specielt henvender sig til ledere i menigheden. De var kommet fra Efesos, langt den største by i provinsen og den by, hvorfra missionen blev organiseret. Talen er meget omhyggeligt planlagt og opbygget med vers 28 i centrum.

Prøv at læse denne tale sammen i lyset af dens opbygning som vist nedenfor og drøft, hvad den fortæller om at være en sand, kristen leder.

PAULUS' AFSKEDSTALE TIL LEDERNE FRA EFESOS (ApG 20,18-35)

A		Vers 18-21: Hvordan Paulus havde arbejdet uselvsk blandt dem	"I ved"
	B	Vers 22-24: Paulus' fremtidige gerning. Vægt på Guds nåde og på uselvsk tjeneste og helligelse som mere værd end alverdens skatte eller ens eget liv: "Og se nu"	"Og se nu"
		C^A Vers 25-27: Paulus vidner om, at han har varetaget sit kald som leder efter Guds vilje	"Og nu ved jeg"
		C C^B Vers 28: Appel til enhed med henvisning til den treenige Guds kald til dem	
		C^{A1} Vers 29-31: Advarsel mod fremtidige, falske ledere	"I ved"
	B¹	Vers 32-33: Vægt på Guds nåde og på uselvsk tjeneste og helligelse som mere værd end alverdens skatte:	"Og nu"
A¹		Vers 34-35: Jesus selv understregede betydningen af uselvsk ledelse	"I ved selv"

"At de må være ét"

Ugens vers

"Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig" (Joh 17,20-21).

Introduktion

Johannesevangeliet giver os et vindue til Jesu umiddelbare bekymringer, da Judas' forræderi og Jesu død truede forude. I fem afgørende kapitler (Joh 13-17) får vi Jesu sidste undervisning, som når sit højdepunkt med det, der ofte kaldes hans ypperstepræstelige bøn (Joh 17).

"Det er en meget passende betegnelse; for vores Herre helliger sig i denne bøn til det offer, hvori han samtidigt både er præst og offer. Samtidigt er det en bøn, hvor han helliger dem, for hvem offeret gives – disciplene, som var til stede i salen ovenpå og de, som senere ville komme til troen på grund af deres vidnesbyrd" (F. F. Bruce, *The Gospel of John* (Grand Rapids: Eerdmans, 1983), s. 328).

Centralt i denne bøn finder vi Jesu bekymring for enhed blandt sine disciple og dem, som senere ville komme til at tro på ham. Dette var et hovedtema i hans bøn: "Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem" (Joh 17,9-10).

Ingen meningsfyldt drøftelse om kirkens enhed, om vores enhed i Kristus, er fuldendt uden at være nøje opmærksom på denne bøn. Hvad bad Jesus om, hvem bad han for, og hvad betyder hans bøn for os i dag?

Ugens tekster

- Joh 17,1-26
- 1 Joh 5,19
- Joh 13,18-30
- Joh 5,20-23
- Mark 9,38-41
- Åb 18,4
- 1 Joh 2,3-6

Jesus beder for sig selv

Den ypperstepræstelige bøn er opdelt i tre dele. Først beder Jesus for sig selv (Joh 17,1-5), dernæst for sine disciple (Joh 17,6-19), og til sidst for dem, som senere ville komme til at tro på ham (Joh 17,20-26).

Joh 17,1-5

Hvad er hovedindholdet i hans bøn, og hvad betyder det for os?

Jesus beder først for sig selv. I de foregående begivenheder i Johannevangeliet havde Jesus antydnet, at hans time endnu ikke var kommet (Joh 2,4; 7,30; 8,20). Men nu ved han, at timen for hans offer er kommet. Øjeblikket for den dramatiske afslutning på hans liv på jorden er nær, og han har brug for styrke til at fuldføre sin opgave. Det er tid til at bede.

Jesus vil herliggøre sin Fader ved at gøre hans vilje, selv om det betyder, at han må udholde korset. Hans accept af korset er ikke en form for fatalisme; det er snarere den måde, han udøver den autoritet på, som Faderen har givet ham. Han døde ikke en martyrdød, men herliggjorde villigt sin Fader ved at vælge at opfylde hensigten med sin inkarnation, nemlig hans offerdød på korset for verdens synd.

Joh 17,3

Hvori består evigt liv ifølge dette vers? Hvad betyder det at kende Gud?

Fremfor alt fortæller Jesus os, at evigt liv består i, at vi personligt kender Gud. Det er ikke frelse ved gerninger eller ved kundskab; men det er snarere den erfaring at kende Gud på grund af, hvad Jesus har gjort for os på korset. Det kendskab formidles gennem et personligt forhold til Faderen. Vi mennesker har en tendens til at begrænse kendskab til fakta og detaljer; men Jesus henviser her til noget dybere og mere tilfredsstillende, et personligt forhold med Gud. Jesu første komme havde også til hensigt at vejlede menneskeheden i dens søgen efter et mere meningsfyldt og frelsende kendskab til Gud og den enhed med hinanden, som det kendskab vil medføre.

Til at tænke over

Hvad er forskellen på at kende til Gud og at kende ham personligt? Hvilke erfaringer har du haft, som har hjulpet dig til at lære Gud bedre at kende?

Jesus beder for sine disciple

Joh 17,9-19

Hvad beder Jesus specifikt om, når det drejer sig om hans disciple?

Jesus fortsætter sin bøn med at bede for sine disciple, som i den nærmeste tid er i stor fare for at miste deres tro på ham, når Jesus ikke længere fysisk er hos dem. Derfor helliger han dem til sin Faders omsorg.

Jesus beder om, at de må blive beskyttet i denne verden. Jesus beder ikke her for verden, for han ved, at den grundlæggende er i modstrid med Faderens vilje (1 Joh 5,19). Men fordi verden er det sted, hvor disciplene vil udføre deres arbejde, beder Jesus om, at de må blive bevaret fra det onde i verden. Jesus er bekymret for verden; ja, han er verdens frelser. Men evangeliets udbredelse er forbundet med vidnesbyrdet fra dem, som vil gå ud og forkynde det glade budskab. Derfor har Jesus behov for at bede for dem, så den onde ikke vil sejre over dem (Matt 6,13).

Men en af disciplene var blevet overvundet. Tidligere samme aften havde Jesus nævnt, at en af dem ville forråde ham (Joh 13,18-30). Selv om Skriften havde forudsagt, at Judas ville forråde ham (Sl 41,10), var Judas ikke et skæbnens offer. Under det sidste måltid appellerede Jesus til ham gennem en kærligheds- og venskabshandling (Joh 13,26-30). "Ved påskemåltidet beviste Jesus sin guddommelighed ved at afsløre forræderens hensigter. Han inkluderede kærligt Judas i sin tjenergerning over for disciplene. Men denne sidste appel i kærlighed forblev upåagtet." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 522).

Da Jesus vidste, at misundelse og jalousi kunne splitte disciplene, som det havde gjort ved tidligere anledninger, bad Jesus for deres enhed. "Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi" (Joh 17,11). En sådan enhed kan ikke fremtvinges af mennesker. Den kan kun komme som en gave og er et resultat af guddommelig nåde. Deres enhed er baseret på Faderens og Sønnens enhed, og den enhed er en nødvendig forudsætning for effektiv tjeneste i fremtiden.

Deres helligelse i sandheden er også uundværlig for tjeneste. Guds nådes indflydelse på disciplenes hjerter vil forvandle dem. Men hvis de skal vidne om Guds sandhed, må de selv blive forvandlet ved denne sandhed.

Hvad betyder det ikke at være "af verden"? Hvad er der ved os, vores liv og hvordan vi lever, der gør, at vi ikke er "af verden"?

Til at tænke over

"For dem, som ved deres ord tror på mig"

Efter at have bedt for sine disciple udvidede Jesus sin bøn til også at indbefatte "dem, som ved deres ord tror på mig" (Joh 17,20).

Joh 17,20-26

Hvad var Jesu højeste ønske for dem, som senere ville komme til at tro på evangeliets budskab? Hvorfor er det så vigtigt, at den bøn bliver opfyldt?

Ligesom Faderen og Sønnen er et, bad Jesus om, at de fremtidige troende også ville være et. Nogle få steder i Johannesevangeliet henviser Jesus til enheden mellem Faderen og Sønnen. De handler aldrig uafhængigt af hinanden, men er forenet i alt, hvad de gør (Joh 5,20-23). De deler en fælles kærlighed til den faldne menneskehed i en sådan grad, at Faderen var villig til at give sin søn for at frelse verden, og Sønnen var villig til at give sit liv (Joh 3,16; 10,15).

Den enhed, som Jesus henviser til i denne bøn, er en enhed i kærlighed og hensigt, ligesom mellem Faderen og Sønnen. "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,35). "Udvisningen af en ægte enhed iblandt dem burde give et overbevisende vidnesbyrd om evangeliets sandhed." (Andreas J. Köstenberger, John, *Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Academic, 2004), s. 498). Den enhed, som Jesus bad om, kan med andre ord ikke være usynlig. Hvordan kan verden overbevises om evangeliets pålidelighed, hvis den ikke kan se kærlighed og enhed blandt Guds folk?

"Gud leder et folk ud til at stå i fuldkommen enhed på den evige sandheds platform ... Det er Guds hensigt, at alle i hans folk skal have del i sandhedens enhed. Jesu bøn lige før sin korsfæstelse var, at hans disciple måtte være et, ligesom han var et med Faderen, så verden skulle tro, at Faderen havde sendt ham. Denne yderst rørende og vidunderlige bøn rækker ned igennem tiderne lige til vore dage; for hans ord lød: "Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig."

Hvor inderligt bør de, der bekender sig til at følge Kristus, forsøge at virkeliggøre denne bøn i deres liv." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 4. bind, s. 17).

Hvad gør vi i vores liv og i vores menigheder for at opnå den form for enhed, der beskrives her? Hvorfor er en vis tilsidesættelse af selvet hos os alle afgørende, hvis vi ønsker denne enhed?

Til at tænke over

Enhed blandt de kristne

Mark 9,38-41
Joh 10,16

Hvad lærer Jesu svar til apostlen Johannes os om eksklusivitet og hurtige bedømmelser af, hvem der er en sand Jesu efterfølger?

Syvendedags adventister har haft en tendens til at opfatte Jesu bøn i Joh 17 som noget, der direkte har med adventistsamfundet at gøre. Vi må stå sammen for at opfylde vores opgave med at forkynde de tre englebudskaber for verden. Det er der næsten ingen uenighed om.

Men hvad med enhed med andre kristne? Hvordan skal vi forholde os til dem i lyset af Jesu bøn?

Der er ingen tvivl om, at vi mener, at Gud har trofaste disciple i andre kirker. Og Bibelen gør det klart, at Gud har trofaste børn selv i Babylon: "Drag ud fra hende, mit folk, for ikke at deltage i hendes synder og blive ramt af hendes plager" (Åb 18,4). Samtidig ved vi, at der ifølge Johannes' Åbenbaring vil være et stort frafald blandt dem, der bekender Kristi navn, og at mange falske kristne i de sidste tider vil slutte sig sammen og forene sig med staten for at sætte den forfølgelse i gang, som malende beskrives i Åb 13,1-17. Adventister har derfor altid været varsomme med at tilslutte sig tværkirkelige engagementer, fx den økumeniske bevægelse.

Ellen White skrev følgende med hensyn til Syvende Dags Adventistkirkens samarbejde med andre kristne, i hvert fald i denne specifikke situation: "Når det menneskelige redskab overgiver sin vilje til Gud, vil Helligånden påvirke hjerter hos dem, som vedkommende arbejder for. Det er blevet vist mig, at vi ikke skal holde os borte fra W.C.T.U. [Woman's Christian Temperance Union] arbejdere. Ved at forene os med dem, når det gælder total afholdenhed, ændrer vi ikke vores standpunkt med hensyn til helligholdelsen af den syvende dag, og vi kan vise vores påskønnelse for deres holdning til afholdenhed. Ved at åbne døren og invitere dem til at forene sig med os i spørgsmålet om afholdenhed, sikrer vi os deres hjælp i afholdsarbejdet; og ved at forene sig med os vil de høre nye sandheder, som Helligånden venter på at kunne indprente i deres hjerter." (Ellen White, *Welfare Ministry*, s. 163).

Selv om hun skrev om et specifikt emne på et specifikt tidspunkt, viser hun os et princip. For det første kan vi arbejde sammen med andre om fælles sociale interesser. For det andet, hvis vi samarbejder med andre, må vi gøre det på en måde, hvor vi ikke går på kompromis med vores tro. For det tredje kan og bør vi benytte denne "enhed" til at dele de dyrebare sandheder, som vi er blevet velsignet med.

En tro delt i kærlighed

1 Joh 2,3-6

I Joh 17,3 sagde Jesus, at det evige liv er, at de kender Gud. Hvad vil det sige at kende Gud? Hvordan viser vi i hverdagen, at vi kender Gud?

Mens mennesker i dag generelt vil omtale sig selv som loydlige borgere, vil de samme mennesker ofte fornægte den bibelske forpligtelse til at holde Guds bud. Nogle påstår til og med, at Guds nåde har afskaffet Guds bud. Men det er ikke bibelsk lære. "At holde budene er ikke en betingelse for at kende Gud, men et tegn på, at vi kender Gud/Jesus og elsker ham. Derfor er kendskab til Gud ikke kun en teoretisk viden, men en, der fører til handling." Ekkehardt Mueller, *The Letters of John* (Nampa, Idaho; Pacific Press, 2009), s. 39. Jesus selv understregede: "Elsker I mig, så hold mine bud." "Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig" (Joh 14,15.21). "Og deraf ved vi, at vi elsker Guds børn: at vi elsker Gud og handler efter hans bud. For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge" (1 Joh 5,2-3).

Joh 13,34-35

Hvilket nyt bud gav Jesus sine disciple, og hvad har det at gøre med tanken om enhed blandt Jesu efterfølgere?

Jesu befaling om at elske sin næste var ikke i sig selv ny; det findes i de instrukser, som Gud gav Moses (3 Mos 19,18). Hvad der er nyt i Jesu befaling er, at hans disciple skulle elske hinanden som han har elsket dem. Jesu eksempel på selvopofrende kærlighed er det kristne samfunds nye moral.

Jesus har givet os en fantastisk standard. Jesu liv var en praktisk demonstration af kærlighed i handling. Alt det, nåden indbefatter, er en kontinuerlig tjeneste i kærlighed, en selvopofrende, selvopofrende indsats. Vi kan se, at Kristi liv var en vedvarende tilkendegivelse af kærlighed og selvopofrelse for andres bedste. Det princip, som drev Jesus, bør drive hans folk i al deres omgang med hinanden. En sådan kærlighed ville være det største vidnesbyrd over for verden. Og hvilken mægtig kraft til enhed ville en sådan kærlighed også være.

Til at tænke over

Hvordan kan vi lære at have den samme slags selvopofrende kærlighed til andre, som Jesus havde?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, "Guds uforanderlige lov", s. 357-360.

"Selv om Syvende Dags Adventistkirken er en verdenskirke med mange lokale menigheder, hævder adventisterne ikke at være Kristi universelle kirke. Den universelle kirke er langt bredere end noget kirkesamfund. Den er synlig og usynlig, for så vidt som den består af dem, der tror på Jesus og følger ham ...

Derfor begrænser adventister ikke begrebet Guds sande menighed til deres eget kirkesamfund. De indbefatter heller ikke automatisk andre kristne kirker under den betegnelse. Guds sande menighed består af de enkeltpersoner, som virkelig tror på ham. Gud kender dem. På den anden side hævder adventister, at de er Guds særlige synlige rest fra Åbenbaringen 12,17 og kapitel 12-14. Denne rest har både en lokal og en universel karakter (Åb 2,24 og 12,17)." (Eckehardt Mueller, "The Universality of the Church in the New Testament", in Ángel Manuel Rodríguez, ed., and *Message, Mission, and Unity of the Church* (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 2013), s. 37).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvorfor er opfyldelsen af Jesu bøn i Joh 17 så vigtig for vores kirke? Hvad fortæller Jesu ønske om enhed i kirken?**
- 2. Har jeres menighed samarbejdet med andre kristne om noget? Hvordan kan vi samarbejde uden at gå på kompromis med de sandheder, vi tror på?**
- 3. Hvilken betydning har følgende citat: "Hvis de mennesker, der bekender sig til at være Guds børn, ville modtage det lys, der skinner på dem fra Guds ord, ville de opnå den enhed, som Jesus bad om, og som Paulus beskriver således: "Åndens enhed med fredens bånd: ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb" (Ef 4,3-5)." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 305).**

Resume

Jesu ypperstepræstelige bøn i Joh 17 er en påmindelse om, at Jesus stadig ønsker kirkens enhed i dag. Hans bøn bør også være vores. Indbyrdes kærlighed bør kendetegne vores forhold til alle, også andre kristne, uanset hvilke teologiske forskelle vi måtte have.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Find bibelske eksempler på, at dette "at kende" nogen (Gud eller andre mennesker) er mere end en teoretisk viden, men involverer erfaring og personforhold.
- Jesu ypperstepræstelige bøn er et eksempel på forbøn, altså bøn for andre.
 - Prøv at dele med hinanden andre eksempler, I kan finde i Skriften på forbøn.

Uddybende
spørgsmål

- Drøft, på hvilke måder forbøn og bøn for hinanden kan skabe større enhed og fællesskab.
- Hvem skal vi fx specifikt bede for?
- Kan/skal vi bede for og med andre kristne?
 - Hvilken form for fællesskab kan vi have med kristne fra andre kirkesamfund?
 - Med hvilke kirkesamfund vil det være mest naturligt for adventister at føle fællesskab, med hvilke vil det være vanskeligere? Hvorfor?
 - Kan du bede sammen med en muslim? Tror du, en muslim vil bede sammen med dig? Indsæt evt. Jehovas Vidne etc. i disse to spørgsmål!

Mødet med
dagligdagen

- Hvis du har oplevet bøn eller afvisning af bøn med mennesker fra andre religiøse retninger, del da din erfaring med klassen.
- Prøv i dag at sende en kort bøn op til Gud med ønsket om det bedste for de personer, du møder.
- Bed sammen i klassen for præster fra andre kirkesamfund i din by.

Personligt
kristenliv

- Hvad er vores vaner mht. bøn, når vi foretager vores menighedsvalg eller i forskellige situationer må vurdere menneskers egenskaber i forbindelse med fx jobs eller hverv?

Til eftertanke

- John Matteson bragte adventbudskabet til Danmark efter at være blevet adventist i Amerika. Da han første gang mødte kirkens ledere, var det et afgørende kriterium for ham for at godtage troen, at de i deres samvær viste indbyrdes kærlighed. Han mente, at sand teologi måtte føre til kærlighed, godhed og venlighed. Hvis det ikke skete, måtte troslæren være falsk.
- Jeg bør aldrig foretage en vurdering af et menneske til et hverv i menigheden uden at bede for den person.

Nøglen til enhed

Ugens vers

"Ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ud fra den gode beslutning, han selv forud havde fattet om den frelsesplan for tidernes fylde: at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske" (Ef 1,9-10).

Introduktion

Efesos var et vigtigt handelscentrum med stor indflydelse i Lilleasien. Menigheden i Efesos bestod af jøder, hedninger og folk fra alle sociale samfundslag. En så stor variation af medlemmer kunne have skabt den samme type konflikter, som fandtes i den verden, de levede i, hvis ikke det var for Kristus og den enhed, de havde i ham som lemmer på hans legeme. Paulus' bekymring for enhed blandt de kristne er det centrale tema i hans brev til efeserne.

Paulus opfattelse af enhed har to dimensioner: enhed i kirken, hvor jøder og hedninger er blevet bragt sammen i et legeme – Kristus; og enhed i universet, hvor alt både i himlen og på jorden finder deres ultimative enhed i Kristus.

Kilden til den enhed er Kristus. Paulus bruger udtrykket "i Kristus" eller "med Kristus" mange gange i dette brev for at vise, hvad Gud har gjort for os og for universet gennem Jesu Kristi liv, død og opstandelse. Guds ultimative hensigt i frelsesplanen er at genforene alt gennem Kristus. Den enhed vil kun blive virkelighed ved tidens afslutning.

Ugens tekster

- Ef 1,3-14
- Gal 4,7
- Ef 2,11-22
- 4,1-6. 11
- Matt 20,25-28
- Ef 5,15-6,9

Velsignelser i Kristus

Ef 1,3-14

Hvad siger Paulus, at vi er blevet givet i Kristus?

Jesu efterfølgere har meget at prise Gud for. I Kristus har Gud valgt at adoptere os som sønner og døtre, os der skal repræsentere ham for verden. Paulus bruger mange forskellige billeder til at beskrive vores nye forhold til Gud i Kristus. Blandt disse billeder anvendes adoption i denne uges studium med tema om enhed. I Kristus er vi blevet adopteret og tilhører Guds familie. Billedet med familien er også en henvisning til Guds pagt med Israels børn. I sammenhængen i Paulus' brev er hedninger, der tager imod Jesus som Messias, også Guds børn, arvinger til de løfter, der blev givet til Israel (Rom 8,17; Gal 4,7). Fordelen ved dette forhold til Kristus, dette at "være i Kristus", er grundlæggende for al kristen enhed. Dette afsnit fortæller os, at det hele tiden har været Guds ønske at genforene hele menneskeheden i Kristus. Og i Guds familie er vi alle Guds børn, elsket og værdsat lige højt.

Nogle bliver forvirrede, når vi i dette afsnit læser om forudbestemmelse (Ef 1,5. 11). Løftet om, at Gud har udvalgt os til at blive frelst, synes også at antyde, at Gud har udvalgt nogle til fortabelse. Men det er ikke Bibelens lære. Gud havde derimod forberedt frelsesplanen, før verdens grundvold blev lagt, for at alle kunne blive frelst. "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh 3,16; se også 1 Tim 2,6; 2 Pet 3,9). Gud ved på forhånd, hvem der vil tage imod hans tilbud om frelse; men det er ikke det samme som at forudbestemme den enkeltes valg. Frelsen tilbydes alle mennesker på basis af, hvad Jesus har gjort for os. Spørgsmålet er: hvordan reagerer vi på det tilbud? Gud bruger ikke tvang for at frelse nogen.

"I det himmelske råd blev der givet mulighed for, at mennesker på trods af, at de var lovbyggere, ikke skulle fortabes i deres ulydighed, men at de ved tro på Kristus som deres stedfortræder og sikkerhed kan blive Guds udvalgte, forudbestemt i Guds gode vilje til at blive adopteret som børn ved Jesus Kristus. Gud vil, at alle mennesker skal frelles; der er sørget rigeligt for bodemidlet ved, at han gav sin enbårne søn som løsepenge for menneskene. De, som går fortabt vil gøre det, fordi de nægter at blive adopteret som Guds børn ved Jesus Kristus." (Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, 6. bind, s. 1114).

Muren nedbrydes

Nogle af de største skel mellem mennesker skyldes forskel i race, etnicitet og religion. I mange samfund har man identitetskort, der angiver, hvilken etnisk gruppe eller religion man tilhører, og disse skel hænger ofte sammen med privilegier eller restriktioner, som mennesker må leve med i deres hverdag. Når der opstår krig eller konflikter, bliver disse tegn på identitet og forskelle en katalysator for undertrykkelse og vold.

Ef 2,11-22

I denne tekst antyder Paulus en bedre vej for det kristne samfund. Hvordan påvirkes vores forskelligheder af vores enhed i Kristus? Hvad blev nedbrudt ved Jesu død på korset?

Paulus indbyder efeserne til at huske, hvordan deres liv var, før de modtog Guds nåde i Kristus. Etniske, kulturelle og religiøse forskelle skabte fjendtlighed og konflikter mellem de forskellige folkegrupper. Men den gode nyhed er, at i Kristus er vi alle ét folk med en fælles frelser og Herre. Vi tilhører alle Guds folk. "Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær" (Ef 2,13).

Det gamle tempel i Jerusalem havde en adskillelsens mur, som angav, hvilke af de forskellige afdelinger i templet der kun var tilgængelige for etniske jøder. Den mur bar en inskription, der under dødsstraf forbød udlændinge at gå længere ind i helligdommen. Det var denne regel, Paulus blev beskyldt for at have overtrådt, da han gik ind i templet efter sine missionsrejser. Da Paulus blev arresteret, blev han anklaget for at have bragt en efeser ved navn Trofimus (ApG 21,29) ind i den jødiske del af templet. I sit brev til efeserne siger Paulus, at Kristus "er vor fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os" (Ef 2,14).

I Kristus er de troende Abrahams efterkommere og modtager hjertets omskærelse. Den fysiske omskærelse, som Gud gav Abraham, pegede frem til den åndelige omskærelse, som de troende skulle få i Kristus (se 5 Mos 10,16). "I ham blev I også omskåret, ikke med hånden, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelse til Kristus" (Kol 2,11).

Til at tænke over

Læs Ef 2,11-22 igen. På hvilke måder ser vi i vores egen kirke virkeligheden af det, Paulus skriver om? Hvilke udfordringer er der stadig?

Enhed i ét legeme

Paulus er praktisk i sine inspirerede ord til Efeserne. Den enhed, som var mellem jøder og hedninger, mellem folk med forskellig kulturel og etnisk baggrund, er ikke kun et teoretisk begreb; det er en virkelighed, som kræver af os "at leve, så det svarer til det kald, [vi] fik" (Ef 4,1).

Ef 4,1-3

Hvad siger disse vers om, hvordan de kristne skal leve, så det svarer til deres kald i Kristus?

Det praktiske resultat af disse dyder i det kristne liv er med til at "fastholde Åndens enhed med fredens bånd" (Ef 4,3). Disse egenskaber har alle deres rod i kærlighed (1 Kor 13,1-7). Den aktive udøvelse af kærlighed bevarer forholdet mellem brødre og søstre og fremmer fred og enhed både i det kristne fællesskab og udenfor. Enhed i kirken udtrykker Guds kærlighed på enestående måder, som andre kan se. Kirken er kaldet til at være et sådant vidne, især i tider med konflikt, uenighed og krig.

Ef 4,4-6

Hvad er det vigtige tema i disse vers?

I de første vers i Ef 4 udtrykker Paulus sin dybe interesse for enhed i kirken. Han fortsætter med en liste over de syv elementer, der forener de troende (Ef 4,4-6). Enhed er både noget, de kristne allerede har (Ef 4,4-6), noget, der hele tiden skal forbedres og vedligeholdes (Ef 4,1-3), og det fremtidige mål, som vi arbejder frem imod (Ef 4,13).

"Apostlen formaner sine brødre til i deres liv at udvise den sandhedens kraft, som han havde præsenteret for dem. Ved ydmyghed og mildhed, overbærenhed og kærlighed skulle de være eksempler på Kristi karakter og hans frelses velsignelser. Der er kun et legeme, og en Ånd, en Herre, en tro. Som lemmer på Kristi legeme bliver alle de troende levendegjort ved den samme ånd og det samme håb. Splittelse i menigheden vanærer Kristi religion over for verden og giver sandhedens fjender anledning til at retfærdiggøre deres sag. Paulus' formaninger blev ikke kun skrevet for kirken på hans tid. Gud havde til hensigt, at de skulle bevares til os også. Hvad gør vi for at fastholde Åndens enhed med fredens bånd?" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 239).

Til at
tænke over

Hvilke valg kan foretage for at sikre, at du lever, så det svarer til det kald, du fik?

Kirkens ledere og enhed

"Hver enkelt af os har fået nåden givet som gave tilmålt af Kristus" (Ef 4,7). Frelse er en gave, der gives til alle, som vil tage imod den, men nogle af Åndens gaver gives til bestemte mennesker i en bestemt hensigt.

Ef 4,11

Hvilke gaver giver Gud kirken, når det gælder dens ledelse?

Ef 4,12

Hvad er ifølge dette vers Guds hensigt med at give særlige gaver til kirkens ledelse? Hvilken sammenhæng er der mellem de gaver?

På en måde er alle kristne Guds og evangeliets forvaltere og tjenere. Kristi missionsbefaling i Matt 28,19-20 er givet til alle kristne om at gå ud og gøre alle folkeslag til disciple, at døbe og at undervise. Forkyndelsens opgave er ikke kun givet til nogle få udvalgte, såsom pastorer og/eller evangelister, men til alle, som bærer Kristi navn. Ingen kan påberåbe sig undtagelse fra opgaven med at udbrede evangeliet, og ingen menighedsleder kan hævde at have en enestående opgave. De åndelige gaver til menighedens ledelse har til opgave på en særlig måde at opbygge menigheden. Der er brug for menighedsledere til at fremme og opmuntre til enhed.

Paulus' liste over gaver til kirkens ledelse fortæller os, at de roller også eksisterer for at udruste Guds folk til at nå de fortabte. Nogle inden for menigheden har fået et særligt kald til at hjælpe andre til at udføre deres tjeneste for Kristus og til at opbygge Kristi legeme, "indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde" (Ef 4,13). Jesu eksempel i lederskab bør vejlede os i, hvordan vi skal udføre vores tjeneste. Jesus kom for at tjene andre, ikke for at lade sig tjene (Matt 20,25-28). Vi må gå hen og gøre ligeså.

Der er en stærk tendens hos os mennesker til at være uafhængige og ikke ønske at stå til regnskab over for andre. Især den vestlige verden er plaget af den opfattelse. Men Paulus minder os om, at ingen kristen står alene i denne verden, og at vi danner et troens fællesskab, som har åndelige ledere til at hjælpe og opmuntre hinanden i vores fælles vandring. Sammen er vi alle en del af Kristi legeme.

Hvilke åndelige gaver har du, og hvordan bruger du dem til at fremme enhed i din lokale menighed?

Til at tænke over

Medmenneskelige forhold i Kristus

Kristendommen handler om personforhold – vores forhold til Gud og til hinanden. Det giver ingen mening at hævde, at man har et dybt forhold til Gud, hvis dette forhold ikke har indflydelse på ens forhold til andre mennesker. Kristendommen kan ikke leves i et vakuum. De principper for enhed, som Paulus drøfter i sit brev til efeserne, kan også anvendes på vores forhold til andre.

Ef 5,15-21

Hvad siger Paulus til os i vers 21? Hvilke forhold er der mellem at underordne sig og enhed?

Paulus' formaning om at underordne os under hinanden hænger sammen med udtrykket "lad jer fylde af Ånden" i Ef 5,18. En måde, som viser, at vi er blevet fyldt af Ånden, er, at vi underordner os under hinanden. Det henviser til den korrekte ydmyge og hensynsfulde holdning, som vi bør have over for andre. Dette er selvfølgelig ikke en naturlig egenskab hos de fleste mennesker, men et resultat af, at Ånden bor i vores hjerter. Det er en gave fra den samme Ånd, som fastholder os i enhed i Kristus. Set ud fra den synsvinkel er dette at underordne sig et indre karaktertræk, som udtrykker vores ærefrygt for Kristus og hans offer for os.

Ef 5,22-6,9

Hvilken indflydelse på vores medmenneskelige forhold i hjemmet og på arbejdspladsen har den egenskab, at vi som kristne gensidigt underordner os under hinanden?

Enhed i kirken hænger til en vis grad sammen med enhed i hjemmet. Paulus understreger, at enhed, kærlighed og respekt mellem mand og hustru bør genspejle Kristi kærlighed over for kirken – en selvopofrende kærlighed. En kristuslignende respekt i hjemmet så vel som i kirken kræves derfor af både ægtemænd og hustruer og menighedsmedlemmer. Denne kristuslignende egenskab viser sig også i forholdet mellem børn og forældre og mellem arbejdere og arbejdsgivere (slaver og herrer). Den harmoni og fred, der bør gennemsyre vores hjem, bør også gennemsyre vores menighedsliv.

Til at tænke over

Hvilke principper kan vi finde i bibelteksterne fra i dag, som bedre kan hjælpe os til at forstå, hvordan vi skal forholde os (afhængigt af situationen) over for et familiemedlem eller en kollega?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Testimonies for the Church*, 9. bind: "The Spirit of Unity" [Enhedens Ånd], s. 179-188.

"Kristus betragter ingen som bedre på grund af nationalitet eller rang eller bekendelse. De skriftkloge og farisæerne ønskede at gøre alle himlens gaver til en lokal og national fordel og udelukke resten af Guds familie i verden. Men Kristus kom for at nedbryde enhver mur, der skiller. Han kom for at vise, at hans gave af barmhjertighed og kærlighed er lige så ubunden som luften, lyset og regnbygerne, der forfrisker jorden.

Kristi liv grundlagde en religion, hvor der ikke er noget kastesystem, en religion, hvor jøde og hedning, fri og træl, er bundet sammen i et ligesindet broderskab, og har samme status i Guds øjne. Hans gøremål blev aldrig influeret af spørgsmål om policy. Han gjorde ingen forskel på naboer og fremmede eller venner og fjender. Det, der appellerede til hans hjerte, var en sjæl, der tørstede efter livets vand." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 9. bind, s. 190-191).

Spørgsmål
til drøftelse

1. Tænk over følgende udtalelse: "I det fjerde kapitel i Efeserbrevet åbenbares Guds plan så tydeligt og enkelt, at alle hans børn kan forstå sandheden. Her kundgøres tydeligt de midler, som Gud har udpeget for at opretholde enhed i hans kirke, så dens medlemmer kan åbenbare en sund religiøs erfaring for verden." (Ellen White kommentarer, *The SDA Bible Commentary*, 6. bind, s. 1117). **Hvad ser du i Ef 4, som peger på menighedens enhed? Hvad kan vi gøre for at sikre den enhed?**

2. Behovet for at underordne os og ydmyghed står centralt i spørgsmålet om enhed. Hvordan kan nogen enhed eksistere i menigheden uden de karakteregenskaber? Hvis vi er stolte og uvillige til at lytte til andre, er der ingen chance for enhed. Hvordan kan vi lære at være ydmyge og at underordne os under hinanden?

3. Hvordan kan vi have enhed, selv når vi ikke altid er enige om alt?

Resume

I sit brev til Efeserne giver Paulus mange råd om, hvad det betyder at være "i Kristus". Frelsen i Jesus forvandler vores liv helt praktisk. Alle vores medmenneskelige forhold – også mellem brødre og søstre i menigheden – forvandles gennem Kristi kraft i vores liv. Og en sådan forvandling er afgørende for, at vi kan have enhed.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord og klassens aktiviteter

- Læs Efeserbrevet igennem og find alle steder, hvor Ånden omtales.
- Læs Efeserbrevet igennem og find alle henvisninger til bøn.
- Sammenlign. Hvilken rolle spiller Helligånden for vores bønner?

Uddybende spørgsmål

- Drøft hvilke sider ved Ånden, som er med til at skabe større enhed.
- Kan du finde eksempler fra Bibelen eller dagligdagen, hvor ydmyghed hjalp til større enighed og enhed i en konfliktsituation?
 - Forhandling er kompromis – skal vi gå på kompromis?

Forstå det bedre

- Mange kristne tænker over treenigheden som tre personer med en vis forskel i rang, bl.a. fordi de læser fx dåbsbefalingen i Matt 28,18-20 eller den apostolske velsignelse i 2 Kor 13,13. Men i virkeligheden er der ingen fast rækkefølge i den måde, de tre personer i guddommen omtales sammen i Det Nye Testamente. I Åb 1,4-6 er rækkefølgen Faderen, Helligånden, Jesus, og Paulus har Jesus først de fleste gange, han omtaler treenighedens personer sammen. Rækkefølgen afhænger altså ikke af rang, men af forfatterens sammenhæng, altså hvad forfatteren ønsker at understrege.
- I Ef 4,4-6 er rækkefølgen Helligånden, Sønnen, Faderen, og eftertrykket er her på Helligåndens virke til enhed og fred. Det understreges i de efterfølgende vers, hvor Kristi gaver til menigheden gennem Ånden beskrives (Ef 4,7-13).
- Åndens gaver beskrives i Ef 4,7-13 på en anden måde end fx i 1 Kor 12,4-11 eller Rom 12,3-8. I Efeserbrevet er Kristi gaver til menigheden personer, apostle, profeter, evangelister, hyrder, lærere osv.

Personligt kristenliv

- Ser du dig selv som en gave, Kristus ved sin Ånd har givet til menigheden?
- Tænk over din indflydelse i menigheden. Er du med til at stifte fred og skabe større enhed? Eller har du en tendens til at blive involveret i strid og diskussion?

Til eftertanke

Vi tænker ofte på Helligånden som den "ydmyge" person i Guddommen. Han taler meget lidt om sig selv, men viser os i stedet hen til Kristus. En sådan ydmyg holdning er med til at skabe enhed. Hvis du og jeg skal medvirke til at skabe større enhed i kirken, må vi derfor også fokusere mindre på os selv og vise mere hen til Kristus. Det drejer sig ikke om, hvorvidt jeg altid får ret.

Baggrund

- Læren om Guds forudbestemmelse har skabt meget forvirring og mange personlige kriser i kristendommens historie. Bibelen lærer, at Gud har forudbestemt enhver, der tror på Jesus og elsker Gud, til at blive frelst (jf. Rom 8,28-30).
- I teologihistorien er dette blevet misforstået. Reformatoren Jean Calvin lærte dobbelt forudbestemmelse: Gud har fra evighed forudbestemt nogle bestemte mennesker til at blive frelst og nogle andre til at gå fortabt. I realiteten adskilte Calvin dermed den personlige tro fra frelsen og retfærdiggørelsen. Frelsen blev upersonlig og menneskers valgmulighed blev forkastet.
- Selv om Luthers udtalelser om emnet var svingende, tog hans efterfølgere stærk afstand fra den calvinistiske lære, og lutheranere har derfor afvist den dobbelte forudbestemmelseslære. Man lærer her, at Gud har forudbestemt troende til frelse, men ikke at Gud har forudbestemt bestemte mennesker til fortabelse.

Den tidlige kirkes oplevelse af enhed

Ugens vers

"De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne" (ApG 2,42).

Introduktion

Enhed i kirken er et resultat af en fælles åndelig erfaring i Jesus, som selv er sandheden. "Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh 14,6). Stærke fællesskabsbånd dannes ved en fælles åndelig vandring og erfaring. De første adventister havde en sådan erfaring i Millerbevægelsen. Deres fælles oplevelse i 1844 bandt deres hjerter sammen, idet de søgte at finde en forklaring på deres skuffelse. Den erfaring førte til dannelsen af Syvendedagsadventistkirken og sandheden om dommen før Jesu genkomst og alt det, det indebærer.

Jesu disciples erfaring efter hans himmelfart er et vidnesbyrd om den kraft, der er i Guds Ord, bøn og almindeligt fællesskab, og som er i stand til at skabe enhed og harmoni blandt troende med vidt forskellig baggrund. Den samme erfaring er stadigvæk mulig i dag.

"Jeg vil insistere på, at fællesskab er et særligt vigtigt element i fælles tilbedelse ... For den kristne findes der ingen erstatning for virkeliggørelsen af det åndelige bånd, der forener ham med andre troende og med vor Herre Jesus Kristus ... Jesus Kristus bringer først et menneske til sig, men dernæst forener han det altid med andre troende i sit legeme, kirken." (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), s. 91).

Ugens tekster

- ApG 1,12-14
- ApG 2,5-13
- Åb 14,12
- ApG 2,42-47
- ApG 4,32-37
- ApG 5,1-11
- 2 Kor 9,8-15

Forberedelsesdage

I de sidste timer, Jesus tilbragte sammen med sine disciple før sin død, lovede han, at han ikke ville efterlade dem alene. En trøster/talsmand, Helligånden, ville blive sendt til dem. Ånden skulle hjælpe dem til at huske mange af de ting, Jesus havde sagt og gjort (Joh 14,26) og lede dem til at opdage hele sandheden (Joh 16,13). Den dag, Jesus blev taget op til himlen, fornyede han dette løfte. "I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage ... I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer" (ApG 1,5.8). Denne kraft ville gøre disciplene i stand til at vidne i Jerusalem, Judæa, Samaria og lige til jordens ende (ApG 1,8).

ApG 1,12-14

Hvad foretog disciplene sig i de ti dage?

Vi kan forestille os denne periode på ti dage med intens åndelig forberedelse, en slags oase, hvor disse disciple deler deres minder om Jesus, hans gerninger, hans lære og hans mirakler med hinanden. "De holdt alle i enhed fast ved bønner" (ApG 1,14).

"Mens disciplene ventede på opfyldelsen af løftet, ydmygede de deres hjerter i sand anger og bekendte deres vantro. Mens de genkaldte sig de ord, Kristus talte til dem før sin død, forstod de bedre meningen med dem. Sandheder, som de havde glemmt, blev igen husket, og disse gentog de for hinanden. De irettesatte sig selv for deres vrangforestilling af Frelseren. Ligesom et optog passerede den ene scene efter den anden fra hans vidunderlige liv. Mens de mediterede over hans rene, hellige liv, følte de, at intet arbejde ville blive for vanskeligt, intet offer for stort, hvis de blot kunne bære vidnesbyrd i deres liv om skønheden i Kristi karakter. Åh, tænkte de, om de kunne få lov til at leve de sidste tre år om igen. Hvor anderledes ville de ikke handle! Hvis de bare kunne få Mesteren at se igen, hvor inderligt ville de ikke anstrenge sig for at vise ham, hvor højt de elskede ham, og hvor oprigtigt bedrøvede de var over, at have voldt ham sorg ved et vantroens ord eller handling! Men de blev trøstet af tanken om, at de var blevet tilgivet. Og de besluttede, at de så vidt det var muligt ville råde bod på deres vantro ved modigt at bekende ham for verden... Idet de tilsidesatte alle forskelligheder, alle ønsker om at være størst, sluttede de sig nært sammen i kristent fællesskab." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 36-37).

Til at
tænke over

Hvad kunne du ønske at have mulighed for at gøre om med hensyn til din tro? Hvad kan du lære af dine beklagelser i fortiden, som kan hjælpe dig til at gøre fremtiden bedre?

Fra Babel til Pinsedagen

Dagene med åndelig forberedelse efter Jesu himmelfart kulminerede i begivenhederne på Pinsedagen. ApG 2,1 fortæller, at på denne dag, lige før Helligånden blev udgydt over disciplene, var de alle samlet "i enighed" på samme sted.

I Det Gamle Testamente var pinsen den anden af tre store fester, som alle israeltiske mænd var forpligtet til at deltage i. Den blev fejret 50 dage efter påsken. Under denne fest frembar israeliterne førstegrøden af deres sommerfrugt som et takoffer til Gud.

Det er sandsynligt, at pinsen på Jesu tid også indbefattede en fejring af lovgivningen på Sinaj (2 Mos 19,1). Vi ser derfor den fortsatte betydning af Guds lov som en integreret del af det kristne budskab om Jesus, hvis død tilbyder alle, som angrer, tilgivelse for deres overtrædelse af Guds lov. Det er ikke så underligt, at en af de afgørende tekster om de sidste tider handler både om loven og evangeliet: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus" (Åb 14,12).

Ligesom på Sinaj bjerg, da Moses modtog De ti bud (2 Mos 19,16-25; Hebr 12,18), skete der adskillige usædvanlige hændelser på denne Pinsedag. "Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at sige" (ApG 2,2-4).

ApG 2,5-13

Hvilken betydning har denne fantastiske begivenhed?

Pinsefesten skulle være en glad fest, en takkefest til Herren for hans overflod. Måske er det årsagen til den falske beskyldning om fuldskab (ApG 2,13-15). Guds kraft viser sig især i miraklet, hvor de talte og hørte forskellige tungemål. Jøder fra hele Romerriget, som kom til Jerusalem til denne fest, hørte budskabet om Jesus, Messias, på deres egne sprog.

På en særlig måde er Pinsedagen med til at tilbageføre den spredning af den oprindelige menneskelige familie og oprettelsen af etniske grupper, der for alvor begyndte ved Babelstårnet. Nådens mirakel begynder genforeningen af den menneskelige familie. Enheden i Guds kirke i global målestok vidner om, at det er Guds riges natur at genoprette det, der gik tabt ved Babel.

Fællesskabets enhed

Som et resultat af Peters tale og appel om omvendelse og frelse, besluttede omkring tre tusind mennesker sig for at tage imod Jesus som Messias. Mange havde på afstand hørt om Jesus og var måske rejst til Jerusalem med håbet om at se ham. Nogle havde måske set Jesus og hørt hans budskab om Guds frelse, men havde ikke taget en beslutning om at blive hans efterfølgere. På Pinsedagen greb Gud på mirakuløs vis ind i disciplenes liv og brugte dem som vidner om Jesu opstandelse. Nu ved de, at mennesker kan få tilgivelse for deres synder i Jesu navn (ApG 2,38).

ApG 2,42-47

Hvilke aktiviteter udførte de tidligste Jesu efterfølgere som et fællesskab af troende? Hvad skabte den fantastiske enhed i fællesskabet?

Det er bemærkelsesværdigt, at det første, som dette samfund af nye troende tog del i, var at lære fra apostlenes undervisning. Bibelundervisning er en vigtig måde at lægge grundlag for de nye troendes åndelig vækst. Jesus havde givet en befaling til sine disciple om at lære dem "at holde alt det, som jeg har befaleet jer" (Matt 28,20). Denne nye menighed tilbragte tid med at lære alt om Jesus fra apostlene. De hørte sikkert om Jesu liv og arbejde; hans undervisning, lignelser og taler; og hans mirakler. Alt blev forklaret som opfyldelsen af jødernes skrifter i profeternes bøger.

De tilbragte også tid i bøn og med brødets brydelse. Det er uklart, om brødets brydelse er en direkte henvisning til nadveren eller kun en henvisning til, at de spiste sammen, som ApG 2,46 synes at antyde. Omtalen af fællesskab antyder med sikkerhed, at de tilbragte tid sammen både i templet i Jerusalem, som stadigvæk var centrum for deres tilbedelse, og i deres private hjem. De kom meget tæt på hinanden. De spiste og bad sammen. Bøn er et livsvigtigt element i et trosfællesskab og altafgørende for åndelig vækst. Vi bliver fortalt, at "de holdt fast ved" disse aktiviteter.

Det standhaftige fællesskab skabte et godt forhold til andre i Jerusalem. De nye troende beskrives som nogle, der "havde hele folkets yndest" (ApG 2,47). Der er ingen tvivl om, at Helligåndens gerning i deres liv gjorde mægtigt indtryk på dem, der så dem, og tjente som et mægtigt vidnesbyrd om sandheden, Jesus som Messias.

Til at tænke over

Hvad kan din menighed lære af det eksempel, vi finder her i forhold til enhed, fællesskab og vidnesbyrd?

Gavmildhed og grådighed

Lukas fortæller os, at en af de naturlige følger af det fællesskab, som Jesu efterfølgere oplevede lige efter Pinsedagen, var deres gensidige støtte. "Men alle de troende var sammen, og de var fælles om alt. De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhver behov" (ApG 2,44-45).

En sådan deling af alt var ikke et krav i fællesskabet, men en frivillig følge af deres kærlighed til hinanden. Det var også et konkret udtryk for deres enhed. Denne gensidige støtte fortsatte i nogen tid, og vi får flere detaljer i ApG 4 og 5.

Det er i den sammenhæng, at Barnabas første gang introduceres. Han fremstår som en velstående mand, der ejede jord. Da han havde solgt sin mark til fordel for fællesskabet, bragte han pengene til apostlene. Barnabas fremstilles som et eksempel til efterfølgelse.

ApG 4,36-37

ApG 4,32-37;
5,1-11

Sammenlign Barnabas' opførsel og holdning med Ananias' og Safiras. Hvad gik galt for dette ægtepar?

Ud over den synd at direkte lyve over for Helligånden, udviste de to også grådighed og begær.

Måske kan ingen synd hurtigere ødelægge fællesskab og broderkærlighed end selvished og grådighed. Hvis Barnabas er et godt eksempel på den første menigheds fællesskabsholdning, er Ananias og Safira det modsatte. Lukas er ærlig, når han deler denne beretning om mindre noble mennesker i samfundet.

I de ti bud (2 Mos 20,1-17) er det sidste om begær anderledes end de andre. Mens de andre taler om handlinger, der synligt overtræder Guds vilje for menneskene, taler det sidste bud om det, der er skjult i hjertet. Begærlighedens synd er ikke en handling; det er i stedet en tankeproces. Begær og dens makker selvished er ikke en synlig synd, men en del af den syndige menneskelige natur. Det bliver kun synligt, når det udtrykkes i selviske handlinger, som vi fx ser det hos Ananias og Safira. På en måde er det sidste bud roden til det onde, der viser sig i de handlinger, der fordømmes i alle de andre bud. Deres begær gjorde dem modtagelige for Satans indflydelse og førte til, at de løj over for Gud. Det er ikke meget anderledes end det, Judas' begær fik ham til at gøre.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi fjerne begær og misundelse fra vores egne liv? Hvorfor er lovprisning og tak for, hvad vi har, en mægtig modgift mod dette onde?

Husk de fattige

At dele de resurser, man havde, var et håndgribeligt udtryk for enhed i den første menighed. Den gavmildhed, der beskrives i de tidlige kapitler i Apostlenes Gerninger, fortsætter senere med, at Paulus inviterer de menigheder, han havde stiftet i Makedonien og Akaia, til at give til de fattige i Jerusalem (se ApG 11,27-30; Gal 2,10; Rom 15,26; 1 Kor 16,1-4). Gaven til de kristne i Jerusalem viste, at menigheder, hvor de fleste var hedningekristne, havde omsorg og kærlighed over for deres brødre og søstre af jødisk herkomst i Jerusalem. På trods af forskellig kulturel og etnisk baggrund dannede de ét legeme i Kristus og glædede sig over det samme evangelium. Deres villighed til at dele med dem, der havde behov for det, viste ikke kun den enhed, der allerede fandtes i kirken. Den styrkede den.

2 Kor 9,8-15

Hvad siger Paulus, at resultatet vil blive af den gavmildhed, som menigheden i Korinth udviste?

Den enhed, som den tidlige kirke oplevede, viser os, hvad der også kan ske i dag. Men enhed opstod ikke uden forpligtelse fra de troende. Lederne i den tidlige kirke så det som en del af deres opgave at fremme enhed i Kristus. På samme måde, som kærlighed mellem mand, hustru og børn er en forpligtelse, der hver dag må næres, sådan er det med enheden blandt de troende. Den enhed, vi har i Kristus, bliver beskrevet på en række forskellige måder.

De indlysende elementer, der fremmede enheden i den tidlige kristne kirke, var bøn, tilbedelse, fællesskab, en fælles vision samt studiet af Guds Ord. De forstod ikke alene deres opgave med at forkynde evangeliet til alle folkeslag. De indså også, at det var deres ansvar at vise kærlighed til og omsorg for hinanden. Deres enhed viste sig i gavmildhed og gensidig støtte inden for deres eget lokale fællesskab og i større målestok mellem de forskellige menigheder, selv om store afstande skilte dem.

"Deres gavmildhed vidnede om, at de ikke havde modtaget Guds nåde forgæves. Hvad kunne skabe en sådan gavmildhed andet end Åndens helliggørelse? Både i de troendes og de ikke-troendes øjne var det et nådens mirakel." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 344).

Til at
tænke over

Hvordan har du og din menighed oplevet fordelene ved indbyrdes gavmildhed? Hvilke velsignelser får de, der giver til andre?

Til videre studium

Læs Ellen White, *The Acts of the Apostles*, "Pentecost" [Pinsedagen], s. 35-46.

ApG 2,44-45;
4,32-35

"Gavmildheden hos de troende var resultatet af Åndens udgydelse. De, som var blevet omvendt til evangeliet, var "ét i hjerte og sind". De var styret af en fælles interesse – succes i den opgave, de var blevet betroet; og der var ingen plads til misundelse og begær i deres liv. Deres kærlighed til deres brødre og den sag, de havde viet sig til, var større end deres kærlighed til penge og ejendele. Deres gerninger vidnede om, at de regnede menneskers sjæle for mere værdifulde end jordisk rigdom.

Sådan vil det altid være, når Guds Ånd overtager vores liv. De, hvis hjerter er fyldt med Kristi kærlighed, vil følge eksemplet fra Jesus, som for deres skyld blev fattig, så de ved hans fattigdom kan blive rige. Penge, tid, indflydelse – alle de gaver, de har modtaget fra Herrens hånd, vil blive værdsat som midler til at fremme evangeliets sag. Sådan var det i den tidlige menighed; og når det ses i vores menighed i dag, at medlemmer i Åndens kraft har fjernet deres kærlighed fra det, der tilhører denne verden, og er villige til at ofre, for at deres medmennesker kan høre evangeliet, vil de sandheder, der forkyndes, have en mægtig indflydelse på lytterne." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s. 70-71).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvilke faktorer var med til at skabe den enhed, som den tidlige kristne kirke oplevede? Hvordan kan vi som kirke i dag gøre noget tilsvarende?**
- 2. På hvilken måde kan vi bruge de tidlige menigheders eksempel på gavmildhed i dag? Hvordan kan vi involvere os i lokalsamfundet for at afhjælpe grundlæggende behov?**
- 3. Hvad kan vi lære af beretningen om Ananias og Safira? Hvad betyder udtrykket fra ApG 5,5 og 5,11, at "stor frygt" kom over menigheden i forbindelse med de to dødsfald?**

Resume

Den tidlige kirkes fællesskab og enhed i troen var midler, Helligånden brugte til at forberede deres hjerter til Pinsedagen. Efter Pinsedagen fortsatte Helligånden med at forvandle dette nye samfund, noget, der viste sig i deres indbyrdes gavmildhed og i kirkens hurtige vækst.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Prøv at samle tekster i ApG 1-5, hvor bøn er omtalt, eller hvor der er bønner.
 - Hvad handler disse bønner om?
 - Hvornår bad de første kristne?
- Hvilke fire aspekter af kristenlivet er fremhævet i ApG 2,42 og efterfølgende vers?

Uddybende
spørgsmål

- Drøft, om nogen af elementerne i den første kristne kirkes liv var vigtigere end de andre: læren, fællesskabet, bønnerne, fællesspisningerne i hjemmene.
- Når du analyserer vores/din menighed, hvad synes så i praksis at betyde mest for os af disse elementer?
- Hvad kan vi gøre for at styrke
 - Undervisningen af andre?
 - Forbønnen for andre?
 - Omsorg for andre i madfællesskab eller lignende?
 - *Kom gerne med konkrete forslag!*
- En række menneskelige træk er med til at forhindre ægte åndelig enhed, som fx begær, selvished, misundelse, ønsket om anerkendelse, trangten til at vise sig etc.
 - Hvilke andre sådanne egenskaber kan du nævne?
 - Hvordan kan vi holde sådanne træk nede, så de ikke får afgørende betydning for menighedens fællesskab?

Personligt
kristenliv

- Alle har nok erfaret betydningen af fælles oplevelser for at skabe gensidige bånd mellem mennesker. Familier opretter en fælles mindebank, når de samler billedalbum fra ferier etc.
- Hvilke fælles oplevelser har du med andre adventister, som er med til at knytte jer sammen også i troen?
 - Hvad kan du og jeg gøre for at skabe en positiv mindebank, der knytter menighedens medlemmer bedre sammen som en familie?
 - Skal vi kun arrangere missionsaktiviteter sammen? Eller kan andre typer af aktiviteter styrke også det åndelige fællesskab?

Til at
tænke over

- Jeg husker en teenager, som til det lokale kirkeblad forandrede et kendt dansk slogan om enighed ved at tilføje et enkelt bogstav. Mottoet blev nu til: "Menighed gør stærk!"
 - Kan du sige det oprigtigt om dit menighedsfællesskab?

Billeder på enhed

Ugens vers

"For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus" (1 Kor 12,12).

Introduktion

Som enhver, der studerer Bibelen, ved, er den fuld af billeder og symboler, der peger på en større virkelighed end symbolerne og billederne selv. For eksempel er kernen i hele det bibelske offersystem på en måde et symbol på en meget større virkelighed, nemlig Jesus og hele frelsesplanen.

Der benyttes mange andre billeder i Bibelen, nogle gange fra de mest basale elementære elementer som vand, ild og vind. Afhængig af sammenhængen er de billeder på åndelige og teologiske sandheder. Da Jesus fx sagde: "Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden" (Joh 3,8). Blev vinden brugt som et symbol på Helligånden.

Bibelen bruger en del billeder til at beskrive den form for enhed, vi finder i kirken, og som Gud har kaldet den til at vise over for verden. Hvert enkelt billede er ikke i sig selv fuldstændigt. I stedet viser disse billeder samlet meget om enhed i kirken, som fx kirkens forhold til Gud, medlemmernes forhold til hinanden og kirkens forhold til samfundet som et hele.

I denne uges studium vil vi se på nogle af disse billeder, og hvad de viser os om enhed i Kristus.

Ugens tekster

- 1 Pet 2,9
- 2 Mos 19,5-6
- Ef 2,19-22
- 1 Kor 3,16-17
- 1 Kor 12,12-26
- Joh 10,1-11
- Sl 23

Guds folk

1 Pet 2,9

2 Mos 19,5-6

5 Mos 4,20

5 Mos 7,6

Hvad siger disse vers om Guds folks særlige status?

Guds folk består af mennesker, der tilhører Gud, som påberåber sig Gud som deres far, som er blevet løskøbt af Kristus, og som adlyder ham. Dette understreger, at Gud har haft et folk på jorden lige fra frelsesplanens introduktion, og at der er kontinuitet fra Israel i Det Gamle Testamente til kirken i Det Nye Testamente. Helt fra Adams tid, fra patriarkerne før og efter syndfloden, har Gud sluttet en pagt med sit folk, og de skulle repræsentere hans kærlighed, nåde og retfærdighed over for verden.

Guds folk kaldes en "udvalgt slægt", et "kongeligt præsteskab", og et "helligt folk". Disse udtryk antyder, at de er sat til side med en særlig hensigt. De "skal forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys" (1 Pet 2,9). Det er også et ekko fra en beskrivelse af Guds nådige karakter, som den beskrives i 2 Mos 34,6-7. "Gud tilegnede sig kirken som sin egen særlige ejendom, for at dens medlemmer skulle genspejle hans ædle karaktertræk i deres egne liv og forkynde hans godhed og nåde for alle mennesker." (*The SDA Bible Commentary*, 7. bind, s. 562).

5 Mos 7,6-8

Hvad fik Gud til at udvælge Abrahams efterkommere som sit eget folk? Hvordan gælder det også i dag?

Måske kan vi spørge os selv: Hvilket land fortjener i dag titlen "et helligt folk" (et andet udtryk brugt om kirken)? Svaret er: intet. Alle nationer og etniske grupper består af mennesker, som ikke fortjener Guds kærlighed og nåde. Og selv om Bibelen kalder os til at være et helligt folk, lærer Skriften også, at udvælgelsen og oprettelsen af Israel var baseret udelukkende på Guds kærlighed og ikke på nogen fortjeneste, som mennesker kunne bringe til ham. Guds folks tilblivelse er en kærlig skabelseshandling, og på trods af synd og frafald i national målestok, holdt Gud sit løfte til Abraham om, at i hans afkom – Kristus – skulle Gud frelse sit folk. På samme måde som udvælgelsen af Guds folk var en nådeshandling, er det også med deres frelse. Vi er alle frelst af Guds ufortjente nåde.

Til at
tænke over

Vores frelse hviler helt og holdent på, hvad Kristus har gjort for os, ikke på, hvad vi kan gøre for os selv, selv om vi er "Guds folk".

Guds husstand

Ef 2,19-22

Hvilke hovedtanker understreger Paulus i disse vers? Hvad siger dette billede om enhed i kirken?

I det afsnit forbinder Paulus to billeder på kirken, et uvirksomt, et hus eller en bygning, og et levende, en husstand bestående af mennesker.

En sten er ikke i sig selv særlig værdifuld, men når den forbindes med andre sten, bliver den en bygning, der kan modstå livets storme. Ingen kristen kan være en sten alene, men må forbindes med andre i Guds husstands fællesskab. Hvis en bygning skal være solid, må den hvile på en stærk grundvold. Jesus Kristus er den grundvold og Guds hus' "hovedhjørneste" (se også 1 Kor 3,11).

Kirken ville også ophøre med at eksistere, hvis den ikke gjorde Kristus til hovedhjørneste for alle sine aktiviteter. Kirken handler i virkeligheden om Jesus Kristus, om hans liv, død, opstandelse og genkomst. Kirken danner et fællesskab af troende, der forenet skal forkynde evangeliet om Jesus for verden. Kirkens dagsorden er Jesus, hvem han er, hvad han har gjort for os og gør for os, og hvad han tilbyder alle, som vil tage imod ham som Herre og Frelser.

Billedet med en husstand er også meget meningsfyldt. Det hviler på de forhold, mennesker har til hinanden. Det er et kendt billede med far og mor, brødre og søstre. Bånd mellem familiemedlemmer kan være stærke, og den medfølgende loyalitet overgår ofte alle andre bånd. Loyalitet er en afgørende komponent i enhed; for hvordan kan der være nogen form for enhed, hvis der ikke er loyalitet?

Hvad er forbindelsen mellem dette billede og kirken? Kirkens medlemmer er også dele af en stor familie. Vi hører sammen, ikke kun fordi vi tilhører den menneskelige familie gennem vores fælles forfader Adam, men også fordi vi er i familie med Jesus, den anden Adam, gennem vores fælles erfaring i en "ny fødsel". Vi bliver altså forenet med hinanden, ikke kun på grund af doktrinære sandheder, som vi har fælles, men også fordi vi har en fælles erfaring som omvendte syndere med et nyt liv i Jesus.

Til at tænke over

Desværre har ikke alle oplevet at have en god familie. Derfor kan det være, at det billede ikke betyder så meget for dem. Men hvordan kan vi som en kirke blive den familie, som disse mennesker aldrig har haft?

Et tempel for Helligånden

Et andet bygningsbillede, som Paulus bruger, er et tempel for Gud eller for Helligånden. Det er et billede af en dyr eller værdifuld bygning. I 1 Kor 6,19 bruges billedet om en persons legeme som et tempel for Helligånden. Paulus bruger også billedet i 1 Kor 3,16-17, hvor han sammenligner Guds tempel, det mest hellige og kostbare bygværk i det gamle Mellemøsten, med menigheden.

1 Kor 3,16-17

Hvad betyder det, at menigheden er et tempel for Helligånden? Hvad handler advarslen i vers 17 om?

Det er indlysende, at når Paulus omtaler kirken, tænker han ikke på et fysisk tempel eller en fysisk bolig for Gud. Teksten siger "I", altså mange mennesker. Billedet henviser altså til en fælles enhed. Sammen udgør de kristne i Korinth et tempel for Helligånden, og i åndelig forstand bor Gud iblandt dem.

I Paulus' opfattelse bor Gud i det kristne fællesskab; derfor advarer han om, at enhver, der ødelægger det fællesskab, kommer til at lide dommens følger. Den troendes enhed er kernen i det fællesskab og i Guds tilstedeværelse i dette tempel. Selv om denne tekst ofte bruges til at sige, at vi skal tage vare på vores fysiske legeme (som de kristne selvfølgelig også skal), er det ikke Paulus' særlige pointe her. Hans budskab var i stedet en advarsel om dem, der ville ødelægge kirkens enhed.

Tidligere i kapitlet henviste Paulus til, hvad han ser som udfordringer for enheden: "For når der er misundelse og splid iblandt jer" (1 Kor 3,3). Sådanne holdninger og en sådan opførsel er reelle trusler mod kristen enhed og fører til, at Guds nærværelse forsvinder fra hans tempel. Han ønsker derfor, at medlemmerne skal lægge en holdning og opførsel, der truer kirkens enhed, til side.

Når der udbryder strid i kirken, er Paulus' råd til korintherne stadigvæk anvendeligt i dag. "Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, til at enes, så der ikke er splittelser iblandt jer, men så I holder sammen i tanke og sind" (1 Kor 1,10).

Misundelse, uenighed og splittelser. Det var ikke kun på Paulus' tid, at kirken havde de problemer. Vi udsættes også for dem i dag. Hvad kan hver enkelt af os gøre for at løse disse problemer på måder, der ikke vil true vores enhed?

Til at tænke over

Kristi legeme

Det måske mest kendte billede på kirken og det, der taler stærkest om de forskellige deles enhed, er Kristi legeme. "For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus ... I er Kristi legeme og hver især hans lemmer" (1 Kor 12,12.27).

1 Kor 12,12-26

Hvordan passer billedet om ét legeme med mange dele til din lokale menighed? Hvordan gælder det for en verdensomspændende organisation som Syvende Dags Adventistkirken?

Paulus' lære i 1 Kor 12 udtrykker den dybe virkelighed, at sand kristen enhed ikke kun findes i forskellighed, og slet ikke på trods af forskellighed, men snarere ved forskellighed. Det bør ikke overraske os, at det er Helligånden, der er kilde til de forskellige udtryk for forskellighed. På samme måde som det menneskelige legeme både er utroligt samlet og samtidigt forbløffende forskelligt, sådan er det ideelt set også med Kristi legeme, som gennem den forskellighed udtrykker Kristi legemes fuldstændighed og rigdom.

Dette billede taler direkte til os som kirke. I de seneste ti år er Syvendedagsadventistkirken vokset enormt. Den er sammensat af mennesker fra næsten enhver tænkelig baggrund, kultur og omgivelse. Vores etniske, racemæssige, kulturelle, uddannelsesmæssige og aldersmæssige baggrund må ikke få lov til at adskille os i Kristus. Tvært imod; en sådan forskellighed bør formes af Helligånden til en styrke i enhed og åbenbare den sandhed, at vi på trods af vores forskelligheder alle er ét i Kristus.

Som vi har set, står vi alle lige ved korsets fod, uanset hvem vi er, eller hvor vi kommer fra. Mens verden omkring os bliver mere og mere splittet, må kirken vise, at enhed i forskellighed er muligt. Guds folk kan vise evangeliets helbredende og forligende kraft.

Det er fantastisk, at Paulus fortæller os, hvordan dette ideal kan realiseres. "Kristus er kirkens hoved og sit legemes frelser" (Ef 5,23). "Han er hoved for legemet, kirken" (Kol 1,18). Når den enkelte troende er åndeligt forbundet med Kristus, nyder hele legemet godt af den samme føde. Vi kan derfor ikke tilstrækkeligt understrege den betydning, som studiet af Guds Ord, lydighed mod det, vi lærer i Ordet og en fælles erfaring i tilbedelse og bøn har for enhed i Kristi legeme.

Får og hyrde

Joh 10,1-11
Sl 23

Hvilke sider ved denne metafor for kirken som en fårefold taler om enhed?

I vores moderne verden med store byer, er det sjældent at opleve dyrehold. De fleste ved meget lidt om forholdet mellem får og hyrder. Men da Jesus fortalte sin lignelse, forstod folk ham godt. Når han sagde: "Jeg er den gode hyrde", genkendte de med det samme henvisningen til Sl 23,1: "Herren er min hyrde." Billedet var ikke alene tydeligt, det var også fyldt med emotionelle værdier, der gjorde det levende. I den gamle mellemøstlige kultur var hyrder kendt for at være hengivne i deres pasning af fårene, uanset hvilke udfordringer det medførte. Hyrdebilledet er et af de mest afholdte i Skriften som beskrivelse af Guds karakter og hans forhold til sit folk.

Billedet med Guds folk som får er interessant. En af de opfatterser, vi ofte har af får, er deres harmløse og forsvarsløse natur. De er derfor afhængige af en god hyrde til at beskytte og lede dem. De bliver helt ærligt betragtet som dumme. Fra tid til anden vil får utilsigtet fare vild, og hyrden vil lede efter dem og bringe dem tilbage til folden. Unge får har ofte brug for at blive båret og kræver ekstra pasning. Der er brug for tålmodighed og forståelse, når man passer får. På mange måder er det det perfekte billede på menigheden. Menighedsmedlemmet har intet at frygte, men alt at vinde, hvis forholdet til Hyrden er i orden.

I denne lignelse understregede Jesus også, hvor vigtigt det er for fårene at lytte til hyrdens stemme. Når omstændighederne kræver det, er det muligt at beskytte forskellige fåreflokke ved at placere dem i den samme indhegning eller fårefold. Hvordan kan de senere blive adskilt? Det eneste, der kræves er, at hyrden står i døren til indhegningen og kalder på dem. Hans får vil genkende hans stemme og komme til ham. "Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst" (Joh 10,4). Det er af største betydning for kirken at lytte til den store hyrdes røst. Guds folks enhed og sikkerhed er faktisk afhængig af deres nærhed til ham og direkte forbundet med deres underdanige lydighed mod hans stemme.

Til at
tænke over

Folk bryder sig generelt ikke om at blive sammenlignet med får. Hvorfor er det alligevel en så passende metafor for os? Hvad bør billedet fortælle os om vores behov for hyrden, og også om vores behov for at adlyde hans stemme?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Jesu liv*, "Den gode hyrde", s. 346-350;
Counsels for the Church, "The Church on Earth", s. 240-243.

"I forbindelse med templet i Jerusalem så vel som med de allestedsnærværende græsk-romerske templer benyttede de nytestamentlige forfattere tempelbilledet for at gøre de troende i stand til at forestille sig kirkens hellighed, Guds rolle i oprettelsen af kirken og dens vækst, Kristi og Helligåndens gernings afgørende rolle samt samhörigheden blandt de troende inden for menigheden. Arkitekturens verden syntes at antyde et statisk billede. Men metaforen bruges sammen med biologiske billeder, og byggeprocessen er ofte fremhævet. Frem for et statisk billede tilskyndes vi til at forestille os en fortælling om byggeprocessen frem for den færdige bygning. Kirken har fået det fantastiske privilegium i ydmyghed at vise i sit liv og historie "den levende Guds tempel" (2 Kor 6,16)." (John McVay, "Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology" i Angel Manuel Rodrigues, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church* (Hagerstown, Md.: Review and Herald, 2013), s. 52).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Tænk over bibelske billeder på kirken. Hvilket synes du bedst om og hvorfor? Se også 1 Tim 3,15; 2 Tim 2,3-5; 1 Pet 2,9.**
- 2. "Gud ønsker, at hans folk skal være forenet med kristent fællesskabs tætteste bånd; tillid til vores brødre er afgørende for kirkens fremgang; forening i handling er vigtig i en religiøs krise. Et ubetænksomt skridt, en uforsigtig handling, kan styrte kirken ud i vanskeligheder og prøvelser, som den i mange år ikke vil komme sig over." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 3. bind, s. 446). Hvilken rolle spiller hver enkelt af os i dette ansvar?**
- 3. Søndagens studium lagde vægt på, at vi som "Guds folk" må stole på hans nåde alene, når det gælder frelsen. Kan vi i virkeligheden hævde, at det er vores tillid til, at frelsen er Guds for-tjeneste, der gør os til "Guds folk"? Hvorfor eller hvorfor ikke?**

Resume

Det Nye Testamente benytter forskellige billeder for at illustrere kirkens natur og dens mission. Metaforene viser, at Gud våger over sit folk og beskytter dem og at Guds folk er forbundet med hinanden, og at vi har brug for hinanden for at udføre det arbejde, vi er blevet kaldet til at gøre.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Hvilke billeder kan du finde brugt i Bibelen om menigheden?
 - Prøv sammen at lave en liste og drøft, hvad disse billeder evt. siger om menighedens enhed.
- Gud er omtalt på mange måder som en person i Bibelen.
 - Prøv at finde nogle af de tekster, der omtaler Gud som
 - Far, mor, elsker, bror, søn, ven etc.!
- Efeserbrevet blander bevidst metaforerne for menigheden:
 - Menigheden er en bygning (2,21), men også et menneske, et legeme (Ef 2,15-16), hvori "hedninger" kan "indlemmes" (3,6), når de omvendes!
 - Drøft, hvad meningen er med en sådan levende bygning!

Uddybende
spørgsmål

- Er din lokalmenighed begrænset i sine funktioner? Udgør den et "helt legeme"?
 - Hvor mange lemmer er der i den?
- Sagt på anden måde: skal den lokale menighed udføre alle kirkens funktioner? Kan vi? Hvad gør vi i praksis, når vi ikke kan?
 - Hvis en lokalmenighed indser, at den forsøger at udføre mere, end den har resurser til, hvordan skal vi så i praksis finde ud af, hvad vi skal koncentrere os om, og hvad vi skal lade være? Hvad er vores hovedfunktion?

Forstå
det bedre

Den kollektive anvendelse af "menneske/legeme" om en gruppe mennesker, der sammen udgør en enhed, hjælper os til at forstå billedet, som Paulus bruger i forbindelse med Åndens gaver i 4,11-16. Når han taler om, at "vi alle når frem til enhed i troen" og "til at være et fuldvoksnet menneske, som kan rumme Kristi fylde," taler Paulus ikke om den enkelte, men om menigheden som et hele. Hver enkelt af os bidrager (vers 16), men ingen af os udgør det hele.

Personligt
kristenliv

Tænk over, hvordan du bedst bidrager til helheden uden at være eller ville være det hele.

Til eftertanke

- At Helligånden er en person med egen vilje (1 Kor 12,11) viser sig bl.a. ved den forskellighed, hvormed han arbejder.
 - Han har inspireret mennesker til at skrive Bibelens bøger på vidt forskellig måde. Han giver sine gave til mennesker i meget forskellige sammenhænge og med mange forskellige formål.
 - Netop i denne forskellighed virker Ånden enhed (Ef 4,3). Hvis man bekæmper denne forskellighed, bekæmper man Ånden og skaber splid!

Når konflikter opstår

Ugens vers

"Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus" (Gal 3,27-28).

Introduktion

En af de sværeste opgaver for et kristent fællesskab er at opretholde enhed, når der opstår forskellige synspunkter om kirkens identitet eller mission. Sådanne forskelligheder kan have ødelæggende konsekvenser.

Vore dages kristne samfund er ikke i princippet anderledes end dem, vi ser i Det Nye Testamente. Mennesker er mennesker, og der vil opstå forskellige meninger selv vedrørende vigtige emner. De tidlige kristne mødte konflikter, der opstod både på grund af fordomme medlemmerne imellem og alvorlige forskelle i fortolkningen af væsentlige beretninger og ritualer i Det Gamle Testamente. Disse konflikter kunne have ødelagt kirken lige fra begyndelsen, hvis det ikke var for betænksomme apostle og ledere, som søgte Helligåndens og Skriftens ledelse til at løse stridighederne.

For et par uger siden studerede vi, hvordan den tidlige kirke oplevede enhed. I denne uge skal vi se på, hvordan den tidlige kirke løste de interne konflikter, der underminerede og truede dens overlevelse. Hvori bestod konflikterne, hvordan blev de løst, og hvad kan vi lære i dag af deres erfaringer?

Ugens tekster

- ApG 6,1-6
- ApG 10,1-3
- Matt 5,17-20
- ApG 11,3-27
- ApG 15,1-22
- Amos 9,11-12

Etniske fordomme

ApG 6,1

Hvad fik folk til at klage over uretfærdig behandling under uddelingen af mad til enkerne?

Nogle af de tidlige kristne lod til at have fordomme mod de enker i deres forsamling, der havde græsk baggrund, og de gav mindre mad til dem end til de enker, der havde jødisk baggrund. Fornemmelsen af en sådan forfordeling skabte splittelse blandt de første troende. Bibelen siger ikke, hvorvidt forskelsbehandlingen var virkelig eller ej. Men den siger, at nogle troede, at det forholdt sig sådan. Denne konflikt truede meget tidligt kirkens enhed. Hvor er det interessant, at etnisk uenighed opstod så tidligt i kirken.

ApG 6,2-6

Hvilke enkle forholdsregler blev sat i værk i den tidlige kirke for at løse disse misforståelser?

Den første kirke voksede hurtigt, og dens vækst lagde stadigt større byrder på apostlene. Valget af de syv mænd, som traditionelt kaldes "menighedstjenere", selv om Det Nye Testamente ikke omtaler dem på den måde, fjernede det spændte forhold i menigheden i Jerusalem og åbnede for, at flere kunne blive engageret i menighedens opgaver.

Apostlene lyttede nøje til klagerne fra de græsktalende medlemmer og spurgte dem om forslag til en løsning. Udvælgelsen af de syv mænd, som skulle hjælpe apostlene, blev overladt til den gruppe, og de anbefalede syv disciple, som alle havde græsktalende baggrund. Det siges om dem, at de var "velanskrevne mænd, fyldt af ånd og visdom" (ApG 6,3). Apostlenes opgaver, som indtil det tidspunkt havde været både at forkynde Guds Ord og uddele mad til enkerne, blev fordelt på to grupper, som hver især udførte en lige så vigtig tjeneste i forkyndelsen af evangeliet. Lukas bruger det samme ord, "tjeneste" (*diakonia*), i sin omtale af både apostlenes tjeneste i forkyndelsen af Ordet (ApG 6,4) og de syvs arbejde med at uddele mad (ApG 6,1).

Til at
tænke over

Hvilken betydning havde det, at lederne sammenkaldte mange af de troende (ApG 6,2) for at forsøge at finde en løsning på problemet?

Hedningernes omvendelse

Hedningernes omvendelse til evangeliet om Jesus Kristus er en begivenhed i Apostlenes Gerninger, der iscenesætter den største konflikt i den tidlige kirkes liv, en, der kom til at true dens eksistens og mission.

ApG 10,1-23

Hvilke elementer i dette afsnit viser, at Helligånden arbejdede i manges hjerter for at bane vej for, at hedningerne skulle modtage evangeliet?

Synet må have virket mærkværdigt for Peter. Han er chokeret; for som en trofast jøde havde han, som loven krævede, aldrig spist uren eller vanhellig føde (se 3 Mos 11; Ez 4,14; Dan 1,8). Men hensigten med synet havde intet med spisevaner at gøre, men om det skel mellem jøder og hedninger, der forhindrede udbredelsen af evangeliet. Sådanne skel var mindst ligeså fremherskende i oldtidens verden, som de er i dag.

I det første århundrede bestod kristendommen grundlæggende af jøder, der havde taget imod Jesus som den lovede Messias fra Det Gamle Testaments profetier. Disse tidlige troende var trofaste jøder, som overholdt loven, som de var blevet oplært til. De opfattede ikke, at evangeliet om Jesus Kristus havde udvisket eller afskaffet de gammeltestamentlige forskrifter (se Matt 5,17-20).

ApG 10,28-29.
34-35

Hvordan tolkede Peter det syn, han fik i Joppe? Hvad førte ham til den fortolkning?

Det, vi ser ske i Apostlenes Gerninger, er, at Helligånden havde forberedt vejen for, at hedningerne kunne optages i det kristne samfunds fællesskab. Og de kunne blive det uden først at skulle omskæres og blive jøder. Det, der overbeviste Peter og hans venner om, at det virkelig var Guds vilje, er Helligåndens udgydelse over Cornelius og hans husstand på samme måde, som det var sket for Jesu disciple på Pinsedagen (ApG 10,44-47). Hvis Helligånden kan gives til hedningerne på samme måde, som den var givet til jøderne, var det tydeligt, at omskærelse ikke var en betingelse for at tro på Jesus som Messias. Denne konklusion skabte en stor teologisk konflikt blandt de tidlige kristne.

Helligåndens ledelse

Rapporter om, hvad der var sket med Cornelius i Cæsarea nåede snart lederne af den kristne menighed i Jerusalem, og de bad Peter om at fortælle, hvad der var sket. De blev rystede over, hvad Peter havde gjort; for ifølge deres opfattelse af Moseloven var det ikke tilladt trofaste jøder at spise sammen med hedninger (ApG 11,3).

ApG 11,4-18

Hvad sagde Peter for at forklare Helligåndens arbejde og ledelse i den begivenhed? Hvad var hans hovedpointe i at genfortælle, hvad der var sket?

Selv om nogle stillede spørgsmål ved lovligheden i Peters handlinger og hans beslutning om at døbe Cornelius, bekræftede tilstrækkeligt med vidner (ApG 11,12), at Helligånden virkelig havde vist sin tilstedeværelse på samme måde som på Pinsedagen. Helligåndens vejledning og ledelse i den situation var uangribelig og gaven anerkendt. "Da de hørte det, blev de rolige og priste Gud og sagde: 'Så har Gud da også givet hedningerne omvendelsen til livet'" (ApG 11,18).

ApG 11,19-24

Hvad var det næste, der skete i den første menigheds liv?

Måske troede nogle i Jerusalem, at hændelsen med Cornelius og hans hus ville være en undtagelse, og at sådanne situationer ikke ville gentage sig. Men det var ikke Helligåndens hensigt. Da Jesu disciple blev spredt uden for Jerusalem og Judæa på grund den forfølgelse, der opstod efter Stefanus' død (ApG 8,1), og kom til Samaria, Fønikien, Kypros og Antiokia, tog flere og flere hedninger imod Jesus som deres frelser. Det er, hvad Jesus havde forudsagt (ApG 1,8). Hvis vi sætter os i de tidlige jødekristnes sted, er det måske ikke så svært at se, hvorfor de ikke helt vidste, hvordan de skulle reagere på den nye tilstrømning af hedningekristne, selv om den var fantastisk.

Til at
tænke over

Kan vi selv komme til at fastholde en for snæver opfattelse af kirken og af vores budskab og derved forhindre vores vidnesbyrd?

Apostelmødet i Jerusalem

ApG 15,1-2
Gal 2,11-14

Hvilke to emner skabte alvorlige konflikter i den tidlige kirke?

Truslen, som de tidlige kristnes enhed stod over for, var både virkelig og vanskelig. Nogle jødekristne mente, at frelse kun var mulig for dem, der tilhørte Guds pagtsfolk, og det betød, at omskærelse var et krav. Og som en del af en trofast livsstil mente disse jødekristne også, at de skulle undgå enhver kontakt med hedninger, som muligvis kunne forhindre deres egen frelse.

Jøderne havde meget strenge traditioner med hensyn til omgang med hedninger. Disse traditioner blev hurtigt en snublesten i det nye kristne samfund, da apostlene begyndte at henvende sig til hedninger, der ønskede at blive Jesu efterfølgere. Hvis Messias er Guds folks frelser, som det forudsiges i Det Gamle Testamente, skulle hedningerne så ikke først blive jøder og derefter følge de samme pagtsregler, hvis de ønskede at blive frelst?

ApG 15,3-22

Hvad var nogle af de problemstillinger, der blev fremlagt ved apostelmødet i Jerusalem?

Problemet skyldtes stridigheder med hensyn til stærke fortolkninger af gammeltestamentlige beretninger om omskærelse og forholdet til hedningerne. Da apostlene, lederne og delegerede fra Antiokia sad sammen, lader det til, at deres drøftelser tog lang tid, uden at de kom frem til en løsning.

Men så talte Peter, Barnabas og Paulus. Peters tale henviste til den åbenbaring, Gud gav ham i et syn samt Helligåndens gave, som havde banet vejen for mission blandt hedningerne. Dernæst delte Paulus og Barnabas deres historier om, hvad Gud havde gjort gennem dem for hedningerne. Som en følge heraf blev manges øjne åbnet for nye sandheder. Peter sagde med hensyn til hedningerne: "Men vi tror, at vi bliver frelst ved Herren Jesu nåde på samme måde som de" (ApG 15,11). Århundreders gamle traditioner gik i opløsning i evangeliets lys.

Til at
tænke over

Har der været et tidspunkt, hvor du ændrede holdning om noget, du havde en dyb og stærk opfattelse af? Hvad lærte du evt. af den erfaring, der måske kan hjælpe dig i fremtiden, hvis du igen bliver nødt til at stille spørgsmålstegn ved din opfattelse af noget, du tror på?

En vanskelig løsning

Det krævede en vis tillid hos menigheden i Antiokia at sende repræsentanter til Jerusalem for at finde den bedste løsning på deres konflikt. Efter mange timers drøftelser mellem apostlene og de ældste, traf Jakob, Jesu bror, som tilsyneladende var leder for forsamlingen, en afgørelse om, hvad der skulle gøres (ApG 15,13-20). Det er tydeligt, at rådet besluttede, at hedninger ikke behøvede at omvende sig til jødedommen og adlyde ceremonilovens mage krav, deriblandt omskærelse, for at blive kristne.

Amos 9,11-12
Jer 12,14-16

Hvilke forudsigelser kom disse gammeltestamentlige profeter med om Israels nabolande?

Jakob citerede fra Amos 9, men vi ser også hentydninger til nationernes frelse hos andre gammeltestamentlige profeter. Det var hele tiden Guds mening at frelse hele verden gennem Israels vidnesbyrd og erfaring. Guds kald til Abraham indbefattede faktisk en velsignelse af alle folkeslag gennem ham og hans slægt (1 Mos 12,1-3). Helligåndens ledelse, Peters, Barnabas' og Paulus' arbejde blandt hedningerne samt mange hedningers omvendelse var beviser, der ikke kunne ignoreres. De vidnesbyrd hjalp lederne i det kristne fællesskab i Jerusalem til at indse, at mange gammeltestamentlige profetier var ved at gå i opfyldelse. Gud havde faktisk allerede givet love med vejledning om hedningers tilstedeværelse i Israel og de begrænsninger, der gjaldt for dem (3 Mos 17 og 18). Jakob henviste også til de love i sin beslutning (ApG 15,29). Det blev tydeligt for alle, at Guds kaldte hedninger til at tilslutte sig hans folk og modtage frelse i Jesus. Helligåndens ledelse gav dem en dybere forståelse af Skriften og åbenbarede vigtige sandheder, som de ikke tidligere havde set.

ApG 15,30-35 beskriver reaktionen hos de troende i Antiokia på det, der var blevet besluttet i Jerusalem: "Da de havde læst det, blev der glæde over denne formaning" (ApG 15,31).

Vi ser her i Apostlenes Gerninger et stærkt eksempel på, hvordan den tidlige kirke underkastede sig Guds Ord og i kærlighed, enhed og tillid under Helligåndens ledelse forhindrede, hvad der ellers kunne have været en afgørende krise og trussel mod deres enhed.

Til at
tænke over

Hvad lærer denne beretning os om, hvor vigtigt det er for os ikke kun at lytte til, hvad andre siger, men også overveje, om de måske har ret, selv når det, de siger, ikke lige er det, vi gerne vil høre?

Til videre studium

Læs Ellen White, *The Acts of the Apostles*, "A Seeker for Truth" [En sandhedssøger], s. 131-142; "Jew and Gentile" [Jøde og hedning], s. 188-200.

"Rådet, der besluttede denne sag, bestod af apostle og lærere, som havde været fremtrædende i arbejdet med at oprette de jødekristne og hedningekristne menigheder, med delegerede fra forskellige steder. Ældste fra Jerusalem og udsendinge fra Antiokia var til stede, og de mest indflydelsesrige menigheder var repræsenteret. Rådet handlede i overensstemmelse med oplyst dømmekrafts krav og med en værdighed, der passede sig for en kirke, der var oprettet efter guddommelig vilje. Som en følge af deres drøftelser så de alle, at Gud selv havde besvaret det spørgsmål, de drøftede, ved at udgyde Helligånden over hedningerne; og de indså, at deres del bestod i at følge Åndens ledelse.

Det var ikke alle de kristne, der blev indkaldt til at stemme om spørgsmålet. 'Apostlene og de ældste', indflydelsesrige mænd med dømmekraft, udarbejdede og udsendte det dekret, som derefter blev alment accepteret af de kristne menigheder. Men ikke alle var glade for afgørelsen; der var en gruppe ambitiøse og selvsikre brødre, som var uenige med dem. Disse mænd påtog sig at tage del i arbejdet på eget ansvar. De nød at engagere sig i megen klage og at finde fejl; de foreslog nye planer og forsøgte at nedrive de mænds arbejde, som Gud havde ordineret til at lære evangeliets budskab. Lige fra begyndelsen har kirken mødt sådanne forhindringer, og det vil fortsætte lige til tidens ende." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 196-197).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. På trods af den positive løsning på problemet i citatet her, var ikke alle tilfredse. Hvad kan vi lære af den sørgelige virkelighed?**
- 2. Hvilke af de trin i konfliktløsning, som vi finder i denne uges beretning, kan anvendes i din menighed, når uenighed opstår? Et af de problemer, som kirken her var uenig om, var af teologisk art, men hvad kan vi alligevel lære, som kan hjælpe os, når kulturelle, politiske eller etniske problemer truer vores enhed?**

Resume

Den tidlige kirke blev truet af interne stridigheder omkring forskellige spørgsmål, som kunne have haft en ødelæggende virkning. Under Helligåndens ledelse og underkastelse under Guds Ord, var kirken i stand til at løse disse konflikter og undgå splittelse.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs nøje ApG 6,2-4 igennem i sin sammenhæng.
 - Hvilke to former for tjeneste fortsatte apostlene med at udføre?
- Beskæftigede Stefanus og de andre af de syv (jf. Philip i ApG 8) sig kun med praktiske forhold?
 - Hvad blev de først og fremmest kendt for?

Uddybende spørgsmål

- Hvorfor tror du, at apostlene havde en særlig autoritet?
 - Simpelthen fordi de var apostle?
 - Kunne en apostel tage fejl? (jf. Gal 2,11-14; ApG 15,37-40)
- Skal Adventistkirken i dage ledes af 12 apostle ligesom den første kirke i Jerusalem? Har vi i dag apostle, der kan/skal bestemme på menighedens vegne?
 - Hvorfor/hvorfor ikke?
 - Skal vi, som de gjorde, vælge vores ledere ved lodtrækning? (ApG 1,26)

Baggrund

Apostlene havde i den første menighed en særlig rolle som offentlige vidner om, at den Jesus, som havde virket tre og et halvt år, var den samme, som de havde mødt efter opstandelsen. Der var derfor også sikkert en særlig respekt om deres undervisning – de kunne videregive, hvad de havde modtaget direkte fra Jesus.

De havde også alle oplevet Jesu forbøn for dem, og det var naturligt, at medlemmer og måske også andre ønskede, at apostlene skulle bede for dem, sådan som Jesus havde bedt for apostlene.

Hvorfor glemmes apostlenes bønnetjeneste mon ofte, når man taler om deres gerning?

Apostlenes autoritet har fået en særlig betydning i kirkehistorien. Den katolske kirke lærer nemlig, at ved ordinationen er denne autoritet givet videre til de særligt udvalgte. Da man samtidigt hævder Peters førstemyndighed i forhold til andre apostle, udviklede den romerske kirke dogmet om apostolsk succession. Fra Peter er autoriteten over kirken og dens læreembede givet videre til biskoppen i Rom (paven) og derfra til alle, som via paven er blevet ordineret til tjeneste.

Derved skabtes et ordineret præsteskab, der på grund af deres ordination adskiller sig principielt fra lægfolket i kirken.

Den protestantiske kirke, ikke mindst den lutherske, tog skarpt afstand fra denne opfattelse, og adventister har traditionelt gjort det samme.

Til eftertanke

- Tiden ville komme, da der ikke længere var nogle apostle og ingen, der som fx Mattias (ApG 1,21-22) kunne vidne og sige: "Jeg kendte Jesus, mens han levede, og jeg har set ham, efter at han var død. Jeg ved, at det var ham!"
 - Ved at overlade valget til menigheden selv, lægger apostlene op til en ledelsesform, der kan vare ved, når de ikke længere er der!

Forstå
det bedre

Det var nødvendigt, at lederne af arbejdet med uddelingen af brød til de fattige havde en dyb teologisk forståelse af den grundlæggende ligestilling, der burde herske i kirken. Disse syv ledere skulle undervise de mange, som tog sig af det praktiske arbejde. I lyset af de store mængder, som behøvede hjælp kan vi forstå, at de syv måtte organisere dette arbejde og undervise underledere om deres opgave.

Enhed i tro

Ugens vers

"Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved" (ApG 4,12).

Introduktion

I 1888 oplevede syvendedags adventisterne en periode med intens debat omkring fortolkningen af nogle nøgletekster fra Bibelen. Mens præster og kirkens ledere drøftede de ti horns identitet i profetien i Dan 7 og loven i Gal 3,24, indså kun få af dem, hvordan deres fjendtlige holdning over for hinanden ødelagde deres fællesskab og venskab og dermed skæmmede kirkens enhed og opgave.

Ellen White afskyede denne tilstand voldsomt og opmuntrede alle, der var involveret i diskussionerne, til nøje at tænke over deres forhold til Jesus, og hvordan Jesu kærlighed burde vise sig i vores opførelse, især når vi er uenige. Hun sagde også, at vi ikke bør forvente, at alle i kirken skal være enige om alt i fortolkning af alle bibeltekster.

Men hun understregede også, at vi bør stræbe efter enhed i forståelse, når det gælder væsentlige adventisttrospunkter (Ellen White, *Counsels to Writers and Editors*, s. 28-32). I denne uge skal vi se på en række væsentlige bibelske lærepunkter, der gør os til adventister og former vores enhed i tro.

Ugens tekster

- ApG 4,8-12
- ApG 1,11
- Matt 25,1-13
- Hebr 9,11-12
- 2 Mos 20,8-11
- 1 Kor 15,51-54

Frelse i Jesus

Selv om vi som syvendedags adventister har meget til fælles med andre kristne kirker, danner vores tros punkter et enestående system af bibelske sandheder, som ingen andre i den kristne verden forkynder. Disse sandheder er med til at definere os som Guds rest i de sidste tider.

ApG 4,8-12;
10,43

Hvilken vægt lægger Peter i sin opfattelse af frelsesplanen på Jesu Kristi rolle?

Apostlen Paulus fortalte korintherne, at den gode nyhed er, at "det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv" (2 Kor 5,19). Kristi død forliger os med Faderen og slår bro over den afgrund, som synd og død har skabt. I århundreder har kristne grublet over betydningen af Jesu død, opstandelse og den forligelse, han kom for at tilvejebringe. Denne forligelsesproces kaldes ofte også for forsoning. Når et personligt forhold har været brudt, bliver resultatet af denne forligelse indbyrdes harmoni. Gennem Kristi forligelse danner han altså enhed i kirken.

Hvad lærer følgende bibeltekster om betydningen af Jesu død og opstandelse?

Rom 3,24-25

1 Joh 2,2

1 Joh 4,9-10

1 Pet 2,21-24

Selv om vi deler denne tro på Jesu død og opstandelse med mange andre kristne kirker, forkynder vi det i forbindelse med "et evigt evangelium" (Åb 14,6), som en del af de tre englebudskaber i Åb 14,6-12. Som syvendedagsadventister lægger vi vægt på disse budskaber på en måde, som ingen andre kristne kirker gør.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi lære hele tiden at fokusere på virkeligheden af Jesu død og opstandelse og det håb, dette giver os?

Jesu genkomst

Apostlene og de tidlige kristne betragtede Jesu genkomst som "vort salige håb" (Tit 2,13), og de forventede, at alle Skriftens profetier og løfter skulle opfyldes ved Jesu andet komme. Syvendedagsadventister holder stadigvæk fast i den overbevisning. Faktisk udtrykker vores navn "adventist" tydeligt denne overbevisning. Alle, som elsker Kristus, ser med forventning frem til den dag, hvor de bliver i stand til at se ham ansigt til ansigt. Indtil den dag har løftet om Jesu genkomst en forenende indflydelse på os som Guds folk.

Hvad lærer disse bibeltekster om, hvordan Jesu genkomst bliver? Hvordan adskiller det sig fra nogle af de populære opfattelser af Jesu genkomst?

Gentagne gange forsikrer Bibelen os om, at Jesus vil komme igen for at hente sine frelste. Tidspunktet for, hvornår det vil ske, bør ikke være noget, vi spekulerer over; for Jesus selv sagde: "Men den dag eller time er der ingen, der kender, hverken englene i himlene eller Sønnen, men alene Faderen" (Matt 24,36). Ikke alene ved vi ikke, hvornår Kristus kommer igen; men vi er også blevet fortalt, at vi ikke ved det.

Ved afslutningen af sit arbejde her på jorden fortalte Jesus lignelsen om de ti brudepiger (Matt 25,1-13) for at illustrere den erfaring, som kirken vil opleve, mens den venter på hans genkomst. De to grupper af brudepiger repræsenterer to typer af troende, som bekender sig til at vente på Jesus. På overfladen ser disse to grupper ens ud; men når Jesu genkomst trækker ud, bliver den virkelige forskel tydelig. En gruppe havde på trods af forsinkelsen holdt håbet ved lige og foretaget de nødvendige åndelige forberedelser. Med denne lignelse ønskede Jesus at lære sine disciple, at den kristne erfaring ikke skal baseres på følelsesmæssig ophidselse eller entusiasme, men på en vedvarende tillid til Guds nåde og udholdenhed i troen, selv når der ikke er noget tydeligt bevis på opfyldelsen af Guds løfter. Jesus indbyder os også i dag til at "våge" og være forberedt på ethvert tidspunkt for hans komme.

Selv om vores navn "syvendedags adventist" er et vidnesbyrd om, hvor afgørende Jesu genkomst er for os, hvordan kan vi så på det personlige plan holde virkeligheden af hans komme levende for øje? Hvordan kan vi, mens årene går, ikke begå den fejl, som Jesus advarede imod i lignelsen om de ti brudepiger?

ApG 1,11
Matt 24,26-27
Åb 1,7
1 Thess 4,13-18
Åb 19,11-16

Til at
tænke over

Jesu tjeneste i den himmelske helligdom

I Det Gamle Testamente gav Gud Moses befaling om at bygge et tabernakel eller en helligdom, der skulle tjene som Guds "bolig" her på jorden (2 Mos 25,8). Gennem tjenester i helligdommen skulle Israels folk undervises om frelsesplanen. Senere, på kong Salomos tid, blev det bærbare tabernakel erstattet med et imponerende tempel (1 Kong 5-8). Både tabernaklet og templet blev opført efter den himmelske helligdoms forbillede, "det sande Åbenbaringstelt, som Herren selv og ikke noget menneske har rejst" (Hebr 8,2; se også 2 Mos 25,9).

I hele Bibelen tages det for givet, at der er en himmelsk helligdom, der tjener som Guds primære bolig. Den jordiske helligdomstjeneste var en slags miniprofeti om frelsesplanen og om Jesu præstegerning i himlen.

Hvad lærer disse afsnit os om Jesu præstetjeneste i himlen?

Hebr 8,6;
9,11-12.23-28
1 Joh 1,9-2,2

Efter Jesu himmelfart er den himmelske helligdom det sted, hvor han udfører sin præstetjeneste for vores frelse (se Hebr 7,25). Vi opfordres derfor "med frimodighed [at] træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid" (Hebr 4,16).

På samme måde som det jordiske tabernakel havde to faser i præstetjenesten – først en daglig tjeneste i Det Hellige og så en gang om året i Det Allerhelligste – beskriver Skriften disse to faser i Jesu tjeneste i himlen. Hans tjeneste i Det Hellige i himlens helligdom kendetegnes af forbøn, tilgivelse, forsoning og genoprettelse. Angrende syndere har direkte adgang til Faderen gennem Jesus, Talsmanden (1 Joh 2,1). Siden 1844 indeholder Jesu tjeneste i Det Allerhelligste aspekter af dom og renselse, som foregik en gang om året på Forsoningsdagen (3 Mos 16). Tjenesten med at rense helligdommen er også baseret på Jesu blod. Den forsoning, der foregik på denne dag, var et billede på den afsluttende anvendelse af Kristi fortjeneste til at fjerne syndens tilstedeværelse og gennemføre universets fuldstændige forsoning til en harmonisk enhed under Guds regering. Læren om disse to faser i Jesu tjeneste er enestående for adventister i forståelsen af hele frelsesplanen.

Sabbatten

En vigtig bibelsk lære, som syvendedags adventister tror og holder fast ved, er den syvende dag som sabbat. Det er et hovedtrospunkt, som bringer enhed og fælleskab blandt os og et punkt, som ikke mange inden for kristenheden, følger.

1 Mos 2,1-3

Sabbatten er Guds gave til menneskeheden lige fra skabelsesugen. Ved skabelsen blev sabbatten stiftet gennem tre guddommelige handlinger: (1) Gud hvilede på sabbatten, (2) han velsignede den og (3) han helligede den. Sabbatten er en helt speciel gave, som blev givet for at menneskene skulle opleve himlens virkelighed på jorden og bekræfte, at Gud skabte på seks dage. En kendt rabbiner, Abraham Joshua Heschel, har kaldt sabbatten "et slot i tid", en hellig dag, hvor Gud på en særlig måde mødes med sit folk.

2 Mos 20,8-11

5 Mos 5,12-15

Ez 20,12.20

Hvad lærer følgende tekster om sabbattens betydning for menneskeheden?

I vores ønske om at følge Jesu eksempel (Luk 4,16), helligholder vi syvendedags adventister den syvende dag som sabbat. Jesu deltaelse i gudstjeneste på sabbatten viser, at han anerkendte den som en hvile- og tilbedelsesdag. Nogle af hans mirakler blev udført på sabbatten for at undervise om den helbredende dimension (både fysisk og åndeligt), som kommer af at fejre sabbatten (se Luk 13,10-17). Apostlene og de første kristne forstod, at Jesus ikke havde afskaffet sabbatten; de fejrede den også selv og deltog i tilbedelse på den dag (ApG 13,14.42. 44; 16,13; 17,2; 18,4).

En anden smuk dimension ved sabbatten er, at den er et tegn på vores befrielse fra synd. Sabbatten er også et minde om, at Gud frelste sit folk fra Egyptens slaveri. Den peger hen til den hvile, han lovede dem i Kana'ans land (5 Mos 5,12-15). Til trods for, at Israel ikke helt fik del i den hvile på grund af deres gentagne ulydighed og afgudsdyrkelse, lover Gud stadigvæk, at "så venter der Guds folk en sabbatshvile" (Hebr 4,9). Alle, som ønsker at få del i den hvile, kan få den ved den frelse, Jesus tilbyder. Fejring af sabbatten symboliserer denne åndelige hvile i Kristus, og at vi stoler på hans fortjeneste alene, ikke vore egne gerninger, for at modtage frelse fra synd og evigt liv. (Se Hebr 4,10; Matt 11,28-30.)

Til at
tænke over

Hvordan har sabbatten på en helt særlig måde hjulpet dig til at opleve den enhed og det fællesskab, som Kristus ønsker for sit folk?

Død og opstandelse

Ved skabelsen "formede Gud Herren mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor, så mennesket blev et levende væsen" (1 Mos 2,7). Denne gengivelse af menneskenes skabelse viser, at alt liv kommer fra Gud. Betyder det, at vi som mennesker har udødelighed i os selv? Bibelen siger, at kun Gud er udødelig (1 Tim 6,16); mennesket har ikke medfødt udødelighed. I modsætning til Gud er mennesker dødelige. Skriften sammenligner vores liv med "en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort" (Jak 4,14), og tiden efter døden sammenlignes med en søvn, hvor vi ikke har bevidsthed. (Se Præd 9,5-6. 10; Sl 146,4; Sl 115,17; Joh 11,11-15.)

Selv om mennesker er født dødelige og underlagt døden, taler Bibelen om Jesus Kristus som kilden til udødelighed og fortæller os, at han lover udødelighed og evigt liv til alle, som tror på hans frelse. "For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom 6,23). Jesus "tilintetgjorde døden og bragte liv og uforgængelighed for lyset ved evangeliet" (2 Tim 1,10). "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh 3,16). Der er altså håb om liv efter døden.

1 Kor 15,51-54
1 Thess 4,13-18

Hvad fortæller disse afsnit os om liv efter døden og om, hvornår menneskene gives udødelighed?

Apostlen Paulus gør det helt klart, at Gud ikke giver mennesker udødelighed i det øjeblik, de dør, men ved opstandelsen, når den sidste basun lyder. De troende får løftet om evigt liv i det øjeblik, de tager imod Jesus som deres frelser; men udødelighed gives kun ved opstandelsen. Det Nye Testamente kender intet til tanken om sjæle, der farer op til himlen i det øjeblik, mennesker dør. Den lære har sin rod i hedenskab og går tilbage til de gamle grækernes filosofi. Den findes hverken i Det Gamle eller Det Nye Testamente.

Til at
tænke over

Hvordan er vores opfattelse af døden med til at hjælpe os til at sætte endnu større pris på løftet om Jesu genkomst? Hvordan er denne tro med til at forene os som syvendedags adventister?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Counsels to Writers and Editors*, "The Foundations, Pillars, and Landmarks" [Grundvolden, søjlerne og landemærkerne], s. 28-32; *The Ellen G. White Encyclopedia*, "Doctrines, Importance of" [Trosponker, betydningen af], s. 778-779.

Syvendedags adventister deler vigtige trosponker med andre kristne kirkesamfund. Det centrale trosponk er selvfølgelig frelse ved tro alene gennem Jesu forsonende og stedfortrædende død. Sammen med andre kristne tror vi, at vores retfærdighed ikke findes i egne gerninger, men i Kristi retfærdighed, som tilskrives os i tro, en ufortjent nådens gave. Ellen White udtrykker det sådan: "Kristus blev behandlet, som vi fortjener det, for at vi kan blive behandlet, som han fortjener. Han blev dømt for vore synder, som han ingen del havde i, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved hans retfærdighed, som vi ingen del har i. Han led den død, der tilkom os, for at vi skulle kunne modtage det liv, som var hans." (*Jesu liv*, s. 12). Vores kærlighed til Jesus og den lære, vi forkynder, bør være den stærkeste forenende faktor iblandt os.

Spørgsmål
til drøftelse

1. I bogen *Faith and Works* (s. 103) sidestiller Ellen White retfærdiggørelse med syndstilgivelse. Hvordan er en værdsættelse af vores tilgivelse og retfærdiggørelse i Kristus et grundlag for vores fællesskab og sammenhold som brødre og søstre?
2. Tænk over, hvor vigtige vores trosponker er. Hvad er det, der samler millioner af mennesker på tværs af etnisk, religiøs, politisk og kulturel baggrund, hvis ikke vores fælles lære? Hvor stor betydning har trosponkerne, ikke kun i forbindelse med mission og budskab, men også for enhed i kirken?
3. Vores navn, "syvendedags adventister", peger på to væsentlige læresætninger: den syvende dag som sabbat og Jesu andet komme (advent). Den ene del af vores navn peger på skabelsen, den anden på frelsen. Hvordan hænger disse to ting sammen, og hvordan sammenfatter det kort kernen i, hvem vi er som et folk?

Resume

Syvendedags adventister har mange fundamentale trosponker fælles. Nogle har vi fælles med andre kristne; andre ikke. Set som et hele danner disse læresætninger vores identitet som en distinkt kirke og er grundlaget for vores enhed i Kristus.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- En række tekster indeholder former af den græske ordstamme, der betyder "forligelse, at forlige" (græsk *katalagē, katalassō*). Læs sammen følgende tekster og tænk over indholdet: Rom 5,11; 2 Kor 5,18-19.
 - Hvem tager initiativ til forligelsen?
 - Hvem forliger hvem med hvem?
 - Hvad er vores indsats i denne forligelsesprocess?

Uddybende
spørgsmål

- Prøv sammen at læse den apostolske trosbekendelse.
 - Drøft, hvorvidt den tro, som folkekirken her bekender sig til, indeholder noget, vi som adventister ikke kan udtrykke enighed om.
 - Er der i denne bekendelse trospunkter, som vi som adventister også fremhæver, og som mange kristne i dag kun lægger meget lidt vægt på?
- Hvornår har du sidst hørt en prædiken om Jesu genkomst eller opstandelsen?
 - Er disse punkter blevet af mindre betydning for danske adventister i dag?
- Prøv sammen at drøfte, på hvilke områder eller i hvilke situationer vi kan finde følgende af vores særstandpunkter relevante i samtale med andre, troende eller ikke troende:
 - Jesu genkomst
 - Helligdomslæren
 - Læren om sjæl og legeme og Helvede
 - Læren om kødets opstandelse
 - Sabbatten
 - Dåben
 - Indsæt evt. andre punkter
- Overvej dit bedste argument for hvert af disse områder i vores troslære.
- Hvordan kan du bedst argumentere for dem i lyset af Jesu forsoning og kærlighed?

Mødet med
dagligdagen

- Hvornår har du sidst diskuteret religiøse spørgsmål med fx en lutheraner, som er aktiv i folkekirken?
 - Hvilke punkter vil han/hun synes er særligt ejendommelige ved adventisternes tro og lære?
 - Indsæt evt. i stedet for en lutheraner, en "pinseven", en "agnostiker" etc.

Personligt
kristenliv

Bed Gud om at give dig anledning til at vidne om din tro på Kristus til et andet menneske i den uge, der kommer. Bed ham om visdom til at sige det rette og kærlighed til at gøre det med finfølelse og forståelse.

Det allerstærkeste bevis

Ugens vers

"Det sagde han ikke af sig selv; men som ypperstepræst det år profeterede han, at Jesus skulle dø for folket; og ikke for folket alene, men også for at samle Guds spredte børn til ét" (Joh 11,51-52).

Introduktion

I sidste uge så vi, hvordan enhed gøres synligt gennem et fælles budskab, som centrerer sig om Jesus som frelser og på Skriftens sandheder, som især skal lægges vægt på i de sidste tider. Vi er, hvem vi er, på grund af det budskab, som Gud har givet os og det kald, vi har til at forkynde det til verden.

I denne uge skal vi fokusere på, hvordan kirkens enhed viser sig i den måde, vi som kristne lever vores hverdag og i kirkens mission. Ifølge Jesus er det ikke kun kirkens forkyndeles af Guds budskab om frelse og forsoning, der er vigtig. Kirkens enhed er i sig selv et vigtigt udtryk for den forsoning. I en verden fuld af synd og oprør står kirken som et synligt vidne om Kristi frelsende gerning og kraft. Uden enhed og sammenhold i kirkens fælles vidnesbyrd, kan vi ikke forvente, at korsets frelsende kraft kan blive synlig for verden. "Enhed med Kristus etablerer et bånd af enhed med hinanden. Den enhed er det mest overbevisende tegn for verden på Kristi majestæt og egenskaber og hans magt til at fjerne synd." (Ellen White kommentarer, *The SDA Bible Commentary*, 5. bind, s. 1148).

Ugens tekster

- Joh 11,51-52
- Ef 2,13-16
- 2 Kor 5,17-21
- Ef 4,25-5,2
- Rom 14,1-6
- ApG 1,14

Under Jesu kors

Som så mange andre åndelige velsignelser, som Gud giver sit folk, er enhed i kirken også en gave fra Gud. Enhed er ikke menneskeskabt ved vores indsats, gode gerninger og hensigter. Grundlæggende skaber Jesus Kristus den enhed gennem sin død og opstandelse. Når vi gennem dåben i tro tager imod hans død og opstandelse og får tilgivelse for vores synd, når vi tilslutter os det almindelige fællesskab, og når vi forkynder de tre englebudskaber for verden, er vi forenet med Kristus og har enhedens fællesskab med hinanden.

Joh 11,51-52
Ef 1,7-10

Hvilken begivenhed i Jesu liv er grundlaget for enhed blandt os som syvendedags adventister?

"Det sagde han [Kajfas] ikke af sig selv; men som ypperstepræst det år profeterede han, at Jesus skulle dø for folket; og ikke for folket alene, men også for at samle Guds spredte børn til ét" (Joh 11,51-52). Hvor er det mærkeligt, at Gud brugte Kajfas til at forklare betydningen af Jesu død, selv om Kajfas ikke vidste, hvad han gjorde, da han fordømte Jesus til at dø. Præsten havde heller ikke nogen ide om, hvor dybsindig hans udtalelse var. Kajfas troede kun, at han kom med et politisk udsagn. Men Johannes brugte det til at åbenbare en grundlæggende sandhed om, hvad Jesu stedfortrædende død betød for alle Guds trofaste børn, som en dag skulle "samles til ét".

Hvad vi som syvendedags adventister ellers tror, og hvilket budskab vi som de eneste forkynder, finder vi kun grundlaget for vores enhed i vores fælles anerkendelse af Kristi død for os.

Desuden erfarer vi også den enhed i Kristus gennem dåben. "For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo ikklædt jer Kristus" (Gal 3,26-27). Dåben er et andet bånd, som vi adventister har fælles med hinanden, idet det symboliserer vores tro på Kristus. Vi har en fælles Fader; dermed er vi alle Guds sønner og døtre. Og vi har en fælles Frelser, og vi er alle døbt til hans død og opstandelse (Rom 6,3-4).

Til at
tænke over

Hvorfor bør vores fælles tro på Jesus sættes højere end alle kulturelle, sociale, etniske og politiske forskelligheder, der findes blandt os syvendedags adventister?

Forligelsens tjeneste

Verden er fuld af forvirring, problemer, krige og konflikter. Det påvirker os både menneskeligt og samfundsmæssigt. Af og til virker det, som om tilværelsen består af konflikt. Men uenighed og strid vil ikke vare for evigt. Gud er i gang med en mission for at skabe kosmisk enhed. Synden har ført til disharmoni, men Guds plan for forsoning og genforening bringer fred og helhed.

Ef 2,13-16

Paulus opstiller her principper, der viser, hvordan Kristus handlede for at bringe fred blandt de troende: gennem sin død på korset gjorde Jesus både jøder og hedninger til et folk og nedrev de etniske og religiøse mure, der skilte dem. Hvis Kristus var i stand til at gøre det for jøder og hedninger i det første århundrede, så må han stadig kunne nedrive de racemæssige, etniske og kulturelle barrierer, der truer med at adskille mennesker inden for vores kirke i dag. Og fra det startsted kan vi nå ud til verden.

2 Kor 5,17-21

I disse vers siger Paulus, at vi er nye skabninger, når vi er i Kristus; vi er blevet forligt med Gud. Hvori består da vores opgave i denne verden? Hvilken forskel kan vi gøre i vores lokalsamfund som en forenet menighed?

Som nye skabninger i Gud modtager de troende en trefoldig tjeneste.

(1) Vores kirke består af troende, der engang var fremmede over for Gud, men gennem Kristi offers frelsende nåde er vi nu ved Helligånden blevet forenet med Gud. Vi er Guds rest, kaldet til at forkynde et budskab for verden i de sidste tider. Vores tjeneste består i at opfordre dem, der endnu er fremmede over for Gud, til at forlige sig med ham og tilslutte sig vores opgave.

(2) Kirken er også Guds folk, der er blevet forligt med hinanden. Det er ikke kun et ædelt ideal; det må blive en synlig virkelighed. Forligelse med hinanden, fred og harmoni blandt brødre og søstre, er et tydeligt vidnesbyrd for verden om, at Jesus Kristus er vores frelser og forløser. "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,35).

(3) Gennem denne forligelsens tjeneste viser kirken, at Guds frelsesplan er sand og kraftfuld. Den store strid handler om Gud og hans karakter. I samme grad som kirken opelsker enhed og forligelse, bliver Guds evige visdom gjort kendt for universet (se Ef 3,8-11).

Praktisk enhed

I 1902 skrev Ellen White: "Hvad Kristus var i sit liv her på denne jord, skal enhver kristen være. Han er vores eksempel, ikke kun i sin pletfrie renhed, men også i sin tålmodighed, mildhed og sit vindende væsen." (Ellen White i *Signs of the Times*, 16. juli 1902). Disse ord minder om Paulus' appel til filipperne: "I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus" (Fil 2,5).

Ef 4,25-5,2
Kol 3,1-17

På hvilke områder i vores liv opfordres vi specielt til at vise vores troskab over for Jesus? Hvordan skal vi bære vidnesbyrd om evangeliet om Jesus i vores offentlige tilværelse?

Der findes mange andre afsnit i Bibelen, der opfordrer de kristne til at følge Jesu eksempel og være levende vidner for andre om Guds nåde. Vi inviteres også til at gøre godt imod andre (Matt 7,12); bære hinandens byrder (Gal 6,2); leve i enkelhed og fokusere på indre åndelige værdier i stedet for ydre fremtoning (Matt 16,24-26; 1 Pet 3,3-4); og følge en sund livsstil (1 Kor 10,31).

"I kære, jeg formaner jer til som udlændinge og fremmede at holde jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen. Lev jeres liv blandt hedningerne sådan, at de netop ved det, de bagtaler jer for som forbrydere, kan få syn for jeres gode gerninger og prise Gud for dem på hjemmøgelens dag" (1 Pet 2,11-12). Hvor ofte undervurderer vi ikke den indflydelse en kristen karakter har på dem, der ser den? Tålmodighed udvist i irritationsøjeblikke, et disciplineret liv midt under gnidninger og konflikter, mildhed som svar på utålmodighed og hårde ord; det er alt sammen tegn på Jesu ånd, som vi opfordres til at efterligne. Når syvendedagsadventister vidner sammen i en verden, som misforstår Guds karakter, bliver vi en kraft til det gode og for Guds herlighed. Som Kristi repræsentanter skal de troende være kendt ikke alene for deres moralske retskaffenhed, men også for deres praktiske interesse i andre menneskers ve og vel. Hvis vores religiøse erfaring er ægte, vil den kunne ses og have indflydelse på verden. En forenet gruppe kristne, som åbenbarer Kristi karakter for verden, vil i sandhed være et mægtigt vidnesbyrd.

Til at
tænke over

Hvillket vidnesbyrd præsenterer du over for andre? Hvad kan man finde i dit liv, som kunne få andre til at ønske at følge Jesus?

Enhed i forskellighed

I Romerbrevet 14 og 15 omtaler apostlen Paulus problemer, som i stor grad splittede menigheden i Rom. Han opfordrer romerne til at vise tolerance og tålmodighed over for hinanden og ikke splitte kirken på grund af uenigheder. Hvad kan vi lære af hans råd?

Rom 14,1-6

Hvilke samvittighedsspørgsmål fik menighedsmedlemmer i Rom til at fordømme andre i stedet for at være sammen med dem?

Det er meget sandsynligt, at disse problemer handlede om jødisk ceremoniel urenhed. Ifølge Paulus var der nogle i menigheden, der satte sig til doms over andres meninger. Det var altså ikke noget, der havde med frelsen at gøre, men et spørgsmål om forskellige holdninger, som burde overlades til den enkeltes egen samvittighed.

En af uenighederne handlede om den mad, de spiste. Det drejede sig ikke om rene og urene dyr. Der er ikke bevis for, at de tidlige kristne spiste svinekød eller anden uren føde på Paulus' tid, og vi ved, at Peter ikke spiste den slags (se ApG 10,14). Det, at den svage kun spiste grønsager (Rom 14,2), og at striden også indbefattede drikke (Rom 14,17.21), antyder, at bekymringen gik på ceremoniel urenhed. Dette bliver bekræftet af ordet 'urent' (*koinos*), som benyttes i Rom 14,14. Det ord bruges i de gamle græske oversættelser af Det Gamle Testamente for at henvise til urene offerdyr, ikke de urene dyr i 3. Mos 11. Der var åbenbart nogle i menigheden i Rom, som ikke ville deltage i deres fællesspisning, fordi de ikke var sikre på, at maden ikke havde været ofret til afguder.

Det samme var tilfældet med visse dage. Det handlede ikke om den ugentlige fejring af sabbatten, siden vi ved, at Paulus regelmæssigt overholdt den (ApG 13,14; 16,13; 17,2). Det er højst sandsynligt en henvisning til de forskellige jødiske fest- eller fastedage. Paulus' hensigt i disse vers er at formane til overbærenhed over for dem, der er oprigtige og samvittighedsfulde i overholdelsen af disse ritualer, så længe de ikke mener, at de ting gør dem fortjent til frelse. Enhed blandt de kristne viser sig i tålmodighed og overbærenhed, når vi ikke altid er enige, især når det gælder ting, som ikke har betydning for vores frelse.

Til at tænke over

Tænk over følgende spørgsmål og drøft det i klassen på sabbatten: Er der noget, vi tror eller foretager os som syvendedagsadventister, som alle, der hævder at være adventister ikke nødvendigvis behøver at tro eller følge?

Enhed i mission

Luk 22,24
ApG 1,14;
2,1.46

Sammenlign disciplenes sindsstemning under nadveren med den, de havde kort før Pinsedagens erfaring. Hvad havde gjort så stor forskel i deres liv?

I ApG 1,14 og 2,46 betyder udtrykket "i enighed" også "holdt ud med samme sind". Det skete som et resultat af, at de var sammen på samme sted og i bøn forberedte sig på opfyldelsen af Jesu løfte om at sende dem Talsmanden.

Mens de ventede, må det have været let for dem at begynde at kritisere hinanden. Nogen kunne have fremhævet Peters fornægtelse (Joh 18,15-18.25-27), og at Thomas tvivlede på Jesu opstandelse (Joh 20,25). De kunne have husket Johannes' og Jakobs anmodning om at få de mest betydningsfulde poster i Jesu rige (Mark 10,35-41), eller at Matthæus var en tidligere foragtet tolder (Matt 9,9).

Men "disse forberedelsesdage var dage med grundig hjerte-granskning. Disciplene følte deres åndelige behov og råbte til Herren om den hellige salvelse, som skulle gøre dem egnede til det sjælevindende arbejde. De bad ikke kun om en velsignelse til sig selv. De var tynget af en byrde for sjæles frelse. De indså, at evangeliet skulle bringes til verden, og de gjorde krav på den kraft, som Kristus havde lovet." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 37).

Fællesskabet mellem disciplene og intensiteten i deres bønner forberedte dem på Pinsedagens betydningsfulde erfaring. Idet de fik et nærmere forhold til Gud og tilsidesatte deres personlige forskelligheder, blev disciplene af Helligånden forberedt på at blive frygtløse og modige vidner om Jesu opstandelse. De vidste, at Jesus havde tilgivet deres mange fejl, og det gav dem mod til at gå fremad. De vidste, hvad Jesus havde gjort for dem i deres liv. De kendte løftet om frelse i Jesus, og derfor blev det "de troendes ambition at åbenbare en Kristuslighed i deres karakter og at arbejde for hans riges udbredelse." (Ibid, s. 48). Det er intet under, at Herren var i stand til at gøre mægtige ting gennem dem. Hvilken lektie for os som kirke i dag!

Til at
tænke over

Det er altid let at finde ting i andres liv, der er forkerte. Hvordan kan vi lære at sætte andres fejl til side til fordel for den store sag at gøre Guds vilje i en forenet kirke?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Evangelism*, "Unity in Diversity" [Enhed i forskellighed], s. 98-103.

Følgende citat viser, hvordan den tidlige kirke, forenet i Kristus, var i stand til at bevare enhed på trods af forskelligheder blandt dem, og dermed blive et mægtigt vidnesbyrd for verden. "Skriften illustrerer, hvordan Helligånden inden for menigheden ledte den tidlige kirke i dens beslutningsprocesser. Det foregik på mindst tre forskellige nært forbundne måder: åbenbaring (dvs. Helligånden fortalte mennesker, hvad de skulle gøre; Cornelius, Ananias, Filip; og måske ved at de kastede lod), gennem Skriften (kirken havde allerede nået til en konklusion, hvori Skriften havde været benyttet), og enighed (Ånden arbejdede indenfor fællesskabet, næsten umærkeligt, idet den skabte enighed gennem samtale og studium, hvorefter kirken indså, at Ånden havde arbejdet med den). Når de stod over for kulturelle, doktrinære og teologiske stridigheder blandt de troende, ser det ud til, at Helligånden arbejdede gennem generel enighed i kirkens beslutningsproces. I den proces ser vi hele menighedens aktive rolle, ikke kun ledernes, og betydningen af at bede om sund dømmekraft. Helligåndens ledelse fornemmes hele tiden gennem menighedens forståelse af Guds Ord, fællesskabets erfaring og behov, og gennem ledernes erfaringer fra deres tjeneste. Forskellige beslutninger i kirken blev foretaget ved en proces, ledet af Helligånden, hvor Skriften, bøn og erfaring udgjorde elementer i deres teologiske overvejelser." (Denis Fortin, "The Holy Spirit and the Church," i Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, s. 321, 322).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Tal sammen i klassen om jeres svar på onsdagsafsnittets spørgsmål om, hvordan vi afgør, hvilke lærepunkter og skikke, der er væsentlige for os som syvendedags adventister, og hvilke der ikke er det.**
- 2. Hvordan skal vi forholde os til kristne fra andre kirkesamfund, der som os tror på Jesu død og opstandelse?**

Resumé

Det mest overbevisende bevis på enhed er, at brødre og søstre elsker hinanden, som Jesus gjorde. Tilgivelsen af vores synder og den frelse, vi som adventister har tilfælles, er de stærkeste bånd i vores fællesskab. I Kristus kan vi vise verden vores enhed og vidne om vores fælles tro. Vi er kaldet til intet mindre end det.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs Joh 13,34-35. Lær det evt. udenad.
 - Kan du finde andre bibeltekster, der taler om menighedens indbyrdes kærlighed og fællesskab som en mission i sig selv?
- I tirsdagscitateret fra Ellen White fremhæves egenskaber som "tålmodighed" og "mildhed" i omgangen med andre medlemmer.
 - Find bibeltekster, hvor disse egenskaber er nævnt, og læs dem sammen.

Uddybende spørgsmål

- Lektien taler om, at "kirkens enhed er i sig selv et vigtigt udtryk for ... forsoning. I en verden fuld af synd og oprør står kirken som et synligt vidne om Kristi frelsende gerning og kraft. Uden enhed og sammenhold i kirkens fælles vidnesbyrd, kan vi ikke forvente, at korsets frelsende kraft kan blive synligt for verden."
 - Drøft, hvordan og i hvor høj grad I oplever dette i jeres lokale menighed eller i fællesskabet med adventister på tværs af menighederne.
 - Hvad kan vi gøre for, at flere adventister føler naturligt fællesskab med og kærlighed til søskende i andre menigheder og viser det ved deltagelse i betydningsfulde fællesarrangementer som årsmøder, eller ved forbøn for mennesker og aktiviteter i andre menigheder?
- Hvordan bør vi reagere, hvis vi af en eller anden grund føler, at nogle af de andre menigheder i Unionens fællesskab eller Unionen selv ikke gør tingene, som vi synes, at de bør gøres?
 - Hvordan kan jeg være sikker på, at jeg og ikke fællesskabet har ret?
 - Hvordan kan jeg lære at respektere de andres ret til at gøre, som de synes er ret?

Personligt kristenliv

- Tænk over din egen reaktion, når du hører om, hvad de har gjort eller gør anderledes i en anden menighed, de sange de synger, den måde de leder gudstjenester på, den måde ledere på platformen er klædt, de spørgsmål de stiller til vores tro, osv., osv.
 - Føler du umiddelbart, at det er din opgave at dømme om det?
 - Er det egentlig dit bord?
 - Kan du være sikker på, at du har ret? At din måde at gøre ting på er den eneste acceptable?

Mødet med
dagligdagen

- Er du sikker på, at dine kilder er objektive?
 - Kunne det tænkes, at der er faktorer, du ikke kender til?
- Er du i din reaktion i stand til at udvise kristen tålmodighed og mildhed?
- Evner du at skelne mellem væsentligt og mindre væsentligt?
- Forestil dig, at du modtager en skrivelse, som i dyster tone fortæller om en eller anden synd/fejl, der begås af nogle adventister et eller andet sted i verden, et projekt, som forfatteren ikke synes om etc.
 - Hvordan skal du reagere?
 - Blive rystet over, at noget sådant kan ske, og skynde dig at sprede den dårlige nyhed?
 - Spørge dig selv, om det egentlig passer? Checke, om der er andre synspunkter og perspektiver?

Til eftertanke

"Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmes med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med. Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje" (Matt 7,1-5).

Enhed og brudte relationer

Ugens vers

"For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forliget med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forliget med Gud, frelses, ved at han lever" (Rom 5,10).

Introduktion

Som vi har set var forholdet mellem de troende af og til anspændt selv efter Pinsedagen. Det Nye Testamente beskriver gentagne eksempler på, hvordan kirkens ledere og individuelle medlemmer ordnede sådanne udfordringer. De principper, vi finder der, er yderst værdifulde for kirken også i dag. De viser de positive resultater, som kan opnås, når vi bruger bibelske principper til at løse konflikter og bevare vores enhed i Kristus.

I denne uges studium skal vi fokusere på genoprettede personforhold, og hvilken indflydelse vores medmenneskelige forhold har på vores enhed i Kristus. Helligåndens arbejde indbefatter at bringe mennesker nærmere til Gud og til hinanden. Det indebærer, at barrierer både i vores forhold til Gud og til hinanden nedbrydes. Kort sagt er det bedste eksempel på evangeliets kraft ikke nødvendigvis, hvad kirken siger, men hvordan den lever.

"Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,35). Uden en sådan kærlighed vil al vores snak om enhed i kirken være nytteløs.

Ugens tekster

- 2 Tim 4,11
- Filem 1-25
- 2 Kor 10,12-15
- Rom 5,8-11
- Ef 4,26
- Matt 18,15-17

Genoprettede venskaber

Paulus og Barnabas arbejdede sammen i at vidne om Jesus. Men de havde en uoverensstemmelse med hensyn til, om de kunne have tillid til en, der var så bange som Johannes Markus (ApG 15,36-39). De eventuelle farer forbundet med at forkynde evangeliet havde på et tidspunkt fået Johannes Markus til at desertere fra Paulus og Barnabas og rejse hjem (ApG 13,13).

"Denne svigten fik for en tid Paulus til at bedømme Markus på en negativ og til og med hård måde. Barnabas derimod var mere tilbøjelig til at undskylde ham på grund af hans manglende erfaring. Han var ivrig efter, at Markus ikke skulle forlade tjenesten; for han så i ham egenskaber, der ville gøre ham til en nyttig arbejder for Kristus." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 170).

Selv om Gud brugte alle disse mænd, var det nødvendigt, at deres uoverensstemmelser blev løst. Apostlen, som forkyndte nåde, havde brug for at vise nåde over for en ung prædikant, som havde skuffet ham. Tilgivelsens apostel havde brug for at tilgive. Johannes Markus voksede under Barnabas' bekræftende vejledning (ApG 15,39), og med tiden blev Paulus' hjerte åbenbart rørt over forandringerne.

Kol 4,10-11
2 Tim 4,11

Hvordan ser vi i Paulus' breve til Timotheus og menigheden i Kolossæ hans fornyede forhold til Johannes Markus og hans nye tillid til den unge prædikant?

Selv om vi ikke har mange detaljer med hensyn til Paulus' forsoning med Johannes Markus, er Bibelens fremstilling tydelig. Johannes Markus blev en af apostlens loyale medarbejdere. Over for menigheden i Kolossæ anbefaler Paulus ham højt som en, der "arbejder sammen med" ham. Mod slutningen af Paulus' liv opfordrede han Timotheus på det kraftigste til at bringe Markus med til Rom; for han "er mig til god hjælp i tjenesten" (2 Tim 4,11). Paulus' tjeneste blev beriget gennem den unge forkynder, som han tydeligvis havde tilgivet. Skellet mellem dem var blevet fjernet, og de var i stand til at arbejde sammen i evangeliets tjeneste. Uanset, hvad problemet havde været, og hvor berettiget Paulus havde ment, at hans tidligere holdning over for Markus havde været, var det alt sammen nu blevet løst.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi lære at tilgive dem, der har såret eller skuffet os? Hvorfor indbefatter tilgivelse ikke altid en fuldstændig genopretelse af et tidligere forhold? Hvorfor behøver det heller ikke altid at være tilfældet?

Fra slave til søn

Mens Paulus var fange i Rom, mødte han en bortløben slave, der hed Onesimus, som var flygtet fra Kolossæ til Rom. Paulus opdagede, at han personligt kendte Onesimus' herre. Brevet til Filemon er Paulus' personlige appel til sin ven om et genoprettet forhold til hans bortløbne slave.

Personforhold var vigtige for Paulus. Apostlen vidste, at brudte forhold er ødelæggende for åndelig vækst og enhed i kirken. Filemon var en af lederne i kirken i Kolossæ. Hvis han følte bitterhed over for Onesimus, ville det påvirke hans kristne vidnesbyrd og menighedens vidnesbyrd til det ikke-troende lokalsamfund.

Filem 1-25

Hvilke vigtige principper for genoprettede personforhold finder vi her? Husk, nøgleordet er principper.

Ved første øjekast virker det overraskende, at Paulus ikke talte kraftigt imod slaveriets ondskab. Men Paulus' strategi var meget mere effektiv. Ideelt set nedbryder evangeliet alle classeskel (Gal 3,28; Kol 3,10-11). Apostlen sendte Onesimus tilbage til Filemon, ikke som slave, men som sin søn i Jesus og som "en kær broder" i Herren for Filemon (vers 16).

Paulus vidste, at bortløbne slaver havde en dyster fremtid. De kunne på et hvilket som helst tidspunkt blive fanget. De var dømt til et liv i armod og fattigdom. Men nu kunne Onesimus, som Filemons broder i Kristus og som villig arbejder, få en meget bedre fremtid. Han kunne sikres mad, husly og arbejde under Filemon. Genoprettelsen af et brudt forhold kunne få dramatiske følger for hans tilværelse. Han blev Paulus' "trofaste og kære broder" og hans medarbejder i evangeliets tjeneste (Kol 4,9). Paulus var så ivrig, så fast besluttet i sit ønske om forligelse mellem dem, at han var villig til ud af egen lomme at betale ethvert økonomisk udlæg, som kunne være opstået på grund af det, der var sket mellem disse to Jesu efterfølgere.

Til at tænke over

Hvordan kan de bibelske principper, som kommer til udtryk her, hjælpe os til at takle eventuelle belastninger og pres, ja måske endda brud i dit forhold til andre? Hvordan kan disse principper forhindre, at enheden i din lokale menighed bliver ødelagt?

Åndelige gaver til enhed

1 Kor 3,5-11;
12,1-11
2 Kor 10,12-15

Som vi så i et tidligere studium, havde menigheden i Korinth store problemer. Hvilke principper for helbredelse og genoprettelse, som er livsvigtige for enhed i kirken, opstiller Paulus i disse tekster?

I disse afsnit opstiller Paulus afgørende principper for enhed i kirken. Han fremhæver, at Jesus benytter forskellige arbejdere til at udrette forskellige tjenester i sin menighed, selv om hver enkelt af dem arbejder sammen med de andre i at opbygge Guds rige (1 Kor 3,9).

Gud kalder os til samarbejde, ikke konkurrence. Den enkelte troende har fået gaver fra Gud til at samarbejde i tjeneste for Kristi legeme og tjeneste for samfundet (1 Kor 12,11). Der findes ikke større eller mindre gaver. Alle er nødvendige i Kristi kirke (1 Kor 12,18-23). Vores gudgivne gaver skal ikke bruges for i selviskhed at fremhæve os selv; de er givet af Helligånden til tjeneste i evangeliets udbredelse.

Al sammenligning med andre er uklog; for det vil enten få os til at føle os modløse eller overlegne. Hvis vi synes, at andre er os langt overlegne, vil vi føle os modløse, når vi sammenligner os med dem, og kan let blive mismodige i den tjeneste, vi udfører. Og hvis vi på den anden side mener, at vores indsats for Kristus er mere effektiv end andres, vil vi blive stolte; og det er noget, en kristen aldrig bør være.

Begge holdninger svækker vores effektivitet for Kristus og det fællesskab, vi har med hinanden. Når vi arbejder inden for den indflydelsessfære, som Kristus har givet os, vil vi opleve glæde og tilfredshed i vores vidnesbyrd for Kristus. Vores arbejde vil komplementere andre medlemmers indsats, og Kristi kirke vil tage kæmpeskridt fremad for Guds riges udbredelse.

Til at
tænke over

Kan du komme i tanker om nogen, der havde en åndelig gave, der gjorde dig misundelig? Måske er det ikke så svært! Eller hvor ofte har du følt stolthed over de gaver, du har, i modsætning til andres? Pointen er, at Paulus' bekymring er en altid tilstedeværende virkelighed for os syndige mennesker. Hvordan kan vi, uanset, hvilken side vi falder til, lære de uselviske holdninger, der er nødvendige for at opretholde enhed i Kristus?

Tilgivelse

Hvad er tilgivelse? Retfærdiggør tilgivelse et menneskes opførsel, som har behandlet os forfærdeligt? Er min tilgivelse afhængig af overtræderens anger? Hvad nu, hvis den, jeg er vred på, ikke fortjener min tilgivelse?

Hvordan kan følgende tekster hjælpe os til at forstå den bibelske opfattelse af tilgivelse?

Rom 5,8-11
Luk 23,31-34
2 Kor 5,20-21
Ef 4,26

Kristus tog initiativet til at forlige os med ham. "Guds godhed vil føre dig til omvendelse" (Rom 2,4). I Kristus blev vi forligt med Gud, mens vi endnu var syndere. Vores omvendelse og bekendelse skaber ikke forligelse. Det gjorde Kristi død på korset. Vores del består i at tage imod det, der blev gjort for os. Det er rigtigt, at vi ikke kan få tilgivelsens velsignelse, før vi bekender vores synd. Men det betyder ikke, at vores syndsbeholdelse skaber tilgivelse i Guds hjerte. Tilgivelse var hele tiden i Guds hjerte; men syndsbeholdelse gør os i stand til at modtage den (1 Joh 1,9). Syndsbeholdelse er absolut nødvendig, ikke fordi den forandrer Guds holdning til os, men fordi den forandrer vores holdning til Gud. Når vi giver efter for Helligåndens overbevisende kraft til at angre og bekende vores synd, forandres vi.

Tilgivelse er også vigtig for vores egen åndelige sundhed. Manglende villighed til at tilgive nogen, der har forsyndet sig imod os, selv om de ikke fortjener tilgivelse, kan skade os mere, end det skader dem. Hvis en person har gjort noget forkert imod dig, og smerten bliver ved med at vokse i dig, fordi du ikke vil tilgive, tillader du dem at gøre dig endnu mere fortræd. Hvor sker det tit, at sådanne sårede følelser er skyld i splittelse og gnidninger i kirken. Uløste krænkelser mellem menighedsmedlemmer skader Kristi legeme.

Tilgivelse frigør et andet menneske fra vores fordømmelse, fordi Kristus har frigjort os fra sin fordømmelse. Det retfærdiggør ikke den andens handlinger imod os. Vi kan forliges med nogen, der har gjort uret imod os, fordi Kristus forligede os med sig selv, da vi forsyndede os imod ham. Vi kan tilgive, fordi vi er blevet tilgivet. Vi kan elske, fordi vi er elsket. Tilgivelse er et valg. Vi kan vælge at tilgive på trods af den anden persons handlinger og holdninger. Det er at vise Jesu sande sindelag.

Hvordan kan vi lære at tilgive andre ved at fokusere på den tilgivelse, vi har i Kristus? Hvorfor er den tilgivelse en så afgørende del af vores kristne erfaring?

Til at tænke over

Genoprettelse og enhed

Matt 18,15-17

Hvilke tre trin giver Jesus os som kan hjælpe os til at løse konflikter, når et andet menighedsmedlem har forsyndet sig imod os? Hvordan skal vi anvende dette i vores moderne situationer?

Det råd, vi finder i Matt 18, er Jesu opfordring til at holde konflikter, der opstår inden for kirken, til en så lille gruppe som muligt. Derfor siger Jesus: "Hvis din broder forsynder sig imod dig, så gå hen til ham og drag ham til ansvar på tomandshånd" (Matt 18,15). Når antallet af dem, der bliver inddraget i en konflikt, stiger, breder striden sig, og andre medlemmers fællesskab bliver påvirket. Folk vælger side, og banen kridtes af. Men når kristne gør en indsats for at løse konflikter uden at indblande andre, i en kærlig kristen atmosfære og med gensidig forståelse, skabes en forligelsens ånd. Her kan Helligånden arbejde for, at parterne får løst deres uenighed.

Men af og til er personlige appeller om konfliktløsning ikke mulige. I sådanne situationer beder Jesus os om at tage en eller to andre med. Dette andet trin i forligelsesprocessen må kun foretages efter det første trin. Hensigten er at føre mennesker sammen, ikke adskille dem yderligere. Den eller de personer, som ledsager den, der er blevet forurettet, kommer ikke med for at bevise vedkommendes pointe eller tage del i fordømmelsen af den anden. De kommer i kristen kærlighed og medfølelse som rådgivere og bedepartnere for at deltage i processen med at bringe to mennesker sammen, som er kommet på kant med hinanden.

Der findes situationer, hvor alle forsøg på at løse problemet slår fejl. I sådanne tilfælde siger Jesus, at vi skal bringe sagen frem for hele menigheden. Han taler bestemt ikke om, at vi skal afbryde gudstjenesten sabbats formiddag med et spørgsmål om en personlig konflikt. Hvis de to første trin i processen ikke har været i stand til at forlige de to parter, er menighedsbestyrelsen det passende sted at tage problemet op. Igen må vi huske, at Kristi hensigt er forligelse. Det er ikke at gøre den ene side skyldig og frifinde den anden.

"Lad ikke forurettelse få lov til at udvikle sig til ondskab. Lad ikke såret blive så betændt, at det brister ud i giftige ord, som smitter de menneskers sind, som hører dem. Lad ikke bitre tanker få lov til at blive ved med at fylde dit sind og hans. Gå til din broder og tal med ham om sagen i ydmyghed og oprigtighed." (Ellen White, *Gospel Workers*, s. 499).

Til videre studium

Læs Ellen Whites artikel i *The Ellen G. White Encyclopedia*, "Forgiveness" [Tilgivelse], s. 825.

"Når Kristus bor i arbejdernes hjerte, når al selvished er død, når der ikke findes nogen rivalisering, ingen kamp om overherredømme, når enhed findes, når de helliger sig selv, så kærlighed over for hinanden ses og føles, da vil Helligåndens nådesstrømme falde over dem lige så sikkert, som hvert eneste bogstav og hver eneste tøddel af Guds løfte vil blive opfyldt." (Ellen White, *Selected Messages*, 1. bind, s. 175).

"Hvis vi på Herrens store dag står med Kristus som vores tilflugtssted, vores fæstning, må vi fjerne al misundelse, al kamp om at være størst. Vi må helt og aldeles ødelægge roden til sådanne vanhellige ting, så de ikke igen kommer til live. Vi må helt og fuldt stille os på Herrens side." (Ellen White, *Last Day Events*, s. 190).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Læs Kol 3,12-17. Drøft de kristne egenskaber, som Paulus opfordrer kirken i Kolossæ til at stræbe efter. Hvorfor er disse egenskaber grundlaget for al konfliktløsning? Hvordan vejleder de os i at følge de principper, som Jesus gav os i Matt 18,15-18?**
- 2. Se på de lærdomme, vi finder i Kol 3,12-17. Hvorfor har de så afgørende betydning for enhed i kirken?**
- 3. Når vi ser på vores kirke, dvs. Syvendedagsadventistkirken som et hele, hvad er da den største forhindring for at opnå den enhed, der skal til for at nå verden? Er det vores lære og tros punkter? Selvfølgelig ikke. Dette er jo selve det, Gud har givet os at forkynde for verden. Måske ligger problemet snarere i os, i vores medmenneskelige forhold, vores smålige misundelse, vores skænderier, vores selvished, vores ønske om magt, og en lang række andre ting. Hvorfor må du trygle Gud om, at Helligåndens kraft må frembringe de forandringer, der er nødt til at ske i dig, før vi kan se enhed i hele kirken?**

Resume

Jesu Kristi evangelium handler om helbredelse og forvandling. Og når det sker, kan det ikke undgå at have indflydelse på vores forhold til andre. Bibelen giver os mægtige principper for og eksempler på, hvordan vi kan opnå et godt og nært forhold til andre, selv i en syndig verden.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Find bibelske eksempler på mennesker, der bad for deres modstandere eller fjender.

Uddybende spørgsmål

- Er det let eller svært at tilgive?
 - Hvad er vi villige til at tilgive?
 - Uheld, misforståelser, ondskab?
- Hvad skal man gøre, hvis man kæmper med bitre tanker eller uvilighed til at tilgive, og man egentlig ikke ønsker at leve sådan?
 - Drøft spørgsmålet og giv hinanden gode råd
- Hvad er de vigtigste bede-emner, hvis du er i en personlig konflikt med et andet menneske?
 - Prøv at lave en liste over, hvad og hvordan I kan og bør bede i en sådan situation.
 - For dig selv og din holdning, for modparten og for det fællesskab I sammen er en del af.

Mødet med dagligdagen

- Konflikter går næsten altid ud over en tredjepart. Overvej, hvem der fx bliver ramt af ægteskabelig krise, arbejdskonflikter, personstrid i menigheden.

Personligt kristenliv

- Tænk over de konflikter eller uoverensstemmelser, du evt. har eller har haft med andre menighedsmedlemmer? Eller som du har oplevet hos andre i menigheden?
 - Hvor meget skyldtes det forskellig personlighed?
 - I hvor høj grad mente du dengang, at du havde absolut ret? Mener du det samme i dag?
 - Hvor vigtig eller hvor ubetydelig var årsagen?
 - Hvad skete der, som løste dem?
 - Hvad har du lært af dem, som du i dag kan bruge til at forebygge lignende konflikter?

Til eftertanke

"Én af de mest almindelige synder, som har de mest ødelæggende følger, er hægen om et utilgivende sindelag." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 170).

Enhed i tilbedelse

Ugens vers

"Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk, og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmes. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder" (Åb 14,6-7).

Introduktion

Kort tid efter Pinsedagen tilbragte de første kristne meget af deres tid i bøn. "De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne" (ApG 2,42). Den glæde, der kom af at kende Jesus som Messias og opfyldelsen af de gammeltestamentlige profetier, fyldte deres hjerter med tak til Gud. Hvilket privilegium det var at kende denne vidunderlige sandhed! De første kristne følte behov for at tilbringe tid sammen i fællesskab, studium og bøn for at takke Gud for hans åbenbaring i Jesu liv, død og opstandelse, og for det, han havde gjort i deres liv.

Jesu Kristi kirke defineres som et tilbedende fællesskab, som er kaldet af Gud til at være "et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomne for Gud" (1 Pet 2,5). Taknemlighed mod Gud udtrykt i fælles tilbedelse forvandler menneskers hjerte og sind til at ligne Guds karakter og forbereder dem til tjeneste.

Denne uges studium fokuserer på betydningen af tilbedelse, og hvordan den bevarer enhed blandt dem, der tror på Jesus.

Ugens tekster

- Åb 4,8-11
- Matt 4,8-9
- Dan 3,8-18
- Åb 14,9
- Åb 14,6-7
- ApG 4,23-31

Tilbedelse af vores skaber og forløser

I drøftelser om tilbedelse fremhæver vi ofte tilbedelsens elementer, hvad den indeholder, og hvordan den skal foregå. Men hvori består tilbedelsens dybe mening? Hvad vil det sige at tilbede Gud? Og hvorfor gør vi det? I Sl 29,2 siger David: "Vis Herrens navn ære, kast jer ned for Herren i hans hellige majestæt." Denne salme leder os i den rigtige retning til forståelse af, hvad det vil sige at tilbede. At tilbede Herren er at vise ham den ære og respekt, han fortjener.

Åb 4,8.11;
5,10.12-13

Åbenbaringen 4 og 5 beskriver Jesu indsættelse i himlen efter hans himmelfart. Hvilke begrundelser giver de himmelske væsener for at tilbede Gud og Jesus, Guds lam?

Beskrivelsen af tilbedelse i den himmelske tronsal, hvor Jesus fremstilles som Guds lam og verdens frelser, er ærefrygtindgydende. Tilbedelse sker, når Guds skaberværk svarer ham med tilbedelse og taknemlighed for, hvad han har gjort. Tilbedelse er en taknemlig persons svar på Guds skabelse og frelse. Ved tidernes ende vil de frelste også deltage i tilbedelsen og på en tilsvarende måde udtrykke deres reaktion på Guds frelse: "Store og underfulde er dine gerninger, du Herre, Gud, Almægtige, retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge. Hvem må ikke frygte dig, Herre, og ære dit navn? For du alene er hellig, alle folkeslag skal komme og tilbede dig, for dine retfærdige domme er blevet åbenbare" (Åb 15,3-4).

Tilbedelse er altså et svar på vores tro på Gud for hans mægtige gerninger; først fordi han har skabt os, og dernæst for at have frelst os. I tilbedelse giver vi Gud den tilbedelse, ærefrygt, lovpris, kærlighed og lydighed, vi tror, han er værdig til at modtage. Det, vi ved om Gud som vores skaber og frelser, kommer selvfølgelig fra, hvad han har åbenbaret for os i Skriften. Og det, vi som kristne ved om Gud, blev mere uddybende åbenbaret i personen Jesus og hans tjeneste (se Joh 14,8-14). Derfor tilbeder de kristne Jesus som frelser og forløser, fordi hans offerdød og opstandelse er selve kernen i tilbedelse. Når kristne samles for at tilbede, bør vores tilbedelse foregå på baggrund af denne følelse af ærefrygt og taknemlighed.

Til at
tænke over

Tænk over, hvad vi er blevet givet i Kristus som vores skaber og frelser, hvad han har reddet os fra, og hvad han tilbyder os – alt sammen, fordi han var villig til at dø i vores sted. Hvorfor bør disse sandheder være grundvolden i al vores tilbedelse?

Falsk tilbedelse

Matt 4,8-9

Hvori bestod Jesu tredje fristelse i ørkenen?

Med stolthed og arrogance erklærede Satan, at han var verdens rette hersker, ejer af al dens rigdom og herlighed. Han påberåbte sig ære og respekt fra alle, som lever i verden, som om han havde skabt den. Hvilken hån imod Gud, som er Skaberen og Jesu Fader. Satan viste, at han nøjagtigt ved, hvad tilbedelse handler om, nemlig at give ære og respekt til universets sande ejer.

Dan 3
Åb 13,4;
14,9-11

Sammenlign Daniels tre venners erfaring (især vers 8-18) og de sidste tiders magt. Hvad står på spil i de sidste tider? Hvad handler begge beskrivelser i virkeligheden om?

Lige fra Kain og Abel til de tre unge jødiske mænd i Babylon og til de sidste begivenheder omkring "dyrets mærke" (Åb 16,2) forsøger Satan at oprette et falskt tilbedelsessystem, der fjerner mennesker fra den sande Gud og retter tilbedelsen mod sig selv, selv om det foregår næsten umærkeligt. Selv før menneskenes syndefald ønskede han trods alt at være Gud lig (Es 14,14). Det er ingen tilfældighed, at på samme måde, som de tre unge mænd blev truet med dødsstraf, hvis de ikke tilbad et "billede", vil Guds trofaste folk i de sidste tider trues med dødsstraf, hvis de ikke også tilbeder et "billede". Hvorfor skulle vi tilbede et billede, når vi i stedet er kaldet til at tilbede den sande Gud?

"Der kan drages betydningsfulde lærdomme af de unge hebræeres oplevelser på Durasletten ...

Den trængselstid, som ligger foran Guds folk, kræver en urokkelig tro. Hans børn skal gøre det klart, at de tilbeder Herren alene, og at intet – selv døden – kan få dem til at give efter og tilbede falske guder. Den trofaste vil regne syndige, dødelige menneskers befalinger for intet i sammenligning med den evige Guds Ord. De vil adlyde sandheden, selv om det skal koste dem fængsel, landsforvisning eller selve livet." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 248).

Til at
tænke over

Hvordan kan vi i dag blive fristet til at tilbede nogen anden end den eneste sande Gud, som er vores tilbedelse værdig? Hvordan kan falsk tilbedelse være en mere snedig fare, end vi tror? Hvad kan vi i dag blive fristet til at tilbede?

Den første engels budskab

Syvendedags adventister opfatter de tre englebudskaber i Åb 14,6-12 som en beskrivelse af deres mission og kernen i deres forkyndelse lige før Jesu genkomst (Åb 14,14-20). Dette er de vigtige budskaber, der "med høj røst" (Åb 18,2-4) skal forkyndes for alle jordens indbyggere.

Åb 14,6-7

Hvad er den første engels budskab, og hvad siger det om Gud? Hvorfor er der en henvisning til tilbedelse i dette budskab?

Den første af de tre engle forkynder et budskab til hele verden. Det er en opfyldelse af Jesu forudsigelse i Matt 24,14. Der er en fornemmelse af hast i beskrivelsen af de tre engle og deres opgave. Det første budskab formaner mennesker til at fokusere på Gud, for "tiden er kommet, da han dømmer" (Åb 14,7). Dommen finder sted, fordi Jesus snart kommer. "Frygt Gud," siger englen. For dem, der ikke tager Guds kald alvorligt, vil dette budskab og kald til handling skabe frygt i deres sind. Men for dem, som følger Jesus, indbyder dette kald til ærefrygt og respekt. De bliver fyldt med en følelse af taknemlig ærefrygt for Gud.

"Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder" (Åb 14,7). Sprogbrugen hentyder klart til sabbatsbuddet med dets omtale af skabelsen (se 2 Mos 20,8-11). Skabelsens Gud, som indstiftede sabbatten til minde om hans skaberkraft, er den eneste, der skal tilbedes og vises ærbødighed. Det er interessant at lægge mærke til, at tilbedelse bliver beskrevet som et væsentligt emne i den store strid om menneskehedens loyalitet i de sidste tider. Den verdensomspændende opfordring er et kald til at tilbede Skaberen.

"Det centrale spørgsmål i den sidste krise vil handle om tilbedelse. Åbenbaringsbogen gør det klart, at prøven ikke vil handle om at nægte at tilbede, men om, hvem der tilbedes. I de sidste tider vil der kun være to grupper mennesker i verden: dem, som frygter og tilbeder den sande Gud (11,1.18; 14,7) og dem, som hader sandheden og tilbeder dragen og dyret (13,4-8; 14,9-11) ...

Hvis tilbedelse er det afgørende spørgsmål i den sidste strid, er det ikke underligt, at Gud sender sit evangelium til de sidste tider som en formaning til jordens indbyggere om at tage ham alvorligt og tilbede ham som Skaberen, den eneste, som er tilbedelse værdig." (Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), s. 444-445).

Bibelstudium og fællesskab

ApG 2,42

Hvad var nogle af elementerne i tidlig kristen tilbedelse?

"De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne" (ApG 2,42). Lige fra kirkens tidligste tid har tilbedelse været kendetegnet ved den centrale rolle, som studiet af Guds Ord, som det blev givet os gennem apostlene, har haft. De første kristne studerede trofast Skrifterne for at se, hvad de sagde om Jesus, Messias. De havde hele tiden fællesskab med hinanden for at dele de velsignelser, som Gud havde givet dem, og opmuntre hinanden i deres åndelige vandring med Gud. I Ordet granskede de hellige sandheder, som blev grundlaget for deres budskab til verden.

2 Kong 22,8-13
ApG 17,10-11
2 Tim 3,14-17

Hvad siger disse bibeltekster om betydningen af at studere Guds Ord sammen med andre troende?

"Allevegne, hvor evangeliets sandheder forkyndes, bliver de, som oprigtigt ønsker at gøre det rigtige, ledet til omhyggeligt at studere Skrifterne. Hvis de, som i denne jords afsluttende scener får afgørende sandheder forkyndt, ville følge de troende i Berøas eksempel og dagligt granske Skrifterne og sammenligne de budskaber, de bliver givet med Guds Ord, ville der i dag være et stort antal, som er loyale over for Guds buds forskrifter, hvor der nu kun er forholdsvis få." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 232).

Vi er et forenet folk på grund af de sandheder, vi forkynder, sandheder, som vi finder i Guds Ord. Det var tilfældet for Guds menighed i de første tider, og det er også tilfældet i dag. Studiet af Guds Ord udgør kernen både i vores tilbedelse af Gud og vores enhed som et folk, som er blevet kaldet til at forkynde de tre englebudskaber for verden. Når vi samles som en familie for at have fællesskab og tilbede, taler Skriften til os med ord fra Gud, som skal vejlede os i vores mission og i forberedelsen til Jesu genkomst.

Til at tænke over

Hvor grundfæstet er du ud fra Bibelen i det, du tror? Er du så grundfæstet, at du som Daniels tre venner kunne stå fast selv under trusler om død?

Brødets brydelse og bønnerne

Hvilke udfordringer den første kristne kirke end må have stået overfor, var de forenet i deres fælles tro på Jesus og i den sandhed, han havde betroet dem at dele med verden. Det er, hvad Peter kalder "den sandhed, som er hos jer" [på engelsk: "present truth" – den nærværende sandhed] (2 Pet 1,12). Forenet i sandheden udtrykte de deres enhed på en række forskellige måder.

"De holdt fast ved ... brødets brydelse og ved bønnerne" (ApG 2,42). Denne henvisning til brødets brydelse henviser sandsynligvis til et fællesskabsmåltid eller de regelmæssige måltider, de troende delte. På et tidspunkt under deres fællesmåltider ville en person bede en særlig velsignelsesbøn over brødet og drikken til minde om Jesu død og opstandelse i deres forventning om, at han snart skulle komme igen. De tidlige kristne viede deres tid til at huske betydningen af Jesu liv og tjeneste og elskede at tale om det under deres fællesskabsmåltider. De måltider, de delte, blev i sig selv tilbedelsestidspunkter. "De kom i enighed i templet hver dag; hjemme brød de brødet og spiste sammen, og jublende og oprigtige af hjertet priste de Gud og havde hele folkets yndest. Og Herren føjede hver dag nogle til, som blev frelst" (ApG 2,46-47). Der er ingen tvivl om, at deres fælles sammenkomster i høj grad var med til at styrke den følelse af enhed, de havde i Kristus.

Hvilke eksempler har vi i Apostlenes Gerninger på, at de kristne bad sammen? Hvad bad de om?

Den tidlige menighed satte stor pris på muligheden for direkte kommunikation med Gud og undlod aldrig at opsende bønner til ham, når de var samlet til tilbedelse. I sit første brev til Timotheus omtaler Paulus vigtigheden af bøn, når de kristne er sammen (1 Tim 2,1). Han understreger også behovet for bøn over for efeserne: "Under stadig bøn og anråbelse skal I altid bede i Ånden og holde jer vågne til det og altid være udholdende i forbøn for alle de hellige – også for mig (Ef 6,18-19).

Hvordan kan vi opleve en dybere enhed gennem forbønnens kraft for fælles formål? Hvordan er den type bøn med til at forene os som kirke?

ApG 1,14
ApG 4,23-31
ApG 12,12

Til at
tænke over

Til videre studium

Læs følgende artikler i *The Ellen G. White Encyclopedia*: "Prayer" [Bøn], s. 1044-1046 og "Worship" [Tilbedelse], s. 1290-1291.

"Sabbattens betydning som et minde om skabelsen består i, at den stadig fremholder den sande grund til, at Gud fortjener at blive tilbedt' – fordi han er Skaberen, og vi tilhører ham. 'Derfor er sabbatten en betydningsfuld del af grundlaget for gudsdyrkelse; for den lærer os denne store sandhed på den mest overbevisende måde, og det er der intet andet, der gør. Den sande årsag til at tilbede Gud, ikke blot på den syvende dag, men i al tilbedelse, beror på forskellen mellem Skaberen og hans skabninger. Denne kendsgerning kan aldrig blive forældet og må aldrig glemmes.'" (J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, kapitel 27).

"Hvis sabbatten var blevet helligholdt overalt, ville mennesker have rettet deres tanker og kærlige følelser mod Skaberen. De ville have æret og tilbedt ham, og der ville aldrig have eksisteret en afgudsdyrker, en gudsfornægter eller en vantro. At helligholde sabbatten er et tegn på loyalitet over for den sande Gud, som "har skabt himmel og jord og hav og kilder." Deraf følger, at det budskab, der befaler menneskene at tilbede Gud og adlyde hans bud, først og fremmest befaler dem at holde det fjerde bud." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 353-354).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Den bibelske opfattelse af tilbedelse, skabelse og frelse er nært forbundet med hinanden. Hvilken rolle spiller sabbatten i profetien om de sidste tider i Åb 14,6-7? Hvorfor henvises der til sabbatten i den første engels budskab?**
- 2. Vi taler ofte om tilbedelse og gudstjeneste i forbindelse med, hvad vi må eller ikke må, når vi tilbeder. Hvad handler tilbedelse egentlig om? Hvordan oplever du en meningsfyldt tilbedelse?**
- 3. I nogle samfund bliver kristen fælles gudstjeneste langsomt glemt eller afskaffet, også inden for adventistkredse. Hvad kan din menighed gøre for at modvirke denne tendens?**

Resume

Tilbedelse er den kristnes taknemlige svar til Gud for frelsens gave. Det er også et væsentligt element i de kristnes oplevelse af enhed og fællesskab. Uden bøn og bibelstudium med ønske om at kende Guds sandhed for os, vil vi ikke erfare enhed i Kristus.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Kan du finde træk i Åb 14,6-7, som viser, at dette budskab er sendt for at skabe enhed?
- Når du tænker på beretningen om Daniels tre venner i Daniel 3,
 - hvad fortæller den dig om sand og falsk tilbedelse?
 - hvori ligner deres situation den, som beskrives i Åb 13,11-18?
- Nævn nogle af de måder eller nogle af de karaktertræk, hvori Daniel er et eksempel for Guds folk i endens tid.

Uddybende
spørgsmål

- Hvis ægte tilbedelse ikke kan påtvinges, hvordan kan vi så hjælpe vores børn og unge til at tilbede af hjertet?
- Hvad er væsentlige elementer i en "god" tilbedelse? Hvad gør "god" tilbedelse god?
 - Prøv i din klasse at glemme vores nuværende gudstjenesteform og sammensæt en sabbats formiddag, hvor tilbedelsen er i højsædet, og hvor I tror, at menighedens medlemmer vil trives allerbedst.
 - Bed evt. en gruppe unge, juniorer eller børn om at gøre det samme og vær villig til evt. at lave en gudstjeneste efter deres forslag!
- Er vi i stand til som gruppe/fællesskab at tilbede Gud, hvis vi ikke som enkeltpersoner beder til ham i vores private liv?
 - Hvad sker der med liturgien, gudstjenesteformen, hvis en gruppe mennesker kun tilbeder som gruppe, men aldrig personligt?
- Skal vi være opdelt, når (menigheds-)familien tilbeder?
 - Hvad kan vi gøre for at skabe en indholdsrig tilbedelse, hvor alle kan være sammen?
 - Hvilke begrundelser kan du finde for eller imod af og til at have aldersopdelte gudstjenester?

Personligt
kristenliv

- Hvis Daniel og hans venner er eksempler for os, der lever i endens tid, gælder det også hans bønneliv?

Til eftertanke

Ægte tilbedelse har altid Gud i fokus. Tilbedelse drejer sig aldrig om, hvad vi er i stand til at fremføre.

Forstå det bedre

- Der er ingen tvivl om, at Daniel og hans venner er beskrevet som forbilleder. I en vis forstand indeholder første halvdel af Daniels Bog beretninger, hvori de fremstilles som "helte", som vi alle gerne vil ligne. Vi sang en gang børnesangen "Vov at stå som Daniel", frygtløs foran fjendtlige konger; ligesom vennerne under trussel om død i en brændende ildovn, eller som Daniel ansigt til ansigt med løver. I bogens anden halvdel skifter Daniel rolle. Han er ikke længere den suveræne vismand, der hjulpet af Gud påpeger kongers synd og svaghed. Nu modtager han selv synder og bliver bange og forvirret i lyset af en usikker fremtid (jf. Dan 7,28; 8,27; 10,2-3.8).
- Guds børn er i de sidste tider som Daniel i første halvdel af bogen. De skal være "vismænd" (11,33; 12,3.10, jf. 1,4, udtrykkene "indsigtsfulde" og "med indsigt i al visdom" er oversat fra det samme hebraiske ord, *maskilim*). Guds børn skal i de sidste dage fortolke Daniels fremtidsprofetier for verden, ligesom Daniel forklarede dem for hedenske konger. Guds børn skal være standhaftige ligesom Daniel og hans venner, når forfølgelse og krise truer.
- Men det mest tydelige karaktertræk ved Daniel er hans ydmyghed over for Gud samt hans bønneliv (Dan 2,17-23.27-28; 6,11; 9,1-19). Guds børn i de sidste tider må karakteriseres ved samme ydmyghed og et tilsvarende bønneliv, hvis de ønsker at eje indsigt som Daniel og "stå som Daniel".

Kirkens organisation og enhed

Ugens vers

”Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træ! (Matt 20,26-27).

Introduktion

Som syvendedags adventister er vi protestantiske kristne, der tror på frelse ved tro alene på det, Jesus har gjort for menneskeheden. Vi har ikke brug for en kirke eller en kirkes hierarki for at modtage fordelene af, hvad Kristus har gjort for os. Det, vi får fra Kristus, kan vi få direkte fra ham, som er vores stedfortræder på korset og vores mellemmand og ypperstepræst i den himmelske helligdom.

Kirken er skabt af Gud, og Gud gav den til os, ikke som et middel til frelse, men som redskab, hvormed vi kan udtrykke og tilkendegive den frelse for verden. Kirken er en organisation, som Jesus skabte for evangeliets udbredelse i verden. Organisation er vigtigt, så længe den styrker og muliggør kirkens mission. Uden organisation i kirken kunne Jesu budskab om frelse ikke lige så effektivt blive kommunikeret til andre. Det er også vigtigt med ledere i kirken; for de fremmer enhed og demonstrerer Jesu eksempel.

I denne uge skal vi studere, hvorfor organisation i kirken er afgørende for mission, og hvordan det kan fremme enhed i kirken.

Ugens tekster

- Ef 5,23-27
- Matt 20,25-28;
- Tit 1,9
- Matt 16,19
- Gal 6,1-2
- Matt 28,18-20

Kristus, menighedens hoved

Som vi allerede har set i et tidligere afsnit, beskrives kirken gennem metaforen legeme i Det Nye Testamente. Kirken er Kristi legeme. Dette billede henviser til flere sider ved kirken og forholdet mellem Kristus og hans folk. Som Kristi legeme er kirkens eksistens totalt afhængig af ham. Han er hovedet (Kol 1,18; Ef 1,22) og kilden til kirkens liv. Uden ham ville der ikke være nogen kirke.

Kirken får også sin identitet fra Kristus; for han er dens kilde og grundvold og ophavsmanden for dens tro og lære. Men kirken er mere end det, selv om det er yderst vigtigt for dens identitet. Det er Kristus og hans ord, som det åbenbares i Skriften, der afgør, hvad kirken er. Kirken får derfor sin identitet og betydning fra Kristus.

Ef 5,23-27

I bruger Paulus forholdet mellem Kristus og hans kirke til at illustrere, hvordan forholdet mellem mand og hustru bør være. Hvad er de vigtigste egenskaber i forholdet mellem Kristus og hans kirke?

Selv om vi måske stiller os tøvende over for tanken om at underordne sig på grund af den måde, ledere i mange hundrede år har misbrugt dette begreb, skal kirken ikke desto mindre underordne sig under sit hoved, Kristus, og er underlagt hans autoritet. Vores anerkendelse af Kristus som kirkens hoved hjælper os til at huske, hvem vores afgørende loyalitet tilhører, Herren Jesus selv og ingen anden. Kirken skal organiseres; men dens organisation skal altid underordne sig under Jesu autoritet; for han er kirkens egentlige leder.

"Kirken er bygget på Kristus som dens grundvold; den skal adlyde Kristus som sit overhoved. Den skal ikke være afhængig af mennesker og heller ikke lade sig beherske af mennesker. Mange hævder, at en stilling inden for kirken giver dem myndighed til at diktere, hvad andre skal tro, og hvad de skal gøre. Gud bifalder ikke denne påstand. Frelseren siger: "I er alle brødre." Alle er udsatte for fristelser, og alle er tilbøjelige til at fare vild. Vi kan ikke sætte vores lid til noget dødeligt menneske for vejledning. Troens klippe er Kristi levende nærværelse i menigheden. Dette kan den svageste sætte sin lid til, og de, som mener om sig selv, at de er de stærkeste, vil vise sig at være de svageste, hvis ikke de lader Kristus virke i sig." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 299).

Til at tænke over

Hvordan kan vi lære at sætte vores lid til Kristus og ikke til noget "dødeligt menneske", som vi har så let ved at gøre?

Ledere er tjenere

Under sit arbejde med sine disciple oplevede Jesus gentagne gange øjeblikke, hvor han sikkert har følt sig opgivende på grund af det ønske om magt, som de lod til at have. Apostlene var tilsyneladende ivrige efter at blive mægtige ledere i Jesu rige (Mark 9,33-34; Luk 9,46). Selv mens disciplene spiste det sidste påskemåltid sammen med Jesus, var disse ønsker om herredømme og overlegenhed tydelige iblandt dem (Luk 22,24).

Matt 20,25-28

Hvilket princip for lederskab kan vi lære fra Jesu ord? Hvordan kan vi omsætte dette princip i vores egne liv, ikke mindst i vores menigheder?

"I dette kortfattede afsnit præsenterer Jesus os for to ledelsesmodeller. Den første er den romerske opfattelse af autoritet. I den model står eliten over de andre på rangstigen. De har magt til at træffe beslutninger og forventer underkastelse fra dem, der står under dem. Jesus afviste tydeligt denne ledelsesmodel, da han sagde: "Sådan skal det ikke være blandt jer." I stedet gav han disciplene en fantastisk ny ledelsesmodel, en gennemgribende afvisning eller ombytning af den hierarkiske model, som de var vant til." (Darius Jan-kiewicz, "Serving Like Jesus: Authority in God's Church", *Adventist Review*, March 13, 2014, s. 18).

Det ledelsesprincip, som Jesus præsenterer i denne beretning, er baseret på to nøgleord: tjener (diakonos) og træl (doulos). Selv om Jesus ikke ønskede at afskaffe enhver ledelsesstruktur, ønskede han at understrege, at kirkens ledere først af alt skal være Guds folks tjenere og slaver. Deres stillinger betyder ikke, at de skal udøve autoritet over mennesker eller øve kontrol over dem, heller ikke, at det skal give dem selv prestige og ry. "Kristus var ved at oprette et rige efter helt andre principper. Han kaldte ikke mennesker til myndighed, men til tjeneste, de stærke til at hjælpe de svage i deres skrøbelighed. Magt, position, evner og uddannelse gav indehaverne heraf større forpligtelse til at tjene deres medmennesker." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 394).

Læs Joh 13,1-20. Hvilket eksempel på lederskab gav Jesus sine disciple? Hvad forsøger Jesus at lære os i denne tekst? Hvordan kan vi tilkendegive disse principper i vores omgang med andre, både i og uden for menigheden?

Til at tænke over

At bevare kirkens enhed

2 Tim 2,15
Tit 1,9

Hvilke vigtige opgaver er ifølge Paulus' råd til Timotheus og Titus en trofast menighedsleders ansvar?

Læg mærke til, hvor stor vægt Paulus lægger på at holde læren ren. Det er afgørende for enhed i kirken, især fordi man kan hævde, at vores lære mere end noget andet er det, der forener os. Som adventister, som mennesker med så forskellig kultur og baggrund, finder vi vores enhed i Kristus gennem vores forståelse af den sandhed, som Kristus har givet. Hvis vi bliver uklare med hensyn til vores lære, vil det kun føre til kaos og splittelse, især når vi nærmer os verdens ende.

"Jeg indskærper dig for Guds ansigt og for Kristus Jesus, der skal dømmes levende og døde, så sandt som han kommer synligt og opretter sit rige: Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning! For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kilder deres ører. De vil vende det døve øre til sandheden og slå sig på myter" (2 Tim 4,1-4).

Paulus' inspirerede tanker fokuserer nu på Jesu genkomst og dommens dag. Apostlen bruger al sin gudgivne autoritet (se 1 Tim 1,1) for at give Timotheus dette vigtige råd. I forbindelse med de sidste tider, når det vrimler med falsk lære og umoral, skal Timotheus forkynde Guds Ord. Det er den tjeneste, han er blevet kaldet til.

I sin undervisningstjeneste skal Timotheus overbevise, irettesætte og formane. Disse udsagnsord mindede om den vejledning, som Skriften giver (2 Tim 3,16). Det er tydeligt, at Timotheus opgave består i at følge, undervise og anvende det, han finder i Skriften, og han skal gøre det med tålmodighed. Hårde og alvorlige irettesættelser bringer sjældent en synder til Kristus. Ved at følge det, Paulus skrev, ved at gøre det under Helligåndens ledelse og som en leder, der tjener, ville Timotheus blive en mægtig kraft til enhed i kirken.

Til at
tænke over

På hvilke praktiske måder kan vi hjælpe vores kirkes ledere til at bevare enhed i kirken? Hvordan kan vi sikre os, at vi selv altid er en forenende kraft og ikke det modsatte, også når der er uenighed?

Menighedsdisciplin

En af de væsentlige pointer med menighedsorganisation er at tage sig af menighedsdisciplin. Hvordan menighedsdisciplin er med til at bevare enhed i kirken er af og til et ømtåleligt emne, som meget let kan misforstås. Men ud fra et bibelsk synspunkt drejer menighedsdisciplin sig om to vigtige områder: at bevare lærens renhed og renhed i kirkens liv og praksis.

Som vi allerede har set, opretholder Det Nye Testamente vigtigheden af at bevare den bibelske læres renhed for at undgå frafald og falsk lære, især i de sidste tider. Det samme gælder for bevarelsen af kirkens anseelse i samfundet ved at tage forholdsregler mod, uærlighed og moralsk forfald. Af den grund omtales Skriften som "nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed" (2 Tim 3,16).

Matt 16,19;
18,15-20

Hvilke principper gav Jesus kirken med hensyn til disciplin og irttesættelse af dem, der begår fejl?

Bibelen støtter tanken om disciplin og om vores ansvarlighed over for hinanden i vores åndelige og moralske liv. Et af kirkens afgørende kendetegn er faktisk dens hellighed, eller adskillelse fra verden. Vi finder mange eksempler i Bibelen på vanskelige situationer, som krævede, at kirken skulle gribe ind mod umoralsk opførsel. Der må opretholdes en høj moralsk standard i kirken.

Matt 7,1-5
Gal 6,1-2

Hvilke principper lærer disse to bibeltekster os at følge, når vi skal behandle vanskelige spørgsmål inden for menigheden?

Vi kan ikke benægte Bibelens lære om behovet for menighedsdisciplin. Vi kan ikke være tro mod Ordet, hvis vi afviser denne lære. Men læg mærke til, hvor mange af disse råd der indeholder en forsonende del. Så meget som muligt bør menighedsdisciplin være forsonende. Vi må også huske, at vi er alle syndere, og at vi alle har brug for nåde. Så når vi anvender menighedsdisciplin, må vi gøre det i ydmyghed og med en klar opfattelse af, at vi selv kommer til kort.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi i vores behandling af dem, der begår fejl, lære at handle med en forsonende i stedet for en straffende holdning?

Organisation for mission

Vi er som kirke blevet organiseret og forenet for at drive mission, til udadventt forkyndelse. Vi er ikke kun en social klub af ligesindede mennesker, der kommer sammen og bekræfter hinanden i det, vi tror på, selv om det også er betydningsfuldt. Vi er her for at dele den sandhed med verden, som vi selv er kommet til at holde af.

Matt 28,18-20

I disse vers giver Jesus sine disciple de sidste instrukser til deres missionsopgave for verden. Find nøgleordene i Jesu befaling. Hvad betyder de ord for kirken i dag?

Jesu missionsbefaling til sine disciple indeholder fire udsagnsord: gå, gøre til disciple, døbe, lære. Ifølge græsk grammatik i disse vers, er hovedudsagnsordet at gøre til disciple. De tre andre udsagnsord angiver, hvordan det kan opnås. Folk gøres til disciple, når de troende går til alle folkeslag og forkynder evangeliet, døber mennesker og lærer dem at holde alt det, Jesus sagde.

Når kirken svarer på den befaling, bliver Guds rige udvidet, og flere og flere mennesker fra alle folkeslag tilslutter sig dem, der tager imod Jesus som deres frelser. Deres lydighed mod Jesu befaling om at blive døbt og holde alt det, han lærte, skaber en ny verdensomspændende familie. De nye disciple forsikres også om, at Jesus vil være med dem alle dage, mens de selv gør andre til disciple. Jesu nærværelse er et løfte om Guds nærværelse. Matthæusevangeliet begynder med meddelelsen om, at Jesu fødsel handler om "Gud med os" (Matt 1,23), og ender med løftet om, at Jesus bliver ved med at være med os helt til, han kommer igen.

"Kristus sagde ikke til sine disciple, at deres arbejde skulle blive let ... Han forsikrede dem om, at han ville være med dem; og hvis de gik fremad i tro, ville de bevæge sig beskyttet under den Almægtiges skjold. Han befalede dem at være modige og stærke; for en person større end engle – himlens hærfører - ville gå med dem. Han sørgede for alt til gennemførelsen af deres arbejde og påtog sig ansvaret for dets fremgang. Så længe de adlød hans ord og arbejdede sammen med ham, kunne det ikke slå fejl." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 29).

Til at
tænke over

Tænk over betydningen af Jesu løfte om at være med sit folk, indtil han kommer igen. Hvilken indflydelse bør virkeligheden af dette løfte have på os, mens vi bestræber os på at udføre Jesu befaling?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, "Individual Responsibility and Christian Unity" [Individuelt ansvar og kristen enhed], s. 485-505; *Gospel Workers*, "Unity in Diversity" [Enhed i forskellighed], s. 483-485, og "Church Discipline" [Menighedsdisciplin], s. 498-503 samt artiklerne i *The Ellen G. White Encyclopedia* "Church" [Menighed], s. 707-710 og "Church Organization" [Kirkens organisation], s. 712-714.

"Principper til godt lederskab gælder i alle samfund, kirken indbefattet. Men kirkens leder må være mere end en sådan leder. Han må også være en tjener. Der er en tydelig modsigelse mellem at være en leder og en tjener. Hvordan kan man lede og tjene på samme tid? Har lederen ikke en ærefuld stilling? Befaler han ikke og forventer, at andre skal adlyde ham? Hvordan kan han da indehave den lavere position som tjener og modtage ordrer og udføre dem?"

For at løse det paradoks må vi se på Jesus. Han repræsenterede i særdeleshed det princip, at en leder er tjener. Hele hans liv var et liv i tjeneste. Samtidig var han den største leder, verden nogen sinde har set." (G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), s. 106).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Tænk nøjere over tanken om en leder, der tjener. Kan vi finde eksempler på det fra den sekulære verden?**
- 2. Læs Matt 20,25-28 igen. Hvad er Guds opfattelse af ordet "stor" (Matt 20,26) i modsætning til verdens opfattelse?**
- 3. Hvis en af menighedsledernes opgaver er at bevare enhed, hvad bør vi gøre, når menighedsledere svigter, når deres menneskelighed forhindrer dem i at være fuldkomne eksempler?**
- 4. Hvorfor er det så vigtigt, at vi altid udøver menighedsdisciplin med en kærlig holdning over for den, der har fejlet? Hvorfor bør Matt 7,12 altid være først i vores tanker under den proces?**

Resume

God menighedsorganisation er vigtig for kirkens mission og for enhed blandt de troende. Kristus er kirkens hoved, og kirkens ledere skal følge hans eksempel, når de leder Guds folk. Enhed bevares ved trofast undervisning i Guds Ord og ved at leve i lydighed mod det.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Prøv at drøfte, hvilke bibeltekster I vil støtte jer til, hvis I ud fra Bibelen skal fortælle om Guds hensigt med sin kirke. Hvilke er de vigtigste? Hvorfor mener du/I det?
 - Hvad fortæller disse tekster os om menighedens opgave?
- Læs sammen Matt 23,8-12
 - Hvorfor taler Jesus så stærkt imod disse titler?

Uddybende spørgsmål

- Når du tænker over de bibelske tekster om kirkens opgave, hvordan vil du så vurdere de kirkelige aktiviteter i din lokale menighed?
 - Hvorfor og hvordan tilbyder vi?
 - Hvor meget siger Bibelen om gudstjenesteformen?
 - Hvordan driver vi udadvendt mission?
 - Er Det Nye Testamente vældig konkret mht. hvordan vi kan/skal gøre det?
 - Hvordan trives fællesskabet?
 - Fx når det gælder bøn og forbøn
 - Omsorg, venskaber
- Hvorfor tror du, at mennesker ønsker at blive ledere?
 - Er det forkert at have lederambitioner?
 - Hvad bør være vores hovedmotiver?
 - Hvilke motiver bør vi vogte os for?

Til eftertanke

Hvorfor tror du, at Ellen White gav så stærkt udtryk for sit syn på lederskab som i disse udtalelser:

- "Gud har aldrig så meget som antydnet i sit ord, at han har udpeget et menneske til at være kirkens hoved." (*Mod en bedre fremtid*, s. 43).
- "Kristus, ikke præsten, er menighedens hoved." (*The Signs of the Times*, 27. januar, 1890).
- "Kristus er kirkens eneste hoved." (*Manuscript Releases*, bind 21, side 274).

Baggrund

- To af hovedhensigterne med kirken var afgørende for den kristne kirkes forståelse af treenhedslæren, hvor man udtrykker, at der er mere end én person i den ene Gud.

Mødet med
dagligdagen

- I kirken samles mennesker til tilbedelse. Da de første kristne med Skriften i hånden tilbad Jesus, fulgte spørgsmålet naturligt om, hvem Jesus er. Kan man tilbede en person, som ikke er Gud? Svaret er naturligvis "nej"!
- Men kirken går også ud til verden med evangeliet. I mødet med den græsk-romerske, hedenske kultur måtte man derfor forklare, hvad man mente med "Gud", når man tilbad Jesus som sådan. Her tyede man til Skriftens definition. Hedningerne mente nemlig, at der var mange guder, at Jesus derfor kunne være skabt af eller underlagt en større Gud. Det måtte kirken naturligvis sige nej til. Det er ikke sådan, Bibelen beskriver Gud.
- Udviklingen inden for de sidste 60-70 år har ført med sig, at formel disciplin og tugt i menigheden udøves langt mindre, end det engang var tilfældet.
- Hvor nogle kan påpege, at dette er udtryk for en slaphed omkring fx moralske principper – og det er der givetvis en sandhed i – vil andre fremhæve nogle af problemerne bag en overdreven streng disciplin:
 - De praktiske vanskeligheder ved at være konsekvent og behandle alle på samme måde
 - Vanskeligheden ved at udføre disciplin efter almindeligt gældende retsprincipper, såsom
 - Uskyldig indtil andet er bevist
 - Domfældelse kræver uvildige vidner, hvis der ikke er en bekendelse af skyld
 - Usikkerheden om, hvem der bærer egentlig skyld, og hvorvidt vi evner at dømme derom
 - Alt for ofte har vi oplevet, at et ønske om streng disciplin skyldes vrede, hykleri eller andre motiver, som ikke bør motivere vore handlinger
- I menighedssammenhæng bør vi først af alt nære et ønske om at redde syndere. Det kan indebære overbærenhed, men vil altid også betyde, at vi må fremholde både loven og evangeliet. Vi bør ikke være tavse, hvis mennesker følger en kurs, som efter Guds Ord vil føre til fortabelse. Og selv om vi måske ikke som menighed i praksis kan gennemføre nogen disciplinær handling, bør vi alle som mennesker huske, at vi må leve med vores samvittighed over for Guds domstol.

Den endelige genoprettelse af enhed

Ugens vers

"Men efter hans løfte venter vi nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor" (2 Pet 3,13).

Introduktion

Et af de største løfter i Bibelen er Jesu løfte om at komme igen. Uden det har vi intet; for vores håb bygger på det løfte, og hvad det betyder for os. Når Kristus kommer i himlens skyer, vil alt, som er jordisk og menneskeskabt og dermed kun midlertidigt og til tider meningsløst, forsvinde. Efter de tusind år i himlen vil denne jord, med alle dens krige, hungersnød, sygdomme og tragedier blive gjort ny og blive de frelstes bolig, hvor de endelig bliver genforenet med deres Herre og med hinanden.

Håbet om Jesu genkomst er et af hovedtemaerne i Det Nye Testamente, og i århundreder har de kristne længtes efter opfyldelsen af dette løfte. Vi syvendedags adventister længes også efter hans genkomst. Selve vores navn udtrykker dette håb.

I det sidste studium i dette kvartal skal vi se på det løfte, og hvad det betyder for kristen enhed. Vores enhed med Kristus bliver ofte udfordret af vores begrænsninger og svagheder. Men vi skal ikke længere have brug for at finde løsninger på vores splittelser; for de vil ikke længere eksistere. Ved Jesu genkomst skal vi være et med Herren, endelig genforenet, og vi skal udgøre en genoprettet familie.

Ugens tekster

- Joh 14,1-3
- Es 11,1-10
- Åb 21,1-5
- 1 Thess 4,13-18
- Åb 22,1-5
- Es 35,4-10

Visheden om Jesu genkomst

Joh 14,1-3

Dette er det mest kendte løfte om Jesu genkomst. Hvad fortæller det løfte om den tilværelse, de frelste skal have på den nye jord?

De tidlige kristne betragtede Jesu genkomst som det "salige håb" (Tit 2,13). De forventede, at alle Skriftens profetier og løfter skulle blive opfyldt ved Jesu andet komme; for det er hele den kristne pilgrimsvandringens mål. Alle, som elsker Kristus, ser frem til den dag, hvor de bliver i stand til at se Jesus ansigt til ansigt. Hans ord i Joh 14,1-3 antyder en nærhed og intimitet, som vi skal få del i, ikke kun med Jesus, men også med hinanden.

De kristne tror på det løfte, fordi Bibelen forsikrer os om dets opfyldelse. Vi har den forsikring, fordi vi tror på Jesu ord, når han siger: så "kommer jeg igen" (Joh 14,3). På samme måde, som Jesu første komme var blevet profeteret, er hans andet komme også blevet forudsagt, også i Det Gamle Testamente. Før syndfloden fortalte Gud patriarken Enok, at Messias' komme i herlighed skulle gøre en ende på synd. Han profeterede: "Se, Herren kommer omgivet af sine titusinder af hellige for at holde dom over alle og straffe enhver sjæl for alle de ugudelige gerninger, de har begået, og for alle de hårde ord, disse ugudelige syndere har talt imod ham" (Jud 14-15).

Tusind år, før Jesus kom til jorden, profeterede kong David også om, at Messias skulle komme for at samle Guds folk. "Vor Gud kommer, han tier ikke. Foran ham går en fortærende ild, omkring ham raser en vældig storm. Han indkalder himlen deroppe og jorden, han vil holde dom over sit folk. Kald mine trofaste sammen hos mig, dem der har sluttet pagt med mig ved slagtoffer" (Sl 50,3-5).

Jesu andet komme er nært knyttet til hans første komme. De profetier, der forudsagde hans fødsel og tjeneste (fx 1 Mos 3,15; Mika 5,2; Es 11,1; Dan 9,25-26), er grundlaget for vores håb og tillid til løfterne om hans andet komme. Kristus er "trådt frem én gang for alle ved tidernes ende for at udlette synden ved sit offer... Sådan er Kristus ofret én gang for at bære manges synder og vil anden gang komme til syne, ikke for syndens skyld, men for at frelse dem, som venter på ham" (Hebr 9,26.28).

Hvordan kan du i dag finde håb og trøst i løftet om Jesu genkomst?

Til at tænke over

Løftet om genoprettelse

Es 11,1-10

Hvilket løfte gives til Israel, og hvad siger det om de frelstes opholdssted i evigheden?

Bibelen begynder med beretningen om jordens skabelse (1 Mos 1 og 2). Det er en beskrivelse af en smuk og harmonisk verden, der blev betroet vores første forældre Adam og Eva. En fuldkommen verden for menneskeheden, som Gud havde skabt. Bibelens sidste to kapitler taler også om, at Gud skaber en fuldkommen og harmonisk verden for den frelste menneskehed (Åb 21 og 22); men denne gang er det mere nøjagtigt at sige, at han genskaber. Det er jordens genoprettelse efter syndens ødelæggelse.

Bibelen siger mange steder, at de frelstes evige hjem skal være et virkeligt sted, ikke en tænkt fantasi eller drøm. De frelste vil være i stand til at se, høre, lugte, røre ved og føle en ny tilværelse, et nyt liv. Profetien i Es 11 er en smuk beskrivelse, der forudsiger Messias' komme, som vil skabe en ny tidsalder. Han vil gøre en ende på alt ondt og bebude en evig fred. Guds herredømme på denne nye jord skal oprette harmoni i hele universet.

Åb 21,1-5

Hvad vil for evigt forsvinde som et resultat af den nye harmoni?

Ellen White skrev om, hvad der venter de frelste: "Efterhånden som evighedens år henrinder, bringer de endnu rigere og herligere åbenbaringer af Gud og Kristus. Ligesom kundskaben er gradvist tiltagende, vil også kærligheden, ærefrygten og lykken øges. Jo mere menneskene lærer om Gud, jo større beundring får de for hans karakter. Når Jesus forklarer dem frelsens rigdomme og beretter om de store bedrifter, der blev udført i den store strid med Satan, vil de frelstes hjertes fyldes med endnu større hengivenhed for ham, og med endnu større fryd og glæde lader de guldkornerne klinge, og titusind titusinder og tusind tusinder af stemmer forener sig i et vældigt lovsangskor." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 548).

Til at tænke over

Hvordan kan vi allerede nu begynde at forstå Guds karakter? Hvordan kan vi allerede nu se noget af Guds karakter og væsen, når vi lever i harmoni og enhed med andre?

Opstandelse og genoprettede relationer

Fra kirkens allerførste tid har løftet om Jesu genkomst mere end noget andet styrket Guds trofaste folks hjerter, især under prøvelser. Uanset hvilke frygtelige kampe, utrøstelig sorg og smerte, de gennemgik, ejede de håbet om Jesu genkomst og alle de vidunderlige løfter, som hans genkomst indebærer.

1 Thess 4,13-18

Hvilke løfter er indbefattet i disse vers? Hvad siger det om håbet om genoprettede relationer?

Jesu genkomst vil påvirke alle mennesker dybt. En vigtig side ved oprettelsen af Guds rige er de udvalgte samling. "Og han skal sende sine engle ud med høj basunklang, og de skal samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himlen til den anden" (Matt 24,31). Når denne indsamling foregår, vækkes de døde til live og gives udødelighed (1 Kor 15,52-53). "De, der er døde i Kristus, skal opstå først" (1 Thess 4,16). Dette er øjeblikket, vi alle har ventet på. De, som er blevet vakt til live, vil blive genforenet med dem, der har længtes efter deres nærhed og kærlighed. Sådan jubler Paulus over denne begivenhed: "Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1 Kor 15,55).

Det er ikke de døde, gamle, ødelagte legemer, som blev lagt i graven, der kommer op ved opstandelsen, men nye, udødelige, fuldkomne legemer, der ikke længere er mærket af synden, som var årsag til deres forfald. De opstandne hellige oplever fuldendelsen af Kristi genoprettende gerning og genspejler Guds fuldkomne billede, som det var meningen ved skabelsen (1 Mos 1,26; 1 Kor 15,46-49). I det øjeblik ved Jesu genkomst, da de frelste døde er genopstået, vil de retfærdige, der lever på jorden, blive forvandlet og også givet nye fuldkomne legemer. "For dette forgængelige skal iklædes uforgængelighed, og dette dødelige skal iklædes udødelighed" (1 Kor 15,53). Så skal de to grupper af frelste, de opstandne og de forvandlede hellige, "rykkes bort i skyerne sammen med dem for at møde Herren i luften, og så skal vi altid være sammen med Herren" (1 Thess 4,17).

Til at tænke over

I vores videnskabelige tidsalder forsøger til og med nogle kristne at finde en naturlig forklaring på alt, selv "mirakler". Hvad lærer løftet om opstandelsen os om, hvorfor det kun er Guds overnaturlige handling, der kan frelse os?

En ny jord for de frelste

"Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det" (Es 65,17). Både Esajas og Johannes (Åb 21,1) så i et syn den nye jord, som var lovet.

Åb 21,2.9-27

Tænk over Johannes' beskrivelse af de frelstes fantastiske by, det nye Jerusalem. Hvad viser disse vers om den enhed og harmoni, der vil herske i det nye Jerusalem?

Åb 22,1-5

Livets flod, som flyder fra Guds trone med livets træ på begge sider er to andre vigtige kendetegn i den nye by. Hvad er deres hensigt på den nye jord?

I det nye Jerusalem skal Kristus genoprette livets træ, som Adam mistede adgang til på grund af sin overtrædelse (1 Mos 3,22-24). Adgang til dette træ er et af løfterne til dem, der sejrer (Åb 2,7). Det faktum, at det bærer tolv slags frugt, en ny slags hver måned, antyder måske, hvorfor "alle mennesker" på den nye jord "hver måned på nymånedagen og hver uge på sabbatten skal ... komme for at tilbede mig, siger Herren" (Es 66,23).

"'Lægedom for folkeslagene' henviser i overført betydning til fjernel-sen af alle nationale og sproglige skel og adskillelser ... Bladene på livets træ skal helbrede den adskillelse, der er imellem folkeslagene. Folkeslagene er ikke længere 'hedninger', men er forenet i en stor familie som Guds sande folk (sml. Åb 21,24-26). Det, som Mika forudså mange århundreder tidligere, går nu i opfyldelse: "De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig. Men de skal sidde hver under sin vinstok og sit figentræ, uden at nogen jager dem bort" (Mika 4,3-4; sml. Es 2,4). På bredden af livets flod skal de frelste "indbyde hinanden til at sidde" under livets træ sammen med dem (Zak 3,10). Bladenes helbredende egenskab skal helbrede alle sår – racemæssige, etniske, stammeskel eller sproglige – som har splittet og adskilt menneskeheden i lange tider." (Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, s. 593).

Livet på den nye jord

Es 35,4-10;
65,21-25

Hvor anderledes vil tilværelsen være i forhold til, hvad vi oplever nu?

I Esajas' Bog omtales mange gange noget, der er nyt: "det nye" (42,9; 48,6), "en ny sang" (42,10), "nyt" (43,19), "et nyt navn" (62,2). Det, der er nyt i kapitel 65, er en ny verdensorden. Der er fred og harmoni blandt alle Guds skabninger. Pagtens forbandelser over landet for ulydighed og oprør (se 3 Mos 26,14-17; 5 Mos 28,30) vil blive ophævet for evigt; for synden er ikke mere. I stedet vil der være velsignelser i overflod, huse at bo i og mad at nyde.

Hvordan vil tilværelsen blive på et så smukt sted? Nogen spekulerer på, om vi vil være i stand til at genkende venner og familie, efter at vores legemer får udødelighed og er blevet helt genoprettet efter Guds billede. Jesu disciple var i stand til at genkende ham efter hans opstandelse. Maria genkendte hans stemme (Joh 20,11-16). Thomas genkendte Jesu fysiske udseende (Joh 20,27-28). De to disciple på vejen til Emmaus genkendte hans fagter og bevægelser ved middagsbordet (Luk 24,30-31.35). Hvis vores legemer kommer til at ligne Jesu opstandne legeme, vil vi helt sikkert komme til at kunne genkende hinanden, og vi kan se frem til en evighed med genoprettede personforhold. Vi kan med sikkerhed antage, at vi skal fortsætte vores forhold til dem, vi kender og elsker, som er der sammen med os.

"Da skal de frelste kende fuldt ud, ligesom de selv er kendt fuldt ud. Den kærlighed og sympati, som Gud selv har nedlagt i sjælen, vil dér finde sit sandeste og smukkeste udtryk. Den rene samhørighed med hellige væsener, det harmoniske samfund med de velsignede engle og med de trofaste fra alle tider, som har vasket deres klæder hvide i Lammets blod, de hellige bånd, der knytter familien i himlen og på jorden sammen (Ef 3,15) – alt dette bidrager til de frelstes lykke." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 547).

Til at
tænke over

"Derfor bliver vi ikke modløse ... For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed, for vi ser ikke på det synlige, men på det usynlige; det synlige varer jo kun en tid, det usynlige evigt" (2 Kor 4,16-18). Hvordan kan vi i en verden, som er så midlertidig og flygtig, lære at række ud og gribe fat i det usynlige og evige?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Counsels for the Church*, "Behold, I Come Quickly" [Se, jeg kommer snart], s. 355-356. Læs følgende artikler i *The Ellen G. White Encyclopedia*: "Resurrection" [Opstandelse], s. 1082-1084; "Heaven and New Earth" [Himlen og Den Nye Jord], s. 863-864.

"Der er hjem til jordens pilgrimme. Der er klædninger til de retfærdige, med herlighedens kroner og sejspalmer. Alt det, der har forvirret os i Guds viljes udførelse, vil blive tydelige i den kommende verden. Det, som var svært at forstå, vil da blive forklaret. Nådens mysterier vil åbenbares for os. Hvor vores dødelige sind kun så forvirring og brudte løfter, skal vi der se den mest fuldkomne og smukke harmoni. Vi kommer til at se, at evig kærlighed befalede de erfaringer, som syntes mest vanskelige. Når vi indser den ømme omsorg fra Gud, som lader alt virke sammen til gode for os, skal vi juble med en usigelig stor glæde fuld af herlighed." (Ellen White, *Counsels for the Church*, s. 358).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Selv om der også er andre, der tror på Jesu bogstavelige genkomst, hvad finder du enestående ved adventisternes håb?**
- 2. To fisk svømmede sammen. Den ene spurgte: "Hvordan er vandet?" Den anden svarede: "Hvad er vand?" Pointen er, at vi kan vænne os så meget til noget, at vi ikke lægger mærke til det. Hvordan kan vi, som er født i synd og som lever i en syndig verden, virkelig få en fornemmelse af, hvilken fantastisk ny tilværelse der venter os, og hvordan kan vi glæde os i forventningen?**
- 3. Der er ingen tvivl om, at uanset, hvordan vores tilværelse bliver på den nye jord, så kommer vi alle til at leve i enhed. Hvad kan vi gøre her og nu for at forberede os?**

Resume

Bibelen taler med overbevisning om den tid, da denne jord skal genskabes og syndens ødelæggelser skal fjernes for evigt. Endelig skal menneskeheden genoprettes efter dens oprindelige hensigt, og alle mennesker skal leve sammen i harmoni. Vores nuværende enhed i Kristus er måske kun delvis; men da skal den blive en levende og evig virkelighed.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Dette kvartal har givet mulighed for samtale om mange aktuelle og relevante emner. Del her ved afslutningen personlige erfaringer med hinanden, som:
 - Tre punkter, jeg har tænkt særligt over i forbindelse med studiet
 - Tre bibeltekster, jeg har lært at værdsætte ekstra

Uddybende
spørgsmål

- Uden for FN's hovedbygning i New York findes en stenopsætning med en indskrift fra Esajas 2,4: "Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres i krig."
 - Tanken er smuk. Er den realistisk? Kan mennesker lære at enes?
 - Kan menigheden finde enhed?
- Det kristne håb er baseret på noget næsten utroligt og utænkeligt: Jesu opstandelse og Jesu genkomst.
 - Del med hinanden, hvorfor du og jeg kan tro på opstandelsen, hvor usandsynlig den i en vis forstand er.
- I evigheden skal vi møde personer fra Bibelen, store skikkelser fra historien og også nogle af dem, vi selv har kendt, men som nu er gået bort. Del med hinanden, hvad I fx kunne tænke jer at tale med disse mennesker om.
 - En bibelsk person
 - En historisk skikkelse
 - Et menneske, du en gang har kendt

Personligt
kristenliv

- Kan du blive venner i evigheden med mennesker, du ikke ønsker at være ven med her?
- Husk i dit bønneliv at bede for:
 - Menighedens enhed
 - Dens ledere
 - En positiv holdning til hvert menneske, du selv møder
 - At lægge fordomme om andre mennesker til side
 - At se dem alle i lyset af Jesu kærlighed som mennesker, for hvem han gav sit liv.

